

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1933

ΑΡ. 477

Ταπεινός

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΝΤΕΜΙ ΣΑΙΖΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

MAISON
DE
BAS

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 4^Α
ΜΕΓΑΡΟΝ ΜΕΤΟΡΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

Gants superbes en vogue

Suède véritable

Διατηρώ
την ωμορφιά
μου με την
ΠΟΥΔΡΑ
ΡΟΥΡΕΕ

Η πούδρα «ΠΟΥΡΕ» πωλείται
εις τὰ Ἑμπορικά, Μυροπολεία καὶ
Φαρμακεία. Διαρκὴς παρακαταθήκη:
Ἑστ. Σαραντίτη, Ἀλκαίου 4, Ἀθήναι.

«ΓΚΡΑΣ»

Ἐνα σικ δῶρον εἶνε ἕνα
μπουκάλι ἀρώματος

«AIR DE GRACE»

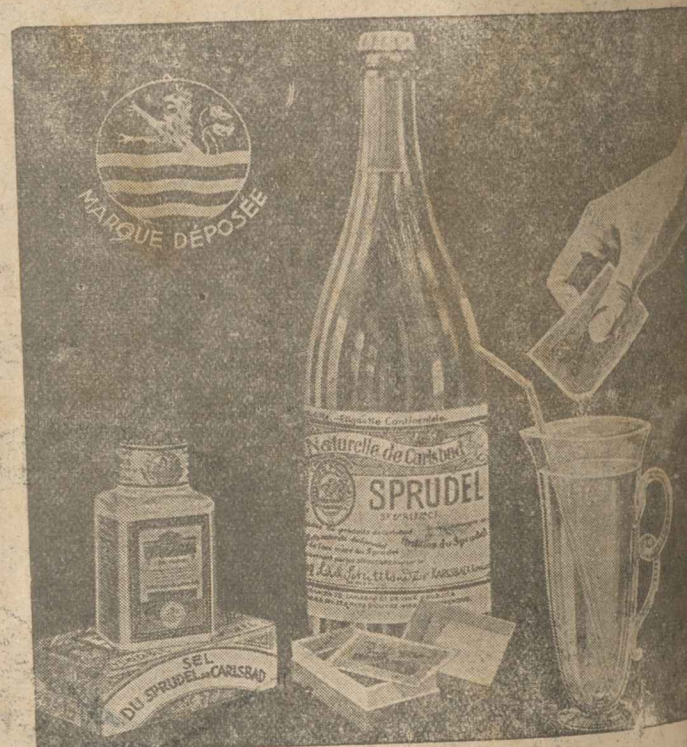
λεπτοῦ, μεθυστικοῦ
Τιμὰι 75—125—150
Πλευσιστάτη συλλογὴ ἀ-
ρωμάτων εἰς χύμα.
ΓΚΡΑΣ Περιχέουσ 48.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός δερματολόγος. Ἐπὶ δεκα-
εξαετιαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέ-
ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ.
Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Κε-
φαλληνίας καὶ Τεγέας 1.
Ὡραὶ 8—11 π.μ. καὶ 4—7 μ.μ.

ΘΕΡΑΠΕΥΣΑΤΕ ΤΗΝ ΧΟΛΟΛΙΘΙΑΣΙΝ

Τὰ νοσήματα τοῦ **ΗΠΑΤΟΣ** καὶ τῶν **ΝΕΦΡΩΝ**
μετὰ τὴν χρῆσιν τοῦ Θαυματουργοῦ Ἀλατος **KARLSBAD**

ΖΗΤΕΙΤΕ ἀπὸ τὰ Φαρμακεία μόνον τὸ Φυσικὸν ἄλς
KARLSBAD καὶ ἀποφεύγετε ἐπιμόνως τὰ τεχνητὰ
παρασκευάσματα (Artificiels).

ΟΥΔΕΜΙΑ σύγκρισις ὑπάρχει μεταξὺ τῶν τεχνητῶν
παρασκευασμάτων καὶ τῶν Γνησίων Προϊόντων τῶν
Πηγῶν τοῦ **KARLSBAD**.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα
ΑΛΕΞ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ — Ρόμβης 18.
Τηλέφωνον 25—920

Συνιστῶμεν τὴν **ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ** τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Ὑψηλοῦ
τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Μενάνδρου 27-Ἀθῆναι. Τηλ. 1-60

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΗΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182

ΟΙ ΨΑΡΔΕΣ

(Πίναξ τοῦ Τόρνερ).

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΤΤΙΖΙ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ

..... Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΜΙΚΕΛΙΝΑΣ

Ὅταν πέθανε ὁ γέρο Μαρροϊνῆ, ὁ ἀνηψιὸς του—ὁ Μαρροϊνῆνο,
ὅπως τὸν λέγανε— εἶχε κλείσει τὰ εἰκοσι χρόνια κ' ἐτοιμαζότανε νὰ
πῇ στὸ στρατό.

Ἡ θεὰ Μικελίνα, ἡ δευτέρη γυναῖκα τοῦ γέρο Μαρροϊνῆ, τὸν
εἶχε ἀναθῆκε, σάν μητέρα, ἀπὸ μορὸ καὶ δὲν τὸν ξεχώριζε ἀπὸ
παπὸ τῆς.

Ὁ γέρο Μαρροϊνῆ δὲν εἶχε παιδιὰ ἀπὸ τὴν πρώτη του γυναῖκα
καὶ γι' αὐτὸ πήρε τὸ Μαρροϊνῆνο ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του. Μὰ κ' ἐπὶ
τῆς καὶ ξαναπαντρεύτηκε μετὰ τὴν Μικελίνα, μὰ ὁμορφὴ κοπέλλα,
ὡς ναῖτα καὶ δροσιά, κράτησε μαζί του τὸν ἀνηψιὸ του, γιατί ἡ-
ξερε ὅτι δὲν ἔπρεπε καμμιὰ ἐλπίδα ν' ἀποκτήσῃ
παῖδι ἀπὸ τὴν δευτέρη γυναῖκα του.

Τὸ ἀνηψιὸ του λοιπὸν ἦταν ὁ γιὸς του.
Ἡ θεὰ Μικελίνα, ὅταν μπῆκε στὸ ἀρχοντά-
κι τοῦ γέρο Μαρροϊνῆ, ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα
εἶδε ὅτι ἦταν μιὰ καλὴ καὶ φρόνιμη νοικοκυρὰ
κ' ὅτι ἔξερε νὰ κοιμαντόσῃ καλὰ τὰ ὑποστατι-
κά της, γιατί ὁ ἀντὴρας της εἶχε μεγάλη περιου-
σία σὲ σάπια καὶ σὲ χτήματα. Μὰ κ' ἀπὸ τὴν
πρῶτη ἡμέρα ἀγάπησε τὸ Μαρροϊνῆνο σάν παιδί
της.

Πέρασαν ἔτσι τὰ χρόνια κ' ὁ Μαρροϊνῆνο ἔ-
γινε ἕνα παλιμπάρι εἰκοσι χρόνων, ἐνῶ ἡ θεὰ
Μικελίνα, ποὺ δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμα τὰ σα-
ράντα, εἶπε γαμογελῶντας, ὅτι εἶχε γεράσει
παῖ. Ἡ θεὰ λοιπὸν κ' ὁ ἀνηψιὸς ἔχλασαν με-
πὺ τὸν καλόκαρδο πάντα γέρο Μαρροϊνῆ. ὁ
πῶς πῆγαν, ἀρμόνως μετὰ τὴν διαθήκην του ὅλη
τὴν περιουσία (σάπια καὶ χτήματα) σὺν
παλαιωμένῳ τοῦ ἀνηψιὸ καὶ στὴ γυναῖκα του,
ὅσο ζῆσε, τὴν ἐπακοῦσία της, ἂν βέβαια δὲν τῆς
περνοῖσε ἀπὸ τὸ νοῦ νὰ ξαναπαντρευτῇ.

Ὁ Μαρροϊνῆνο ἔπρεπε —τὸ πραγματικὸ του
ὄνομα ἦταν Σιμονέλλο— πῆρε στὸ στρατό κ' ἡ
θεὰ Μικελίνα νοιάστηκε σάν ἄλγη γυναῖκα, γιὰ
τὸ νοικοκυρὸ της.

Μιὰ ἡμέρα ὅμως, ἀπὸ ἕνα γράμμα τοῦ ἀνη-
ψιὸ της, κατάλαβε ὅτι ὁ Μαρροϊνῆνο εἶχε ἀλ-
λάξει. Τῆς ἔγραψε, ὅτι δὲν ἤθελε πιά νὰ ἔα-

ναγοῖσθαι κοντὰ της κ' ὅτι ἕνας κομρὸς κ' ἀγαπῶντος πόθος τοῦ
μάτινε πάντα τὴν καρδιά. Σὲ γὰρ γράμμα του μάλιστα τῆς ἔγρα-
φε γι' αὐτὴ τὴ μαύρη ἀπέλυσή της, ποὺ τὴν κρατοῦσε μυστικὰ καὶ
δὲν τοῖμωσε νὰ πῇ ποῖα ἦταν ἡ αἰτία τῆς.

Ἡ θεὰ Μικελίνα πάλι σὲ γὰρ γράμμα της τοῦ εἶπε νὰ κατα-
λάβῃ, ὅτι ἂν ἦταν ἐρωτευμένος, ἔπρεπε νὰ τῆς τὸ πῇ, γιατί ἐκεῖνη
σάν καλὴ μητέρα, δὲν τὸν βροῦνσε. Καὶ τοῦ ἔστειλε ἄφωνα χη-
μάτα μήπως μετὰ τῆς διασκεδάσεις ξεχωρὶς αὐτὴ τὴν τοῦ αἰ-
τεῖσθαι.

Φαντάζεται ὅμως κανεὶς τὴν ἐκδοχὴ της, ὅταν ἡ θεὰ Μικελίνα
εἶδε νὰ τῆς στέλνῃ πῶς τὰ χητήματα μαζί μ'
ἕνα γράμμα γεμάτο θυμὸ, παρόμοια καὶ παρα-
νόγια νὰ τὸν καταλάβῃ, νὰ τὸν καταλάβῃ...

Ἡ θεὰ Μικελίνα τὰ εἶχε χάσει. Ἀνασώπα-
τανε λαλῶν ὡς τόσο, τί ἔπρεπε τάχα νὰ κα-
ταλάβῃ, ὅταν αὐτὴ ἡμέρα γένοιτο ξαφνικὰ ὁ Μαρ-
ροϊνῆνο μ' ἄλγη.

Ἦταν ἀδύνατος, χλωπὸς καὶ τὰ μάτια του
ἐλάμπαν παράξενα. Τρομάζε τότε τὸν δὲν
σ' αὐτὰ τὰ χρόνια κ' ἡ πρώτη της δουλειὰ ἦταν
να τὸν ρωτοῖται ἀέσως:

— Μὰ τί εἶς ἀπὸ μὲνα; Τί εἶς νὰ κατα-
λάβῃ; Τί εἶςε λοιπὸν; Γιατὶ δὲ ποὺ τὸ λές;

Ὅσο ὅμως τὸν χάδεψε καὶ τὸν φιλοῦσε σάν
μητέρα, τόσο ἐκεῖνος γινώσκων πὺ τοῦ αἰσῆς καὶ
τέλος μιὰ ἡμέρα ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ πῆγε
σ' ἕνα μακρινὸ χωριό, γιὰ νὰ περάσῃ ἐκεῖ πέρα
τῆς ὑπόλοιπης ζωῆς της ἀλλοῦ.

Ἡ θεὰ Μικελίνα τότε συλλογίστηκε τίς πα-
ράξενες ματιές του, τοὺς ἀνεξήγητους θυμούς
του, ὅταν τὸν χάδεψε, καὶ ἀνατοχισμοὺς ἀπὸ μιὰ
ἀδρανῆστη ὑποψία. Κι' ἔπειτα ἔπρεπε ἐπ' αὐτὸν σὲ
μιὰ κορέσῃ, κατὰλυσῃ, κατὰλυσῃ μυστοῦ
της—σάν τοῦ αἰσῆς καὶ ψυχοφάνους μετὰ τῆς:

— Μπορεῖ... Ποῦς ἔχει... Μπορεῖ νὰ
εἶνε κ' αὐτό!...

Δὲν τόλμωσε λοιπὸν νὰ στείλῃ κανένα στὸ
χωριὸ γιὰ νὰ πῇ ἂν κάνει ὁ Μαρροϊνῆνο. Μὰ

Ἦταν ἀόμοιη δροσερὴ καὶ ὁμορφῇ.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΝΑ βέλος σφύριζε πάνω απ' το κεφάλι του.

Είχαν φτάσει οι Έρμυθροδερμοι. Χλωμίζοντα αλόγων κι' άγρια σφύριζα άκουγότουσαν.

—Φύλακες, γρηγορήτε!... φώναζε ο Διάς και χτυπώντας τ' αλόγο του χά-

θηκε μέσα στο σκοτάδι.

ΑΠΟ ΤΗ ΣΚΥΑΛΑ ΣΤΗ ΧΑΡΥΒΑΙ

Είαν' ανάγκη να γυρίσουμε τώρα για λίγες ώρες πίσω και ν' ακολουθήσουμε τον άλλο τυχοδιώκτη Βαράγιο.

Ο Βαράγας, αφού—δύως είπαμε—εξολοφόνησε, τόσο σκληρά, το σύντροφό του Όρση, φέροντάς τον στο βάραθρο, άπόμεινε μόνος στους γκρεμούς που υψώνονταν πάνω απ' την Κοιλάδα του Χρυσού. Η μοναξιά αυτή έστράμψε τότε τον τυχοδιώκτη.

—Διόδοι! μουχούρισε. Γιατί νά σκοτώσω τον Όρση; Μου χρειάζεται τόσο ένας σύντροφος. Κι' όχι μόνον ένας σύντροφος, αλλά πολλοί. Για ν' αποκτήσω το χρυσάρι της Κοιλάδας, πρέπει να σκοτώσω αυτούς τους καταραμένους τους τρεις κυνηγούς. Μόνος μου όμως δεν μπορώ να το κάμω. Χρειάζομαι και σύντροφοι. Έστω αν περιμένω να ξεχωμαστούν από δω οι τρεις κυνηγοί. Θα φύγουν όμως; Και δεν θα μου πάρουν φεύγοντας το χρυσάρι;

Τρομερή πάλη γινόταν στην σκέψη του τυχοδιώκτη. Νά φύγει ή νά μείνει;

—Πρέπει να φύγω, μουχούρισε τέλος. Τ' αλόγο μου εινε ξεκούραστο. Θα τρέξω σ' ην κατασκήνωση, θα πω το μυαλό σ' εμέν' έξη απ' τους χρυσόθρες και θα ξαναγυρίσουμε κυνικά στην Κοιλάδα, χωρίς να μ' ας μωριστούν οι άλλοι. Αυτό πρέπει να κάμω...

Έτσι, κατόπιν μι' αμτιά προς το βάραθρο.

—Κοιμήσου Όρση! φημίρως. Καλό γούμα θα προσφέρω με το κομμάτι σου στα όρνια των άγριων αυτών ερμήμων... Μά, στο κάτω της γραφής, δεν φταώ εγώ για δτι έγινε. Γιατί νά μ' ας δώσει το χρυσάρι; Τον καταραμένο! Έγινε ατία με το πέλας του να χάσω έναν δολιχόρο θησαυρό... Καλά τοίχημα κι' εγώ του κανάγα...

Μετά τον επιτάφιο αυτό που έξεφώνησε στον Όρση, ο Βαράγας καθάλωσε τ' αλόγο του και κατέβηκε προς τη ζούγκλα.

—Πρέπει να φτάσω στην κατασκήνωση πριν νυχτώσει για καλά, μονολόγησε. Τι νά γίνονται αλήθεια οι σύντροφοί μου κει κάτω; Ούτε θα φαντάζονται τί συνέβη στο δόν Έστεβάν. Μά κι' ο Διάς δεν ήλαχε καλύτερο τέλος. Θα τον σκότωσαν κι' αυτόν οι τρεις κυνηγοί. Έτσι το στρατόπεδο μένει χωρίς άρχηγους και ύπασχει κίνδυνος να τους πεσοκόνουν δίλους οι Ίνδοι. Μά τι με νοιάζει έμένα; Εγώ θα πάρω μαζί μου μερικούς σύντροφους και θα ξαναγυρίσω στα μέρη αυτά. Εγώ θέλω το χρυσάρι. Κι' όταν γυρίσω με πέντ' έξη ακόμα χρυσόθρες, άς ταυμάσουν οι κυνηγοί νά μ' ας έμποδίσουν νά πάρουμε το θησαυρό. Θα τους ξεστομώ ευνόχια...

Μονολογώντας έτσι ο τυχοδιώκτης, είχε πει στο δάσος. Χτυπούσε τ' αλόγο του να τρέχει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, γιατί ή νύχτα πλησίαζε και δεν άργησε νά σκεπάσει τέλος με τ' αμύρα πέλας της τη φού.

Συντησιμένος από τέτοιον είδους περιπέτειες ο Βαράγας, προχωρούσε

μέσα στο σκοτάδι, ακολουθώντας το δρόμο που είχαν πάρει με τον δόν Έστεβάν, όταν έφθναν απ' τα στρατόπεδα.

Αξάρνα, ενώ κάλυπτε, ένας περιέργος θόρυβος άπήγγεζε στ' αυτιά του, ένας κρότος ρυθμικός σαν κάλυσμα αλόγου που έφθιαν τον.

Ο τυχοδιώκτης σταμάτησε άνηγνος τ' αλόγο του και άνοιξε κρόστις. Ναι, δεν είχε κάνει λάθος. Κάτωθεν έρχονταν έσπας του τρέχοντας δίλοταχώς κι' ακολουθώντας τον ίδιο δρόμο κι' ακολουθώντας κι' αυτός.

—Πούδς διάβολος εινε τέτοια ώρα; μουχούρισε ο Βαράγας και τοιμώστηκε νά χτυπήσει τ' αλόγο του για νά συνεχίσει το δρόμο του και ν' αποφύγει τον άγνωστο ύπτα.

Μά δεν πρόφτασε ν' απομακρυνθή ούτε λίγα βήματα κι' έως έπαιδς πρόβλεψε πίσω του άνάμεσα στα δέντρα, καλπάζοντας σαν βιμονοσιμένος.

Ήταν ο Πέτρος Διάς, ο όποιος ήρριζε στην κατασκήνωση κι' ν' αναλάβει την άρχηγία των χρυσόθρων, μετά τον θάνατο του Έστεβάν.

Ο Βαράγας τον είδε, τον άνεγνώρισε άμέσως κι' έφραξε. Τη θεωρούσε νεκρό και νόμιζε πως πρόκειται για το φάντασμα του.

Συγχρόνως ο Διάς, βλέποντας τον τυχοδιώκτη, τον πήρε για τον Όρση και φώναζε:

—Όρση!... Όρση, στάσου!...

Τό αμια του Βαράγα πάγωσε μέσα στις φλέβες του.

—Ο ένας βρυκόλαας φωνάζει τον άλλο! τράυισε κι' άρχισε νά καλπάζει σαν τρελλός.

Ο Διάς, βλέποντάς τον νά φεύγει έτσι, παρεξένησε και ήλμσε συγχρόνως. Σπυρόνισε λοιπόν τ' αλόγο του κι' άρχισε νά τον καταδιώκει.

Τό κυνηγητό αυτό κυνηγητό άγριο, έξαλλο, φρενασμένο κράτησε άρρηκτα ώρα. Οι δύο ύπτες πλησίαζαν πάλι στην κατασκήνωση, όταν ραγδαίοι πυροβολισμοί άνηγγίζον ξαφνικά στ' αυτιά τους κι' έκαναν την καρδιά τους νά σπυγί. Κατάλαβαν άμέσως τί συνέβαινε. Κι' ή ύπνοια τους δεν ήρριζε φεύγουν. Πραγματικά, την ώρα αυτή είχε άρχισι στην κατασκήνωση ή άμμητική μάχη μεταξύ χρυσόθρων και Έρμυθροδερμων ή άκρίβεστερα, είχε άρχισι ή άμμητική μάχη των λευκών απ' τους Ίνδους.

Χτυπούνται φημίρως ο Βαράγας, καλπάζοντας πάντα.

Χτυπούνται! φωνάζει κι' ο Διάς αναπονηνώντας νά πιάσι στην κατασκήνωση.

Πρώτος όστόσο έφτασε κοντά στον τόπο της σφαγής ο Βαράγας. Και τό θέμα που άπαιχσε τότε τον έκανε νά παύσει στήκορως. Διέκρινε τους Ίνδους, σπασίς διαβόλους κάτω απ' το φως του φεγγαριού, νά σφάζουν και ν' άρνηζον τους συντρόφους του. Η κατασκήνωση είχε μεταβηθεί σ' αληθινή κόλαση. Η σφαγή ήταν τρομερή, πρωτοφανής, φρενέ-

δης. Οι Έρμυθροδερμοι είχαν βάλει φωτιά στ' αμύξια της κατασκήνωσης. Τροχάστες φλόγες έφθλιναν την γούμα έκτασι. Πύρκατα νερών είχαν σκεπάσει την αμμητική γή. Και οι Ίνδοι έσπασαν νά σφάζουν, άμνηντας διαβόλους κραγές κι' ούρλιασμα. Τά κρανία των νεκρών και των τραυματιών άμμια ήταν μνά. Οι Έρμυθροδερμοί τα είχαν γδάσει, για νά πάρουν τις κόρες των έχθρων των, άδικοφρονώντας εν έδερναν νεκρούς ή τραυματίες που έσκαζαν και σφύριζαν απ' τους πόνοους.

Τό θέμα αυτό, θέμα πρωτοφανές εις άγριότητα, έκανε τ' ο Βαράγας νά φρέξ. Έμπρός βρυκόλαας ο θάνατος, τό βασανιστήρια, οι Ίνδοι... Πίσω ο βρυκόλαας του Πέτρος Διάς, όποιος φρενέ-

δης. Και τώρα που απ' τ' αμύξια τους έφθλιναν, έφθλιναν και οι δύο, μέσα στο χιόνι, που άρχισε ν' απλώ-

και στην ψυχή μ' ας ποδκλώθε τον τρέμο.

Και τώρα που απ' τ' αμύξια τους έφθλιναν, έφθλιναν και οι δύο, μέσα στο χιόνι, που άρχισε ν' απλώ-

και στην ψυχή μ' ας ποδκλώθε τον τρέμο.

Και τώρα που απ' τ' αμύξια τους έφθλιναν, έφθλιναν και οι δύο, μέσα στο χιόνι, που άρχισε ν' απλώ-

και στην ψυχή μ' ας ποδκλώθε τον τρέμο.

Και τώρα που απ' τ' αμύξια τους έφθλιναν, έφθλιναν και οι δύο, μέσα στο χιόνι, που άρχισε ν' απλώ-

και στην ψυχή μ' ας ποδκλώθε τον τρέμο.

Και τώρα που απ' τ' αμύξια τους έφθλιναν, έφθλιναν και οι δύο, μέσα στο χιόνι, που άρχισε ν' απλώ-

και στην ψυχή μ' ας ποδκλώθε τον τρέμο.

Και τώρα που απ' τ' αμύξια τους έφθλιναν, έφθλιναν και οι δύο, μέσα στο χιόνι, που άρχισε ν' απλώ-

και στην ψυχή μ' ας ποδκλώθε τον τρέμο.

Και τώρα που απ' τ' αμύξια τους έφθλιναν, έφθλιναν και οι δύο, μέσα στο χιόνι, που άρχισε ν' απλώ-

και στην ψυχή μ' ας ποδκλώθε τον τρέμο.

ΗΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΟΙ ΤΑΠΕΙΝΟΙ

Οι Ταπεινοί στην άδυσσο μ' αδηγήσαν και της ζωής μου σήσανε τ' αμύξια, τ' αμύξια, πούκιν απ' το χυδού ή (ση τους) και μέσα τους βογγάει μετ' αμύξια (έδρα).

Μου δώσανε νά πω μέσα στο κύπελλο της ταπεινής ζωής τ' αμύξια, τ' αμύξια, κι' ήμια και μεθυσμένος παραπάταγα κι' έπα: «Σύντροφοι, από τη ζωή (γέρνω)».

Λέρι βοήθειας όμως δεν μου δώσανε μά μ' άπαθήσαν μέσ' στον έρμο δρόμο, μέσα στο χιόνι, που άρχισε ν' απλώ-

και στην ψυχή μ' ας ποδκλώθε τον τρέμο.

Και τώρα που απ' τ' αμύξια τους έφθλιναν, έφθλιναν και οι δύο, μέσα στο χιόνι, που άρχισε ν' απλώ-

και στην ψυχή μ' ας ποδκλώθε τον τρέμο.

Και τώρα που απ' τ' αμύξια τους έφθλιναν, έφθλιναν και οι δύο, μέσα στο χιόνι, που άρχισε ν' απλώ-

και στην ψυχή μ' ας ποδκλώθε τον τρέμο.

Και τώρα που απ' τ' αμύξια τους έφθλιναν, έφθλιναν και οι δύο, μέσα στο χιόνι, που άρχισε ν' απλώ-

και στην ψυχή μ' ας ποδκλώθε τον τρέμο.

Και τώρα που απ' τ' αμύξια τους έφθλιναν, έφθλιναν και οι δύο, μέσα στο χιόνι, που άρχισε ν' απλώ-

και στην ψυχή μ' ας ποδκλώθε τον τρέμο.

Και τώρα που απ' τ' αμύξια τους έφθλιναν, έφθλιναν και οι δύο, μέσα στο χιόνι, που άρχισε ν' απλώ-

και στην ψυχή μ' ας ποδκλώθε τον τρέμο.

Και τώρα που απ' τ' αμύξια τους έφθλιναν, έφθλιναν και οι δύο, μέσα στο χιόνι, που άρχισε ν' απλώ-

και στην ψυχή μ' ας ποδκλώθε τον τρέμο.

Και τώρα που απ' τ' αμύξια τους έφθλιναν, έφθλιναν και οι δύο, μέσα στο χιόνι, που άρχισε ν' απλώ-

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΥ

παι. Πρώ των τρομερών όμως και άπανθρώπων Ίνδων ήσαν διλωροί έπιφοδοί ο βρυκόλαας. Κι' ο Βαράγας, χωρίς νά διασώσει έρρισε τ' αλόγο του προς τ' άσφα...

Έως καθάλωσε όμως το έφραζε τό δρόμο. Κι' ο καθάλωσε αμύξια του Πέτρος Διάς.

—Αμύξια! του φώναζε ο Διάς, γιατί δεν στεκόσουν που σου φώναζε; Γιατί έγκατέλειπες στην Κοιλάδα του Χρυσού τον άρχηγό σου, τον δόν Έστεβάν κι' έστράψες εις φυγήν, μαζί με τον Όρση; Τοιμάσω νά πεθάνης, άθλια!...

Ο Βαράγας τα χροαίτηκε. Δεν ήσαν λοιπόν φάντασμα ο Πέτρος Διάς; Ήταν όλοζώντανος!...

Και νά τώρα πούχε τραβήξει τό μεγάλο μαχαίρι του κι' όρμωσε απ' πάνω του, έτοιμος νά τ' ο βυθίση στο στήθος!...

—Πεθαίνω!... σκέφτηκε ο Βαράγας.

Μά δεν είχε φτάσει ακόμα ή στερνή ώρα του άλλου αυτού.

Μά τρομερή όρμηγή άκούστηκε αξάρνα, τη στιγμή αυτή κι' ένα μπουλάκι Ίνδων όρμησε έναντιόν των δύο τελευταίων, οι όποιοι έφθλιναν άντιληκτοί στους έχθρούς των από τις φλόγες των καυμένων αμύξια.

Ο Βαράγας θέλησε νά φύγει, νά φύγει άμέσως και νά χαθή μέσα στην έρμια. Αλλά δεν πρόφτασε. Ο Διάς του έφραζε τό δρόμο.

Κι' έξι άλλων οι Έρμυθροδερμοί τους περικύκλωσαν γρήγορα γρήγορα και τους δύο και σήκησαν έναντιόν τους κραυγάζοντας και ούρλιαζοντας σαν άγρια θηρία.

—Ο σπράς των Ίνδων! ούρλιαζαν οι Έρμυθροδερμοί, μόλις άκούσαν τον Διάς. Θάνατος, θάνατος στα λευκά πρόσωπα!

Φόγες, μαχάκια έλαφρων κι' άπαιχτοί στην σφαγή του φεγγαριού.

Η στιγμή ήταν κρίσιμη.

Ταχός σ' ανίσταται ο Διάς, άρπαζει τον κεφαλοσπαστή ενός Ίνδου και γυρνώντας αλτήρα δεξιά κι' άριστερά, κατόπιν ν' άνοιξη δρόμο έμνην του. Μά οι Ίνδοι ξαναφύγαν έναντιόν του με περισσότερη λύσσα.

Ο Διάς βλέποντας πλέον τον κίνδυνο που διέτρεχε, άντηνιξε τό κεφάλι της πάλαιον Ίνδου που του έφραζε τό δρόμο και σπυρόνισε τ' αλόγο του και δυνάτι μαρτούσε. Τό έξυπνο και πάλι έω έκαμε ένα τεράστιο πήδημα, άμυξια πάνω απ' τ' αμύξια των Έρμυθροδερμων κι' άπομακρύνθηκε καλπάζοντας μέσα στη ζούγκλα.

Απομακρύνει γιατί τους διέτρεφε έως τόσο άσπονδος έχθρός τους, οι Ίνδοι φέγγαν γαλήνιζοντας σαν σκάλοι έναντιόν του Βαράγα. Τον έφθλιναν από τό αλόγο του, τον έδεσαν και σφονόταζ τον, σαν ν' ήσαν κανένα νερήμι, τον έφεραν πάνω σ' ένα χαμηλό λόφο, έπειτα άνασάναν, μετά τη μάχη, τό Μαύρο Πουλί κι' ο Αίγαρος.

Ο κατόχρος Βαράγας ήταν σ' αμύξια. Έτορμε και σπαρταρούσαν απ' το φως από τό φως του. Κατάλαβαν πως είχε φτάσει η τελευταία του ώρα και τον έπληγε ή άγνοια. Θυμώταν τό λόγια του έρμι Βεντού και πάγωσε τό αμια του σκέψι των βασανιστηρίων που τον περιέμεναν.

—Αν ποτε πέσεις στα χέρια αυτών των διαβόλων, τού είχε πει ο Βαράγας, νά είγες νά εινε εθιμικό. Θα σ' βασανίσουν βέβαια έμνα κι' άπαιχτοί, θα βρουν για νά σ' παιδέσουν άπάνταστα βασανιστήρια, αλλά τό μαρτύριο σου δεν θα διαρκέσει πλέον των πέντ' έξι ώρων. Ένώ αν οι Ίνδοι εινε λυπημένοι και άθλια, θα σ' βασανίσουν, με κανά βέβαια βασανιστήρια, αλλά έα διόλολρα ήμερο...

Και νά πού την τρομερή κι' αμάρτοβρεκτη αυτή νύχτα, οι Ίνδοι είχαν χαμώμενα για τί νύχτα τους!...

Τό βασανιστήρια διάβριζαν άραγε για νά τον θανατώσουν σιγά σιγά;

Ο Βαράγας θάλαε αυτή τη στιγμή όλο τό χρυσάρι της Κοιλάδας, για νά γλυτώσει τη ζωή του. Μά τί τους ενδιέφερε τους Ίνδους τό χρυσάρι; Αλλά ήδελαν νά συμπληρώσουν τό θάλαμο της νύχτας και νά τον λευκών, βασανίζοντάς τον. Αυτό ήσαν όλο... ..

Έπαιξε βέβαια ένας τρόπος νά την γλυτώσει ο Βαράγας. Τό αμύξια στην στή Μαύρο Πουλί τό μέρος που βρισκόντουσαν οι τρεις κυνηγοί, οι άνθρωποι που τον έτραυματίσαν, οι άσπονδοι έχθροι του. Έως τότε τό Μαύρο Πουλί νά τ' ο χάριζε τη ζωή και νά τον χρυσόκοιτοσε ως όδηγό.

Αλλά ο Βαράγας δεν ήξερε τό μίσος αυτό του Μαύρου Πουλιού έναντι των τριών κυνηγών.

Οι Έρμυθροδερμοί είχαν δώσει τότε τον τυχοδιώκτη στον κοριμό έρμιου και χόρηναν γύρω του τό χορό τ' ο θάνατος, σφύριζοντας σαν δαμονοσιμένοι. Τέλος, ένας από τους πλησιέστες τό Βαράγας κι' άρχισε νά τ' ο καλπάζοντας.

Μά ο τυχοδιώκτης δεν κατάλαβαν τί τ' ο έ-

Ο Ίνδος αυτός έφερε μι' αμύξια πληγή από

Δόγη πληθώρας ύλης ή συνέχεια των δημοσιογραφικών άναμνήσεων του κ. Αθ. Ζερβοπούλου, στο προ-

σεχές φύλλο.

Ο Ίνδος αυτός έφερε μι' αμύξια πληγή από

Δόγη πληθώρας ύλης ή συνέχεια των δημοσιογραφικών άναμνήσεων του κ. Αθ. Ζερβοπούλου, στο προ-

σεχές φύλλο.

Ο Ίνδος αυτός έφερε μι' αμύξια πληγή από

Δόγη πληθώρας ύλης ή συνέχεια των δημοσιογραφικών άναμνήσεων του κ. Αθ. Ζερβοπούλου, στο προ-

σεχές φύλλο.

Ο Ίνδος αυτός έφερε μι' αμύξια πληγή από

Δόγη πληθώρας ύλης ή συνέχεια των δημοσιογραφικών άναμνήσεων του κ. Αθ. Ζερβοπούλου, στο προ-

σεχές φύλλο.

Ο Ίνδος αυτός έφερε μι' αμύξια πληγή από

Δόγη πληθώρας ύλης ή συνέχεια των δημοσιογραφικών άναμνήσεων του κ. Αθ. Ζερβοπούλου, στο προ-

σεχές φύλλο.

Ο Ίνδος αυτός έφερε μι' αμύξια πληγή από

Δόγη πληθώρας ύλης ή συνέχεια των δημοσιογραφικών άναμνήσεων του κ. Αθ. Ζερβοπούλου, στο προ-

λόγη, ή όποια έφτανε απ' τον όμο ως τη μέση του στήθους κι' αμύξιασε άμύξια άμύξια.

—Οι λευκοί φλινούν σαν κίσες όταν εινε έλεύθεροι και άσφα-

λεις και σπυρόν όταν πέσουν στα χέρια των έχθρων τους, έπει ο έρμυθροδερμος στον τυχοδιώκτη. Γιατί βουβάθηκε, λευκή σκάλα;

Ο Βαράγας προσπαθούσε νά μαντέψει τά λόγια του, μά δεν ήξερε τη γλώσσα των Ίνδων.

Ο Έρμυθροδερμος τό άντελήφθη αυτό και με τ' αμύξια ίσπανικά που ήξερε ξανάτε στον άμύξια, κάνοντας συγχρόνως έφρασι- κές χειρονομίες:

—Οι λευκοί ποτίζουν τη γή με τό αίμα τους... Μά τό τέλος τό δικό σου θα εινε πιο σκληρό και πιο άπαισιο. Τό τραύμα αυτό τό χρυσάρι σ' έκαν λευκό. Μά τό αίμα πούχνα θα τό πληρώσεις έσθ.

Αέροντας τά λόγια αυτά ο Ίνδος, έβγαλε τό μαχαίρι του κι' άρ- χισε νά τό κομμάτι άπειλητικά, πάνω απ' τό κεφάλι του τυχοδιώκτη.

Συγχρόνως βούτηξε τό δάχτυλό του στο αίμα της πληγής του και έστράμψε μι' άμύξια κραυγή απ' την κορυφή του μετώπου του Βαράγα ως τό πηγούνι του.

—Τό μέρος αυτό του κεφαλιού σου, έπει, άνήκει σέ μένα. Τό κα- παρώνα από τώρα.

Την ίδια στιγμή πλησίασε ένας άλλος Ίνδος.

—Κι' εγώ καταρνώ τό δρόμο του κρανίου με τ' αμύξια! έπει.

—Κι' εγώ, φώναζε ένας τρίτος Ίνδος, θα λύσω τό λίκος των φονεμένων λευκών και θα τό χρώ μεσα σ' άνοιχμένο κρανίο σου, σκάλας μόνος γέννημα!...

Ο δύστιχος Βαράγας τ' αμύξιασε όλη αυτά και πάγωσε από τον τρόμο του.

Η στιγμή που δ' άρχιζαν τά μαρ- τύριά του έφτανε.

Μερικοί Ίνδοι κομμάτιζαν σούβλες σιδερένιες στη φωτιά των αμύξιας που καυόντουσαν για νά διαπεράσουν τό Βαράγα. Άλλοι πάλιν πελεκούσαν σφήρες για νά τις χύσουν άνάμεσα στους άμύξια του.

Κι' ο Βαράγας τάβλεπε όλη αυτά και άγονισόσε άγονισόσε φρενέ.

Ο χορός των Ίνδων γύρω του είχε φτάσει σ' αμύξια μανίας.

Χόρηναν, ούρλιαζαν και κούταζαν πότε τον άμύξιατό τους και πότε τον άρχηγό τους, ο όποιος θάλαε τό σύν- θημα, για ν' άρχίσουν τό βασανιστή- ρια.

Τό Μαύρο Πουλί σήκωσε τέλος τό κεφάλι του κούταζε με περιφρόνηση τό Βαράγα κι' έκαμε νόημα στους πο-

λεμιστάς του ν' άρχίσουν.

—Τετέλεστα!... φημίρως ο Βαράγας, νεκρός σχεδόν απ' τον τρόμο του.

Οι Ίνδοι άρριζαν ένα άπαισιο ούρλιαστό και σχημάτιζαν κύκλο γύρω απ' τον άμύξιατό. Μαχαίρια, λόγες και πυροκονόμα σίδε- ρα ύψιθιζαν από πάνω του άμύξια.

Ο Βαράγας έβλεπε τά μύξια του, δεν άπορούσε πάλι ν' άμύξια στο θέμα αυτό. Μά δεν άργησε νά τό ξαναλύσει, παρεξένημένος πού οι Ίνδοι άρριζαν νά τον βασανίσουν. Γιατί αυτή ή άγριότητα; Γιατί ο διαταγμός αυτός; Τι συνέβαινε;

Ο τυχοδιώκτης κούταζε έμπρός του και είδε υ' έβλεψε έναν άλλόζο άνθρωπο ν' άμύξια στο λόφο. Ο άνθρωπος αυτός ήταν με- μένος σαν τους Ίνδους, αλλά δεν ήσαν Ίνδοι. Πάνωτος και ά- γριος, άπαιχτος πύς Ίνδους, κι' έφραζε ένα βέβαια παρεφρόνησεος στο Βαράγα.

—Ο Κομνηνογιής! φημίρως οι Έρμυθροδερμοί.

Ο ΜΟΡΚΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΜΕΓΑΛΩΣΑΝ ΜΕ ΤΑ ΘΗΡΙΑ

Ο πραγματικός Μόγκλι του «Βιβλίου της Ζούγκλας». Η παράξενη ανακάλυψις του 'Ινδών αστυνομικών. Ο μαύρος αγριάνθρωπος του Καϊττάουν. Πώς μεγάλωσε με τους μπαμπούινους του παρθένου δάσους. Ο λυκάνθρωπος της Έσσης. Ο άρκιουδάνθρωπος της Λιθουανίας. Το άρκιουδάνθρωπο της κομητείας του Κέντ.

ΑΧΑ ποιά παιδί σήμερα δεν ξέρει τί είναι ο Μόγκλι; Μά μήπως κι' οι μεγάλοι δεν έχουν περάσει αλησμόνητες ώρες διαβάζοντας το περίφημο «Βιβλίο της Ζούγκλας» του μεγάλου Άγγλου συγγραφέως Ρούντιαρντ Κίπλινγκ; Ο Μόγκλι είναι ο φανταστικός ήρωας αυτού του βιβλίου. Ένα παιδί που μεγάλωσε ανάμεσα στα ζώα ενός παρθένου δάσους, ζούσε όπως αυτά, μιλούσε τη γλώσσα τους κι' ήταν, σαν να πήμε, το τελειότερο απ' όλα.

Ο Μόγκλι όμως είχε φανταστική φαντασία. Την άπαιτησε κι' αυτή την ιστορία μας την έδωσε εδώ και λίγες ημέρες. Τότε που τον είδαμε στην έκδοση του «Βιβλίου της Ζούγκλας» του Κίπλινγκ, είδαμε μέσα στη ζούγκλα ένα πραγματικό Μόγκλι. Ένα παιδί που το είχαν μεγαλώσει τ' άρκια. Από την έλπιση έδειξε μάλιστα της αστυνομίας βλέποντας ότι ο Μόγκλι αυτός περπατούσε με τα τέσσερα σαν πίθηκος, ότι τα γονάτια του κι' οι άρκιους του είχαν κάνει κάλους κι' ήταν τόσο σκληρά, όσο και τα πόδια του...

Ο παρθένος αυτός αγριάνθρωπος δεν ήξερε να μιλήσει τη γλώσσα των ανθρώπων και τον πρόμαζε υπερβολικά η παρουσία τους. Η αγριότητα όμως είναι ότι από μια διαβολική σύμπτωση μιάς ημερας με παρθένα είδη κι' από το Καϊττάουν της Νοτίου Αφρικής. Κι' εκεί περάει ο Άγγλος αστυνομικός αναζητώντας μέσα σ' ένα παρθένο δάσος, ένα παιδί μαύρο ως δώδεκα χρόνων που έβγαζε άναρθρες κραυγές, περπατούσε με τα τέσσερα κι' ήταν κι' αυτό άρκιο σαν τα θηρία της ζούγκλας. Η ανακάλυψη αυτή αναστράφηκε φυσικά τους επιστήμονες του Καϊττάουν, οι οποίοι μελέτησαν προσεκτικά αυτόν τον καινούριο Μόγκλι κι' έστειλαν άμεσα στην 'Ανθρωπολογική Έταιρεία του Λονδίνου μια λεπτομερή έκθεση, από την οποία μαθαίνουμε όλη την παράξενη ιστορία του.

Μιά μέρα λοιπόν δυο έμπιστοι χωροφύλακες του Καϊττάουν, ενώ έκαναν μιά μεγάλη περιδιάβαση στις άγριες νοτιοανατολικές περιοχές, συνάντησαν ένα κοπάδι μπαμπούνων, που είχε είδος πίθηκων με πλάτη και μεγάλο ρυγχό.

Οι αστυνομικοί φοβήθηκαν μη τυχόν τους επιτεθούν οι μπαμπούνοι κι' άρχισαν να πυροβολούν έναντιόν τους για να τους φοβίσουν. Έκείνοι τότε σκόρπισαν άμεσα τρομοκρατημένοι κι' έτρεξαν να κρυφτούν στις βαθιές λόγχμες, προστατευόμενοι από το γέφυρο, δηλαδή από τον πιο μεγάλο πίθηκο που ήταν κι' ο αρχηγός του κοπαδιού τους. Ο μπαμπούνος αυτός όμως αν κι' έμεινε τελευταίος, έτοιμος να πελευχή με τον έλθο, προσπαθούσε να κρατήσει πίσω και κάποιον άλλο πίθηκο από το κοπάδι. Τί είχε πάθει άραγε; Μήπως είχε πληγωθεί από τις σφαίρες;

Οι δυο αστυνομικοί έτρεξαν με τ' αλογά τους προς το μέρος του, γιατί από μακριά δεν βλέπανε καθαρά τί συνέβαινε και φαντάζεταν κανείς εύκολα την κατάληξή τους, όταν βρέθηκαν μπροστά όχι σ' ένα πληγωμένο μπαμπούνι, αλλά σ' έναν μικρό μαύρο που προσπαθούσε να ξεφύγει, τρέχοντας με τα τέσσερα, όπως κι' οι άλλοι πίθηκοι της ζούγκλας. Ο μικρός αυτός ήταν ολόγυμνος και με το δέρμα γεμάτο σημάδια από πύλες πληγές, κι' όταν τον έπιασαν οι χωροφύλακες, προσπαθούσε να τους διαγνώσει και τους έφερνε μιά τόσο μεγάλη αντίσταση, ώστε αναγκάστηκαν να τον δέσουν...

Ο μαύρος Μόγκλι ήταν ως δώδεκα χρόνων, σιμάρε από τη λύσσα του κι' έβγαζε κάθε τόσο άγριες στριγγιές, σαν να ζητούσε βοήθεια από τους μπαμπούνους. Οι αστυνομικοί λοιπόν όταν έφτασαν σ' ένα χωριό, επειδή είχε ματώσει τα χέρια του και τα πόδια του

Ένα παιδάκι, άρπαζόμενο από έναν πίθηκο.

από τα σκαλιά με τα οποία ήταν δεμένος, τον έβαλαν σαν θύρο σ' ένα κλουβί και τον μετέφεραν έτσι στο Καϊττάουν. Εκεί περάσε σπάζοντας να τον γύσουν και τον βάπτισαν μάλιστα και Λουά, όπως σπαθίσαν να τον εξημερώσουν, γιατί ο μαύρος Μόγκλι έδειχνε να τρώει μόνο φρούτα, να περπατά με τα τέσσερα και να σκαρφαλώνει στα δέντρα σαν πραγματικός μπαμπούνος...

Το παράξενο αυτό εφάντασμα, όπως ήταν φυσικό, αναστράφηκε από την πρώτη στιγμή τους επιστήμονες του Καϊττάουν, και πολλοί απ' αυτούς θέλησαν να μάθουν όλη τη μυστηριώδη ζωή του μαύρου Μόγκλι και γι' αυτό όργανωσαν μιά εξερευνητική αποστολή για να επισκεφθούν τη ζούγκλα όπου βρέθηκε, καθώς και τα χωριά που ήταν μαύροι, μήπως κατορθώσουν ν' ανακαλύψουν το μυστικό του.

Στη ζούγκλα όμως δεν μπόρεσαν να βρουν κανένα διαποτιστικό στοιχείο και γι' αυτό άρχισαν να ρωτούν τους μαύρους στα χωριά χωριά μήπως από καμιά οικογένεια είχε γαθεί εδώ και δέκα ή δεκα χρόνια κανένα παιδί...

Έμαθαν τότε ότι εδώ και δέκα χρόνια, μιά φυλή που κάποτε κοντά στο παρθένο δάσος, δέχτηκε άσφαμα μιά νύχτα την επίθεση μιάς άλλης... Οι πολέμοι της νυκτερινής και σκόρπισαν εδώ κι' εκεί, οι γέροι κι' η γρήγη σφαγήθηκαν από τους έλθους κι' η γυναίκα με τα παιδιά ώθηγέθηκαν αμέλιστα μέσα στη ζούγκλα. Μια απ' αυτές τις γυναίκες λοιπόν φοβήθηκε να κρατήσει μαζί της το μικρό της, γιατί ήξερε ποιά τύχη το περιμένα και προτίμησε, την ώρα που περνούσαν από ένα ξέφωτο του δάσους, να το αφήσει στο κορμί ενός δένδρου. Είχε την ελπίδα, ότι θ' άκουγε τις φωνές του μικρού

γυναίκα από τα γειτονικά χωριά, γιατί όλες συνήθιζαν να περνούν από το μέρος εκείνο της ζούγκλας και δίχως άλλο, θα το έβρισκαν και θα το έβγαζαν γι' ν' ανατρέψουν μαζί με όλα τα παιδιά της.

Ύστερα όμως από μιά έβδομη μέρα, οι πολέμοι που είχαν κηφεί, κατορθώσαν να βρουν το ήθελα από μιά σύμπτωση φίλη τους και να επισκεφθούν για να εξημερώσουν τις γυναίκες τους από τους έλθους τους. Απτή τη φορά ήταν περισσότεροι κι' έτσι κατάφεραν να τους νικήσουν και να γυρίσουν θριαμβευτικά με τις γυναίκες τους στο έθνη χωριό τους.

Η γυναίκα που είχε αφήσει το παιδί της μέσα στη ζούγκλα έζησε τότε να το βρει, με ένα έλθι που έλειπε από το κορμί του δένδρου. Κι' όταν ρώτησε τις γυναίκες των άλλων χωριών και είδε ότι δεν το είχε πάρει κανείς από αυτές, νόμισε ότι το είχαν καταπατήσει τα θηρία...

Οι επιστήμονες του Καϊττάουν κατάλαβαν άμεσα ότι αυτό το χαμένο παιδί ήταν ο Λουά, ο οποίος φάνεταν είχε ανατραφεί από ένα θηλακό μπαμπούνι, γιατί τέτοια ποιοτικά ιδέν είχε διόλου σπάνια στην 'Αφρική.

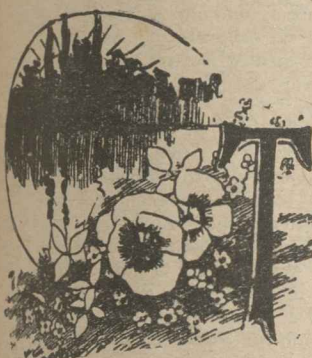
Πολλές φορές, όταν ένας θηλακός μπαμπούνος ή χιμπατζής δει ότι πέθανε το παιδί του, νοιώθει μιά τόσο μεγάλη λύπη, ώστε κι' έλθους των Ζωολογικών Κήπων με μεγάλη δυσκολία κατορθώνουν να πάρουν το πτώμα του από την άγκυρά του. Φάνεταν λοιπόν ότι ο Λουά ποιος θηλακός μπαμπούνος είχε άκουσε τις φωνές του μικρού Λουά και τον είχε πάρει για να τον ανατρέψει άμεσα στο κορμί του.

Η φυλή μάλιστα των Κάφρων θεωρούν τους μπαμπούνους ως τους πιο άσπονδους έλθους τους, γιατί ταχικά κατέβαιναν τη νύχτα στα χωριά και τους κλέβουν τα παιδιά τους...

Κι' άλλοτε όμως έχουν βρεθεί τέτοιοι άνθρωποι που έχουν γίνει ζώα κι' όχι στις ζούγκλες της 'Αφρικής ή της 'Ασίας, αλλά μέσα στη δάση της Ευρώπης. Ένας Άγγλος δόκτωρ, ο Τόμας Ράιντ, αναφέρει ότι, το 1554, σ' ένα δάσος της Έσσης, στη Γερμανία, οι χωροφύλακες μιά ημέρα έβγαζαν μιά παιδί ανάμεσα σ' ένα κοπάδι λύκων. Κατανοώντας λοιπόν, έστειλε από ένα τρελλό κυνηγό, να πάσουν στην λυκάνθρωπο και προσπάθησαν να τον εξημερώσουν, μα έχαναν πάντα τον καιρό τους και τους κόπους τους, γιατί μιά ημέρα οι λύκοι τους έβγαζαν, δίχως να το προσέξουν, και ξαναγύρισε στο δάσος για να βοηθήσει τους συντρόφους του.

Ύστερα από ένα αιώνα, κι' ακριβώς το 1661, δυο κυνηγοί βρήκαν σ' ένα δάσος της Λιθουανίας ένα μικρό παιδί που ζούσε μαζί με

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Οι γαμφοί. Παράδειγμα ο Μπάστερ Κρίμπαλ, ο δολιμονικός της κομωδίας, που προσελήφθη τελευταία στην εταιρεία «Παραμυθία» και ο οποίος ύστερα προσβολή δέχεται σκληροί κριτικοί.

Οι γαμφοί του σύστησαν να κάνει άμεσες εξηγήσεις, αλλά η εταιρεία του δεν τον το επέτρεψε. Ο λόγος είναι ότι τώρα άρχως γυρίζει την ταινία «Ο βασιλιάς της ζούγκλας», στην οποία παρουσιάζονται σχεδόν έντελως γυμνός. Δεν μπορούσε λοιπόν να παρουσιαστεί στην άρχη της ταινίας χωρίς καμιά ούλη εξηγήσεως στο σώμα του, και στο τέλος με την πρόσφατη ούλη!

Η Μόρλεν Ντίζελ, η πλέοντε να προσφέρει θέμα συζητήσεως. Το έκανε πρώτα αυτό με το ειδικό της με τον Γιόζεφ φόν Σπέρμινγκ, κατόπιν με το διαδοχικό ζελογάμιο του Μορς Σεβαλιέ, και τέλος τώρα με το άδικο της νύχτας!

Η όραση Μόρλεν έδωσε οργισ, ότι στο μέλλον δεν θα φορούσε μονάχα ανδρικά ρούχα, γιατί τα βόσκαι πολύ βολικά και της άρεσαν πολύ περισσότερο από τα γυναικεία.

Οι διατάξεις, μονάχα η γυναίκα που έχουν φροντίσει άδικοις δυνάμεις, όπως είναι οι δικό μου, κερδίζουν να ντύνουνται ανδρικά, ελπε σχετικάς η Γερμανία γρήγορα.

Και αντίδραση, ο σύζυγος της Ρούντολφ Έντλερ φράει κάλτσες μακρές, γυναικείες! Έτσι, κανείς από τους δυο σύζυγους δεν έχει να κατηγορήσει τον άλλο για την προτίμησή του προς την ενδυμασία του αντιθέτου φύλου.

Δύο πρωταγωνιστές του κινηματογράφου, οι οποίοι έπαιξαν στην αυτή ταινία, έχώρισαν και οι δυο ξανά, ποτού και τελειώσει το γυναικείο της ταινίας.

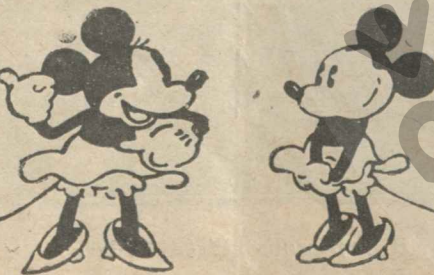
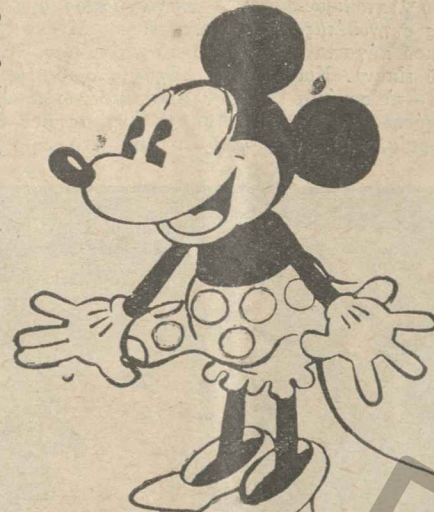
Οι δότες αυτού είναι η κοσμογάρχη Ζαννέτ Γουίρντ, η οποία εγκατέλειψε τον σύζυγό της Άντλερ Πέκ, και ο σινδελικός της Λιού Λιού Λιού. Τόσο όμως ο Λιού, όσο και η Ζαννέτ, αρνήθηκαν να δώσουν άποψή τους εξήγησι για τις άφορες που προκάλεσαν τη διάλυση των γάμων τους.

Η Τζέιν Κράουφρντ και ο Γάβριλ Κούπερ πρόκειται να γυρίσουν μαζί μιά νέα δραματική ταινία πολεμικής υπόθεσεως, που θα έχει ως τίτλο: «Σήμερα θα ξήσουμε». Η Τζέιν θα παίξει σ' αυτή τον

μικρό και τ' άρκιουδάνθρωπο της. Κι' αυτός όμως ο Μόγκλι είχε τόσο εξημερωθεί, ώστε δεν υπήρξε ποτέ να ξαναγίνει άνθρωπος και να μιλήσει τη γλώσσα των ανθρώπων, παρά μονάχα άπομεινε σ' όλη του τη ζωή σαν μιά εξημερωμένη άρκιουδα...

Τέλος, το 1717, σ' ένα δάσος της κομητείας του Κέντ, στην 'Αγγλία, μερικά ζώοι έβγαζαν ανακάλυψαν μιά ημέρα σ' ένα δάσος ένα κορμί που ζούσε σαν άρκιο ζωό πάνω στα δέντρα κι' αυτό το κορίτσι έβγαζε άναρθρες κραυγές, ήταν δευλό σαν τα θηρία και δεν έτρωγε τίποτ' άλλο παρά ό- λους και φρούτα. Η περιορισμένη όμως ζωή που άναγκασαν να κάνει για να το εξημερώσουν, το στενοχώρησε τόσο πολύ, ό- σπουδώς πέθανε από μαρτυρία δότερα από λίγα χρόνια.

Όπως βλέπετε λοιπόν, ο Μόγκλι, ο ήρωας της «Βιβλίου της Ζούγκλας», δεν είχε κατ' ουσίαν κανένα γυναικείο φανταστικό του Κί- πλινγκ. Τέτοιοι άνθρωποι ζούσαν πάντα μέ- σα στα δάση και ποιάς ξέρει αν δεν ζούν σήμερα...

(Βιθήσις, πληροφορίες, κωμωδία)

ολόι μιάς νεαρής 'Αγγλίδος, που κατατάσσεται ως νοσοκόμος για να βοήσεται κοντά στον άδελφό της και στον άνθρωπο που αγαπά, οι ό- ποιοι πολεμούν στο μέτωπο.

— Η δημοφιλέστατη Πέγκυ Χόλμς, η 'Αμερικανίδα καλλιτέχνης του έλαφρου θεάτρου, που έχει στο ενεργητικό της τέσσερες γάμους και αναριθμήτες έρωτικές περιπέτειες, πρόκειται να παίξει και στον κινηματογράφο.

— Η πρώτη της εμφάνισις θα γίνει στην ταινία «Διεθνής Οίκος» και οι ιδιοκτήται των κινηματοθεάτρων τρέχουν από τώρα τα χέρια τους για τις εισπράξεις που πρόκειται να κάνουν.

— Ο Τζών Μάρρμυρ, ο όρατος δόν Ζονάν της δόνης, με το κλασικό προφίλ, θα πρωταγωνιστήσει προσεχώς σ' ένα ολόι τελειώς αντίθετο απ' αυτούς που συνήθιζε να μιά παρουσιάζει ως τώρα.

— Θα παίξει τον διαπροσφόρο σοφά Γάλλο καθηγητή στην 'Αμερικανική έκδοσι του «Τοπάς», της τόσο επιτυχημένης γαλλικής κομωδίας.

— Ο Κλάρκ Γκέμπλ, ο νέος γόνος της δόνης, δεν μπορεί πουνθενά να βοηθήσει από τους θαυμαστές του και ιδίως από τις θαυμά- στριές του.

— Μολονότι μέσα στους τελευταίους έξη μήνες έλαβε δώδεκα φορές κατοικία, η ένδοξοις δυνάμεις του άνακάλυψαν πάντοτε το κρησφύγετό του και κάθε πρωί, την ώρα που ξαναγύριζε για το στούντιο — πολλές φορές δε αυτό συνέβαινε μπροστά του πέντε- δέκα τριφεράς ύπνους, που περμένα έβγα από την πόρτα του για να αντίκρουσόν το είδαλό τους, έστοι και για μιά μονάχα στιγμή.

— Ο Μπάστερ Κήτον, ο γνωστός άγέλαστος κομωδός, άκόμη να συνέλθι από τη γρονθοπατινίδα που έφαγε από τον συνάδελφό του Τζέιμς Ντι- ραίρντ.

— Στην ταινία «Τί; δεν έχει μύτρα;», ύπνους και μιά σκληρή πυγμαχίας μεταξύ των δύο ήρωων γύρω από ένα ποτήρι μπύρας.

— Ο σκηνοθέτης λοιπόν άπέτησε από τους δύο κομωδούς να μη κάνουν ψεύτικο αγώνα πυγμαχίας, αλλά αληθινόν και ή σκληρή επαλήθευσε πέντε φορές, μέχρις ότου μείνει ο σκηνοθέτης ικανοποιη- μένος και διατάζει να τη γυρίσουν.

— Έννοείται ότι ύστερα από αυτό, και ο Κήτον και ο Ντιράρντ, δεν μπόρεσαν να εξακολουθήσουν την εργασία τους, δηλαδή για εκείνη την ημέρα, αλλά και για πολλές άλλες κατόπιν.

— Ο διάσημος δραματικός ήρωας: Βίλλ Ρό- τζες, είναι θεομής θιασώτης του πόλιθ, θηλακός επίτηκο γαϊδάρ. Το παιχνίδι αυτό όχι μόνο προσέ- ζεται έσπερατη επίδοξη ταινία, αλλά είναι και πολύ επικίνδυνο, και ή εταιρεία Παραμυθία σκέπτεται ν' απαγορεύσει στον Ρότζες να άσχεται στο πόλιθ, αλλά και για πολλές άλλες κατόπιν.

— Ο Σέσιλ ντε Μίλλ, ο μέγας 'Αμερικανός σκηνοθέτης, έδωσε τελευταία προς τους δημοσιογράφους ότι ούδεποτε ταινία με θρησκευ- τικό θέμα άπέτυχε.

— Το σημερινό του Σταύρου, ή τελευταία του ταινία, έχει κατα- πληρητική επιτυχία σαν και αν παιχθεί, κοντεύει δε να περάσει στις εισπράξεις τις «Αλέκα Έντολ» των μεγαλύτερων θηλακός του βόσκαι κινηματογράφου.

— Στους κινώες της ευνυχίας ή κομωδία διακατέχει και χορεύει, έζηγησε ο μέγας σκηνοθέτης. «Όταν όμως σκεπτενόμαστε ο ούδατος, τότε πάντα έπιστρέφει πάλι στην θρησκεία.

— Ο Μορς Σεβαλιέ άπελάσσει να κάνει μιά άγαθή πράξι. Μα την τελευταία του ταινία χρεώθηκε ένα βόσφο κι' από τα ποιά που του παρουσιάζει έλπεσε ένα όρανο άγορφή άνω μινών.

— Ο αγαθός λαϊκός Μορς, ο οποίος δεν μπορεί να ξεφύ- σι τη δική του παιδική ηλικία, που περ- σι μετ' αση στη δυστυχία και τη φτώχεια, έδη- λωσε πως θα εξακολουθήσει να προσπαθεί τον μικρόν Λεονά Γουιντμάν, και μετά την λή- ξι... της συνεργασίας τους.

Και πραγματοποιώντας τις λόγια του, κα- τέθεσε σε μιά Τράπεζα όλα τα δολάρια, τα οποία ο προσκετευόμενος του θα άποράσει με τόκους και άνατοκισμούς, όταν θα φτάσει σε ηλικία δε- καετοκί έτών, έτσι ώστε να μπόρεση να απο- δώσει άνετα ή να χρησιμοποίησι τα χρήματα αυ- τή ως κεφάλαια, αν δέλει να κάνει μιά δουλειά. Να είχαν όλα τα όρανα αυτή την τύχη!

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΘΟΝΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

(Στο παρακάτω άρθρο της, η διάσημη και γοητευτική θεντίττα του αμερικανικού κινηματογράφου MATZ EBBANZ μ' αφηγείται μερικά από τα πιο χαρακτηριστικά επεισόδια της ζωής της).

ΕΝ Ξέρω αν θα με πιστέψετε μ' αυτό που θα σας πω, δεν ξέρω αν πολλές άλλες γυναίκες δοκίμασαν τα δικά μου συναισθήματα, μα η αλήθεια είναι (και θα με υποχρεώσετε πολύ αν με πιστέψετε!) πως ήθελε εποχή που θεωρούσα την όμορφιά μου σαν ένα περιττό και ενοχλητικό βάρος...

Σας φαίνεται παράξενο και άκατανόητο αυτό; Τό καταλαβαίνω και μόνη μου και γι' αυτό θα προσπαθήσω να σας το εξηγήσω, να σας πω γιατί από ταπεινή δασκάлица του Ίλινόις έγινα άσπτερ του Χόλλυγουντ και γιατί στην αρχή δεν ήμουν διάδωλο ενθουσιασμένη από την όμορφιά—τη σχετική, τέλος πάντων, όμορφιά—που μου χάρισε η φύσις...

Στην όμορφιά αυτή, είχε αλήθεια, χρωστάω την τέχνη μου. Μια μέρα ήρθε στο μικρό μου χωριό ο αντιπρόσωπος μιας κινηματογραφικής εταιρείας. 'Ο άνθρωπος λοιπόν αυτός έβγαλε να προσέξω τη δασκάλισσα που έπαυσε το στήθος της για να μάθω στ' αμερικανικόνα γραφή και άναγνισι. Της πρότεινε να την πάω μαζί του στο Χόλλυγουντ. Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό, δέχτηκε την πρότασή του, επειδή ο μισθός που μου έταξε ήταν πολύ μεγαλύτερος από εκείνον που έπαυα...

Μ' αυτά τα όνειρα—που κάθε άλλο ήταν παρά καλλιτεχνικά—ξεκίνησα ένα όραμα που για τη μαγευτική κινηματογραφική, για τη μοντέρνα αυτή χώρα των παραμυθιών, την οποία όλα τα κορίτσια φανταζόντουσαν σαν έλγιο παρθένο...

Στάθηκαν τυχερή και στα πρώτα μου βήματα στο στούντιο. Με κατέλασαν άμεσως στη σειρά των «Μεγάλων κυριών». Τα ξανθά, κυματιστά μαλλιά μου, η κλασική κατατομή του προσώπου μου, η αρμονική μύτη μου, τα κάτασπρα δόντια μου, το λεπτοκομμένο και ψηλό σώμα μου έκαναν μεγάλη εντύπωση στους σκηνοθέτες. Δεν κατείχαν διάδωλο για να δουν τι είδους ρόλοι θα μου πήγαιναν. 'Ημουν πλασμένη άριστοκράτις. ('Ετσι, τουλάχιστο, μου έλεαν). Και φρόντισαν άμεσως να προμηθευθούν κατάλληλα σενάρια—τά σενάρια κατασκευάζονταν στο Χόλλυγουντ με καταπληκτική ταχύτητα και ευκολία—στα όποια τον πρώτο ρόλο θα τον είχε μια όμορφη, σοβαρή και κομψοποιημένη κυρία. 'Εγώ δηλαδή!

Δεν γνωρίζω αν ήμουν «πλασμένη άριστοκράτις». 'Εκείνο όμως που γνωρίζω θετικά είναι ότι ήμουν κομψή. Σ' αυτό με βοηθούσε πολύ και το σώμα μου. 'Υστερ' από λίγο καιρό, έδιναν στο Χόλλυγουντ—δευτέρα μετά τη Νόρμα Σήρεν—τόν τον της μόδας. Οι διευθυντές της κινηματογραφικής εταιρείας ήσαν ενθουσιασμένοι μαζί μου, το Κοινόν έπαισης, και μονάχα εγώ δεν ήμουν ενθουσιασμένη από τον εαυτό μου και την τύχη μου...

Είχα, βλέπετε, την εντύπωση πως όλη η δόξα που απόκτησα δεν μου άνηκε, αφού δεν κατέβαλα κανένα κόπο για ν' ανέβω τόσο ψηλά. Οι κυριότερα λόγια της επιτυχίας μου ήσαν η όμορφιά μου και το καλλιτεχνικό μου σώμα... Αλλά όμως ήσαν χαρίσματα της φύσεως. Οι γονείς μου μου έμαθαν να εκτιμώ μονάχα εκείνο που αποκτά ο άνθρωπος με τον κόπο του. Και γι' αυτό δεν κοινοδοκίμασα διάδωλο για να γίνω όμορφη! 'Εξ άλλου, οι ρόλοι που μου έδιναν, μου ήσαν αντιπαραθετικοί, έπειδή έδειχναν ότι η υιοθετική οξέτης του σεναριογράφου και του σκηνοθέτου ήσαν πως να κάνω μεγαλύτερο έργο με την καλλονή μου...

Με άλλα λόγια, με θεωρούσαν κοίλα, διακοσμητικό στοιχείο ενός έργου, γιατί αισθανόμουν μέσα μου ένα δόκιμο κόσμο, που ήθελα να τον εξωτερικεύσω... 'Ηθελα να συντελέσουν και το μυαλό μου και η ικανότης μου στην επιτυχία μου... 'Ηθελα να κερδίσω τη δόξα μου με τον ιδρώτα του προσώπου μου... 'Εννοούσα να δείξω πως έχω νεύρα, ψυχή, δική μου προσωπικότητα.

'Η γοητευτική Μάτζε Έβανς

Στο μεταξύ, προσπαθούσα να παίξω, όσο πιο ειρηνικά μπορούσα, τους ρόλους που μου ανέθεταν οι σκηνοθέτες. Δεν είχε καμιά σημασία αν οι ρόλοι αυτοί δεν μου άρεσαν κατά βάθος. Αφού δεν μ' άρεσαν να τους παίζω, έπρεπε να κάνω καλή και ειρηνική δουλειά. 'Εξ άλλου, ήμουν μαθημένη να εργάζομαι πολύ. Απλώς εινε πως από τους πολλούς λόγους, για τους οποίους με συμπαθούν μέχρι σήμερα οι σκηνοθέτες, μου συνέβη να ζητήσω μόνη μου να επαναλάβω και δέκα φορές μια σκηνή—αδιάφορο αν, στο βάθος, μ' άρεσε να ζητή και αδιάφορη—για να γίνω όσο το δυνατόν καλύτερη...

Τέλος, έφτασε η μέρα να πραγματοποιηθώ τ' όνειρό μου. Γύρισα ένα φιλμ που το ένομινα βαθεία, που το έδωσα κάτω από την ψιγή μου. 'Η ταινία αυτή, με τον τίτλο «Θλιμμένο Όνειρο», είχε μεγάλη επιτυχία. Και αυτό με χαροποίησε ιδιαίτερα, γιατί είδα πως ο κόσμος κατάλαβε ότι το φιλμ αυτό εινε το καλύτερο από όλα εινε πια—είχε ως εκείνη την εποχή. Οι σκηνοθέτες κατάλαβαν επί τέλους, ότι έχουν περισσότερα τους μια πραγματική ήθοσι από όσα μια ζωντανή κοίκα, και άρχισαν να μου δίνουν ρόλους ανάλογους με την ιδανικότητα μου και τις καλλιτεχνικές μου απαιτήσεις...

'Υστερ' από όλα αυτά ειναι παραπάνω, δεν θα σας εινε δύσκολο να μαντεύσετε ότι στην ιδιωτική ζωή μου ήμουν και ειναι πολύ περιορισμένη, μολονότι έχω πολλές κομικές υποχρεώσεις. Αφού με θεωρούν μια από τις βασίλισσες της μόδας στο Χόλλυγουντ, ειναι υποχρεωμένη να εμφανίζομαι στα κέντρα, να δέχομαι όλες τις προσλήψεις που μου στέλνουν, να δίνω μεγάλες δεξιώσεις, να παραδίδω στις κοούρες και σ' όλες τις φιλικολογικές εορτές, για να εκθέτω τις καινοτομίες μου τουαλέτες. Και η αλήθεια εινε ότι η ζωή μου δεν διαφέρει από μιας κομικής κυρίας.

Κατά βάθος όμως εξασκοιούθω να ειναι μια ταπεινή και συμπεριμένη δασκάлица. 'Η μεγαλύτερη ευχαρίστησή μου εινε να σερβίζω το σπίτι μου, να δροσκονώ μακρύνω απ' τον κόσμο, μ' ένα καλό και ευχάριστο διήλιο. Την ώραία αυτή, για μένα τουλάχιστο, ζώ την απολαμβάνω από τον καιρό που παντρεύτηκα. Για την καλή μου τύχη, ο άντρας μου αγαπά και αυτός το σπίτι του και δεν έγραφε διόλου την άτακτη και ανώμαλη ζωή που περνούν πολλοί καλλιτέχνες...

'Αγαπώ τον άντρα μου. Και κείνος με λατρεύει. Το γεγονός εινε ν' αποκτήσουμε παιδιά. Προηγούμενος όμως πρέπει να διασφαλίσω μερικά πράγματα. 'Υστερ' από αυτό που μου ήσαν μακροχρόνιοι και θ' άριστοθω στην ανατροφή των παιδιών μου...

Είμαι πάντοτε φιλήσυχη και φάνταστα ύπνονητική, όπως και τον καιρό που έκανα τη δασκάλισσα στο Ίλινόις. Είμαι καλή συνάδελφος για όλες τις ήθοσεις του κινηματογράφου. 'Υστερ' από σκηνοθέτη μου με επέλεξε πρωτόβγαλτης κορίττας. Γι' αυτό μ' αγαπούν όλοι στο στούντιο και τόσο μ' όλους καλά... Εκτός από τους συναδέλφους μου και... τους ανθρώπους, αγαπώ τις θηλάσιες εκδόσεις, την ερμηνεία, τη σωστή... Διαβάζω πολύ. Ξέρω απ' έξω όλες τις τραγωδίες του Σαίππερ. Καταγινώσκω επίσης με σοβαρές μελέτες, γιατί έχω τη γνώμη ότι σήμερα επιτυγχάνουν μόνο οι μορφωμένοι καλλιτέχνες...

'Η εργασία μου που επέλεξα ν' αγαπώ τα σπώ. Σύνταγμα, σπώ όφειλω τη λεπτή γραμμή σώματός μου. 'Απ' όλα όμως το σπώ, προτιμώ περισσότερο το τένις. Με την ευκαιρία αυτή, θα σας κάνω μια εξομολόγηση: αν δεν ήμουν ήθοσιος του κινηματογράφου, θα ήθελα να ειναι άριστος. 'Επειδή όμως δεν ειναι δυνατό να με πιάσει μια μέρα η τένις να κάνω το γρήγορο και να μ' αεροπλάνο, φρόντισα να αποκτήσω από τώρα ένα διάλειμμα λότουν...

MATZ EBBANZ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΥΠΕΡΟΧΗ ΘΥΣΙΑ

δοχήστρα σταμάτησε ξαφνικά... Βαθιάτη σιγή απλώθηκε μέσα στην αίθουσα, μια σιγή επιβλητική κι' επίσημη.

Και νά, φάνηκε σε λίγο στη σκηνή ο περίφημος Ράβρολ, ντυμένος κομψοτάτα ως Κάου Μπού. Προχώρησε, μ' εξαίρετική σεβαστικότητα, κρατώντας απ' το χέρι την ώραία ξανθή σύζυγό του, τη μίς Κέττι, και με μια ευγενική κίνηση την παρουσίασε στο Κοινόν. Στην κίνησή του αυτή έβλεπε κάτι το προστατευτικό, μια κυριαρχία απάντησε μ' ένα θριαμβευτικό μειδισμό, και προχωρώντας έπαιρνε σε μια γωνία της σκηνής, ενώ η Κέττι κατέλαβε την άλλη άκρη.

Εινε ίππετής με σπολή έδωσε στον Ράβρολ μια καραμπάνα, που κίνησε της άσπρας. 'Ο Ράβρολ την πήρε, την στερεοποίησε ανάποδα στα επάδεις δάχτυλά του, της έριξε μια ματιά, και αφού την έβλεψε σε θέα, τη γέμισε και γύρισε τις πλάτες του προς τη Κέττι...

Μαροστά του εινε μεγάλος καθρέφτης, που έδειχνε ολόκληρο το είδωλό της Κέττι, που στεκόταν άτακτη, κρατώντας στο τεντονισμένο χέρι της ένα τραπέζι. 'Ο Ράβρολ κινιόταν πάντα στην καρδιά της σκηνής, στο χέρι του πάνω από τον όμο του και σημάδεψε πως του.

Έκλεισε να εκτελεσθώ το επανδύον σκοπευτικό γύμνασμα μέσον του καθρέφτη. Οι θεαταί κρατούσαν και την απασχόλησή τους απ' την αγωνία.

Άξαφνα ένας πυροβολισμός ακούστηκε κι' ο άσος κίνησε από κρατούσε στο χέρι της η μίς Κέττι τρυπώντας το στήθος της.

Με μια χαριτωμένη χειρονομία, η μίς έδειξε το τραπέζι στο πλάθος, που χειροκροτούσε ένθουσιασμένα περισσότερο από την όμορφιά της, παρά από την επιβλητικότητα του σκοπευτικού.

Αλλά το γύμνασμα αυτό δεν ήταν και τόσο επανδύον. 'Υπάρχον κι' άλλα. 'Η μίς Κέττι έβγαλε τώρα από την τσέπη της μια χρυσή αναρρόφηση, πήρε ένα τσιγάρο, το έβαλε στο στόμα της, το άναψε, έπειτα έκανε μια στροφή γύρω της, προφίλ και σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος. Ένας πυροβολισμός ακούστηκε κι' η κόρη του πυρηνού πετάχτηκε μακριά! 'Ο Ράβρολ πάλι ξανάχρησε το στόχο του.

'Υστερ' από ένα μικρό διάλειμμα η μίς Κέττι εμφανίστηκε πάλι στη σκηνή ντυμένη σαν νεράιδα των δασών. Ένα άποχο άροχονοφαντο φόρεμα, που άφινε να φαίνεται η ελγανώδης κομψότης του σώματός της. Κρατούσε στο χέρι της ένα μίλο και με χαριτωμένες υποκλίσεις έβλεπε στους θεατάς που είχαν ξετρελαθεί από θαύμασμα για την όμορφη όμορφιά της.

'Ο Ράβρολ στεκότανε τώρα αντίκρυ στη νέα, κρατώντας ένα περιστόφο στο χέρι. 'Η μίς Κέττι τοποθέτησε το χέρι της στο ξανθόμαλλο κεφάλαιο της και περίμενε.

'Η στιγμή ήταν τραγικά επίσημη! Δεν ήταν βέβαια η πρώτη φορά που γινόταν το εξαίρετο επανδύον αυτό γύμνασμα. 'Ωστόσο οι θεαταί άγωνιούσαν...

'Ο Ράβρολ, αφού γέμισε το περιστόφο, σήκωσε το χέρι του και σημάδεψε... Τράβηξε ύστερα τη σκανδάλη κι' έριξε πρώτος ακούστηκε...

Την ίδια στιγμή συνέβη κάτι το άπρόοπτο, το τρομερό. 'Η πανέμορφη νεράιδα άρπασε ένα βαθύ στεναγμό, έκανε μιάν απότομη στροφή και σωριόστηκε κάτω!...

Σ' όλον τα βλέμματα ζωντάνεψε η φρίκη... Τ' είχε συμβεί! 'Η σκηνή, η φοβερή μικρή σφαίρα τρύπης λοιπόν το χαριτωμένο κούνα κεφάλαιο, αντί για το μίλο! Σκοτώθηκε λοιπόν η νεραϊδομορφή καλλιτέχνης...

'Ο Ράβρολ είχε παγώσει... 'Εμεινε καρφωμένος στη θέση του, κινήσεις σαν άψυχο σώμα, μερικές στιγμές... 'Εξαφνα πέταξε το κεφάλαιο του μακριά και άρχισε ξαίως κοντά στη νέα.

Όλα παρακολούθησαν εμβρόντητοι το τραγικό θέαμα, χωρίς καν να κινηθώ από τη θέση του. 'Ηταν τόσο η εμπιστοσύνη του Κοινού στη σκευετική ικανότητα του Ράβρολ, ώστε το δυστύχημα που συνέβη σ' αυτήν τραγική διαδικασία παραδόθηκε. 'Όταν όμως πέρασε η πρώτη αυτή εντύπωση, μερικοί θεαταί ανέβηκαν ταραγμένοι στη σκηνή. —'Ενα γιγάντιο! Ένα γιγάντιο! Ακούστηκαν μερικές φωνές, μέσα στο αίθρο.

'Ο Ράβρολ, με βλέμματα απλανή, ξεστόμισε αναθρής κραυγές, κι' ένα φρικώδες χαμόγελο πόνου είχε διαγραφεί στο πρόσωπό του... Τί να τα χέρια του σαν τρελλός κι' έβλεπε την πληγωμένη μ' ένα βλέμμα ήλθια.

Μεταφέρθηκε άμεσως την Κέττι στο νοσοκομείο, σχεδόν άναίσθητη. —Δεν θα περάση τη νύχτα! εινε ο γιατρός. 'Η σφαίρα έχει φτάσει στον εγκέφαλο.

'Ο Ράβρολ είχε παραδοθεί στην άσπνομια. 'Η κατάσταση του ήταν άσπρης, δεν ήξερε τί έλεγε. Στις ερωτήσεις που του υπέβαλαν, απαντούσε με λόγια μπερδεμένα που το ένα διέφευγε το άλλο. 'Απαντούσε, και—λυγμοί ανατάραξαν το στήθος του.

'Η Κέττι ήταν γυναίκα του. Την είχε κλέψει από έρωτα. Την έλάτρευε...

'Η φλίπα του λοιπόν ήταν απερίγραπτη. Κι' όμως έπρεπε να παραστή στην κατάθεσι της γυναίκας του, που ήταν απαραίτητο να την πάρουν άμεσως.

Τον άδηγγαν κοντά στο κρεβάτι της τραυματισμένης που άγωνιούσε...

Σαν άντικρυσε το κέρνο προσωπάκι της, με τα αλλοιωμένα παιά χαρακτηριστικά, που το σίαζε ο θάνατος, τα πόδια του άλγισαν κι' έπεσε πάνω σε μια καρέλα τραυλίζοντας:

—Κέττι!... Κέττι!... Λατρεία μου!...

'Η μελλοθάνατη είχε ξανάρθει τις αισθήσεις της, έρριξε τα σκοτεινά βλεμμάτια της πάνω στον άντρα της και το έκανε ένα νόημα αδιόρατο, που κάτι έσημαινε ωστόσο.

Αυτός έδειξε πως κατάλαβε, κι' έσπυρε το κεφάλι του. —Τό θλιβερό καθήκον μου, κυρία, της εινε ο άσπνομιας, με αναγκάζει να πάρω την κατάθεσί σας, παραβλέποντας την κατάσταση στην οποία βρισκόσαστε.

Μερικές στιγμές σιωπής μεσολάβησαν, ώπου να συγκεντρώση η Κέττι τις λίγες δυνάμεις που της άπόμειναν. 'Επειτα εινε, τονίζοντας άργά-άργά τα λόγια της: —Δεν ήταν... τυχαίο... το δυστύχημα...

'Ο άσπνομιας τάχασε. Του πέρασε η ιδέα ότι η μελλοθάνατη παραλήρουσε!

—'Εξηγήθηκε, κυρία, την παρακάλεσε.

Δεν ήταν τυχαίο το δυστύχημα, ψυθόρισε η Κέττι. 'Ο Ράβρολ εκδικήθηκε. Είχε μάθει ότι τον άπάτησε... Με τραυμάτισε για να εκδικηθώ... για να με τιμωρήσει... 'Ετσι έπρεπε... 'Εκανε πολύ καλά!... Μην κλαίς, αγαπημένη μου.

—'Α, πολύ καλά, εινε ο άσπνομιας, κι' έγραψε κάτι στο καρέ του.

Σε λίγη ώρα, η άναστη της Κέττις άρχισε να μεταβάλλεται σε επανδύον ορχή. 'Ωστόσο, μια απάτα έση της έκανε να συγκεντρώση όση δύναμη της άπόμεινε. Μισάνοιξε τα μάτια της και ψυθόρισε:

—Συγνώμή με, Ράβρολ... Φίλησέ με για στερνή φορά.

'Ο Ράβρολ, περισσότερο φρόνος κι' απ' την ένομοθάνατη γυναίκα του, έσπυρε, και φίλωντας την της ψυθόρισε, ένα άσπνομιας έρριξαν από τα μάτια του:

—Γιατί, άγάπη μου, εινε ψέματα;... Γιατί;...

Κι' ένας λυγμός κομπίσας τη φωνή του.

—Γιατί δεν πρέπει να... χάσης τη φίλη σου ως σκοπευτής, αγαπημένη μου, απάντησε η Κέττι. Προτιμώτερο να καταδικασθώ σαν εγκληματίας, παρά να χάσης τη φίλη σου!... Φίλησέ με τώρα μια ακόμα φορά... Και κι' με ξεχάσεις ποτέ, Ράβρολ... Σ' αγαπώ όσο ποτέ! Άλλο στον κόσμο... Χάσε για πάντα, φίλε μου φίλε!... Πεθαίνω!

'Ο Ράβρολ έσπυρε και κούλησε τα χέρια του στα δικά της. 'Η Κέττι είχε ξεψυχήσει... 'Υστερ' από μερικές άργα άργα κι' ακούστηκαν τον άσπνομια...

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΣΟΥΡΗΣ ΚΑΙ ΔΑΣΚΑΡΗΣ

'Όταν πρό τριάντα δύο ετών επρόκειτο να δοθώ η τριτοκλασική κωμωδία του μακαρίτου Σουρή, «'Η Χειραφέτηση», της οποίας την άπο σκηνης διδασκαλία είχε αναλάβει ο κ. Ν. Δάσκαρης, η τότε εκδιδομένη θεατρική έφημερίς «'Εκπαιδευτική» δημοσίευσε τις εικόνες του ποιητού και του ρεζισόρ, και κάτω απ' αυτές, από ένα διστίχο, το άποϊον, κατά παράκληση της έφημερίδας, είχαν γράψει οι ίδιοι οι εικονιζόμενοι. Οτίον, υπό την εικόνα του Σουρή, ο Δάσκαρης έγραφε:

'Ο Τζωρτζής Σουρής ο μέγας, που κατήχησε... τζωρτζία με τις σάχλες άπουν εινε για την κάθε και την δεινά! 'Υπό δε την εικόνα του Δάσκαρη, ο Σουρής:

Νίκος Δάσκαρης, κομψότατος του σολιέρ ποιητού που τας κρείσσει άντικρυθεί καθένος άκροατού.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑΣ ΓΕΡΜΑΝΙΔΟΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΥ

Η "ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΑΣ,"

Μιά εκπληκτική μεταμφιεσις της Φρουλαίν Ντόκτορ. Η "Αννα—Μαρία Λέσσερ στέν 'Ισπανικό 'Ερυθρό Σταυρό. Η κατασκοπεύει της στο γαλλικό μέτωπο του Μάρνη. Πώς ανενγνωρίσθη από τον Βέλγο ύπολοχαγό Ρενέ 'Ωστέν. Η δραματική άφιξίς της στο Γερμανικό έπιτελείο, κ.τ.λ.

δραστηριότητα και σε λίγο κατάφερε να πείσει μερικές μεγάλες κυρίες να ζητήσουν την άδεια απ' τους Συμμάχους να κάνουν ως αντιπρόσωποι του 'Ισπανικού 'Ερυθρού Σταυρού μια μεγάλη περιδεία στα νοσοκομεία του βορειοδυτικού μετώπου.

Αυτή η άδεια δεν άργησε να δοθεί κι η αποστολή του 'Ερυθρού Σταυρού, που άπετελείτο από έπτά κυρίες, άρχισε την περιδεία της στο δυτικό μέτωπο. Καμιά από τις 'Ισπανίδες άριστοκράτιδες δεν ύποπτετο την "Αννα—Μαρία Λέσσερ. Οι Γάλλοι άξιωματικοί την ύπεδρόντο παντού με μεγάλη εύγνευα κι όλοι τους έμεναν κατενθουσιασμένοι από την πολυκατομιμωρικού νοτισμορικήνδρα, που σκόρπιζε δεξιά και άριστερά άφθονα χρήματα και που με τις περιποιήσεις της γλύκανε τους πόνους των πληγωμένων.

Έτσι η έπα—κυρίες πέρασαν απ' όλα τα νοσοκομεία του μετώπου κι άκούραστες πάντα, έφτασαν πίσω απ' τα χαρακώματα του Βορρά. Εκεί, ένα βράδυ, έπεσκέφθησαν κι ένα μικρό νοσοκομείο στις βχες του Μάρνη. Η "Αννα—Μαρία Λέσσερ, η μεγάλη φυλάνθρωπος, είχε κερδίσει πια τη συμπάθεια όλων. Οι άξιωματικοί κι η νοσοκώες την όνόμαζαν "Αγία Μαρία της Καρδιάς μας..."

Τό μικρό νοσοκομείο του Μάρνη ήταν γεμάτο τό βράδυ αυτό από τραυματίες, άξιωματικούς και στρατιώτες. Μιά ξαφνική επίθεση των Γερμανών είχε θέσει εκείνη την ήμερα τις γαλλικές γραμμές. Οι γιατροί λοιπόν άπαντούσαν λακωνικά στις ερωτήσεις που τους έκαναν η κυρίες του 'Ισπανικού 'Ερυθρού Σταυρού και τους έδωσαν να καταλάβουν ότι το καλύτερο που είχαν να κάνουν ήταν να φορέσουν τις άσπρες μπλούζες τους και να τους βοηθήσουν να περιποιηθούν τους πληγωμένους. Έκείνες άφησαν άμέσως τ' αυτοκίνητά τους να περιμένουν κι άρχισαν δίχως δεύτερη παύση, το φιλάνωστο έργο τους. Η "Αννα—Μαρία Λέσσερ ανέλαβε να περιποιηρή τους τραυματίες που έβγαζαν έγγχειρισμένοι από τό χειρουργείο. Στο διαμέρισμά της ύπνηχαν περισσότερα από εκατό κρεβάτια, έτοιμα να δεχτούν όλους αυτούς τους διατηρημένους...

Οι τραυματιοφορείς μετέφεραν σε λίγο εκεί δυό άξιωματικούς, ένα Γάλλο λοχαγό του 'Επιτελείου που είχε πληγωθεί στον δυό από ένα σφαένελ κι ένα Βέλγο άξιωματικό, ύπολοχαγό του μηχανικού, άπεσπασμένο σ' ένα γαλλικό σύνταγμα, που είχε πληγωθεί από μια σφαέρα στο πόδι. Διό νοσοκώες περιποιούσαν τον Γάλλο λοχαγό κι η "Αννα—Μαρία Λέσσερ βοηθού τον Βέλγο ύπολοχαγό να ξεπλυθή σ' ένα κρεβάτι.

Ο άξιωματικός ύποφέρει τομερρά από τό τραύμα του και δεν μπορεί να βρή λίγη ήσυχία. Σε μια στιγμή λοιπόν ζητάει από την "Αγία Μαρία της Καρδιάς μας, να του δώσει ένα σιγαρέτο από το πακέτο του, που είχε σε μια τσέπη του χιτωνίου του... "Όταν όμως η "Αννα—Μαρία έσκυψε από πάνω του για να του δώσει το σιγαρέτο, ο Βέλγος ύπολοχαγός τινάχτηκε πάνω ταραγμένος. "Έχει χάσει τό χρώμα του!... Κιτάζει την παράξενη εκείνη νοσοκώο του. Έπειτα της έσπρωξε άπτόμα το χέρι της που κρατούσε τό σιγάρο κι άρχισε να φωνάζει σαν τρελλός:

—Βοήθεια!... Συνάδελφοι, τρέφετε γρήγορα!... Αυτή εδώ είχε μια γερμανίδα κατάσκοπο!...

Μ' όλους τους πόνους του, ο Γάλλος λοχαγός που κάθονταν πλάι του, άνασπώθηκε και τόν ρώτησε:

—Μα τί κάθατε, ύπολοχαγέ; Ποιό είχε η κατάσκοπος; Ο Βέλγος άξιωματικός έδειξε την "Αννα—Μαρία. Εκείνη έπαισε σ' ένα ήχηρό γέλιο.

—Μή λένε λοιπόν άνοησίες!... του είπε, "Εγώ άνθρωπ σ'έν 'Ερυθρό Σταυρό... "Έχω έρθει από τη Νότιο 'Αμερική... για να περιποιηθώ τους τραυματίες του πολέμου...

Κι έπειτα κι ένα γλαρό χαμόγελο, πρόσθεσε:

—Βλέπετε φαντάσματα, φίλε μου!...

Η καρδιά της όμως έτρεμε από τό φόβο της. Καταλάβαινε ότι ο Βέλγος άξιωματικός την είχε γνωρίσει. Ήταν ο Ρενέ 'Ωστέν!... Ο νεαρός δηλαδή άξιωματικός που ήταν τρελλά έρωτευμένος με τη της, έδω και τέσσερα χρόνια στις Βουξέλλες και που μια ήμερα, από ένα σπινελίο της, είχε άνακαλύψει ξαφνικά, ότι η φίλη που ήταν μια Γερμανίδα κατάσκοπος!... Μα η "Αννα—Μαρία τότε είχε κατορθώσει να δρασκετίσει κι ένα διλαντικό ποταμάκι και να σώσει τη ζωή της.

Ο Ρενέ 'Ωστέν λοιπόν, έφερε καλά ότι δεν γελούσαν κι έβαλλούσαν να φωνάζει, τους αναδέλφους του και τό προσωπικό του νοσοκομείου.

—Την έξερα!... Είχε μια γερμανίδα κατάσκοπος!... Είχε κι φρουλάιν Ντόκτορ!...

Ο Γάλλος λοχαγός του 'Επιτελείου άνασπώθηκε τότε ξαφνικά σμένος.

—Είσαστε βέβαιος; τόν ρώτησε.

—Ναι!... Είχε η φρουλάιν Ντόκτορ!... σφύλαξε ο Βέλγος άξιωματικός.

—Μα τότε λοιπόν τί περιμένουμε!...

Κι άμέσως με μια έπαικτική χειρονομία διέταξε δύο γιατρούς, που έμπαιναν εκείνη τη στιγμή στη σκηνή για να ιδούν τι συνέβαινε. —Συλλάβετε αυτή τη γυναίκα!... Είχε μια κατάσκοπο!...

Ο Ρενέ 'Ωστέν απ' τη λύσσα που άρχισε να τους λήη πως γνώρισε άλλους στις Βουξέλλες τη γυναίκα αυτή... Τότε όμως σπύθη και πού δεν τό περιμενε κανείς.

Η "Αννα—Μαρία έσκυψε άπτόμα, άπείχε τη χλαίνη του Γάλλου λοχαγού, τό έσπρωξε του και τη θήκη με τό πιστόλι του και μ' ένα πήδημα αλλούρου έφτασε στο άσπασμα της σφαής κι έτρεξε σαν άστρατή προς τ' αυτοκίνητο.

Οι γιατροί που την κινηρούσαν από πίσω, φώναζαν:

—Πιάστε την κατάσκοπο!... Είχε Γερμανίδα!...

Διό στρατιώτες, που φυλάγανε κοντά τ' αυτοκίνητο, έπρότειναν τα όπλα τους.

Η "Αννα—Μαρία έλόξευε τότε, πείπε τό πάνω της την άσπρη μπλούζα της, πείπε μου και με μια άφάντιστη δύναμη, πείπε να φράχτει, έπρεσε, σπρώθηκε άμέσως, έξε καμιά δεκαπενταριά μέτρα άνω και έκαθισε μέσα σ' ένα μικρό δάσος... Η σφαίρες σφυρίζουν γύρω της με καμιά δεν την πέτυχε... Άκούει πίσω της εκείνους που την κινηρούνε και δίχως να πάρη άνάσα, περνάει τό μικρό δάσος, κρτώντας στο δεξί χέρι τό πιστόλι του και τη χλαίνη στον άρσπρη όμο... Ξέρει ότι από αυτή την άλλόφρονη φυγή ξαφνικά η ζωή της. Βγαίνει λοιπόν, μέσα στα σκοτεινά σ' ένα δρόμο, άλλόμο κι ένο διεύθυνση και τραβάει κατ' εθείαν προς εκεί που άνοιξε τό νόνι και στη ρυθμική έκτυσοσκόρτη των πολυβόλων...

Περνάει ένα κάμπο σκαμμένο από τις όδιδες και σπύνει πάλι σ' ένα δάσος.

Μπροστά της τώρα δοθάνεται μια σειρά από μικρά βουνά. Η "Αννα—Μαρία προχωρεί καμιά δεκαοκτώ άκόμη μέτρα κι έρφνα άκούει από πίσω της τό θαρετά θύματα των διακτών της. Κόβεται άμέσως πίσω από ένα μεγάλο κορμό δέντρου και βλέπει από λίγο να φάνεον λαχανιασμένοι δύο στρατιώτες με τα όπλα στη χείρα. Η άρχικατάσκοπος σπρώχνει τό πιστόλι της... Άντη χούν τότε μερικοί πυροβολισμοί κι οι στρατιώτες σορμίζονται ταχύ κι ένα δογγητό πόνου...

Ύστερα από λίγη ώρα, μια μυστηριώδης σκιά άνιάνει τό βουνό. Φοράει ιερύλλες και γκέτες Γάλλου στρατιώτου. Είχε πάνω μένη με μια χλαίνη άξιωματικού, δίχως γαλλικά, όπως είχε η σπύνη και στις πρώτες γραμμές. Ο άνθρωπος αυτός άνιάνει κι ένα άσπρ και σταθερό θύμα τα μικρά βουνά του Μάρνη. Κάθε τόσο όμως σπύζει:

και κατίζει πίσω του, σαν να φοβάται...

Είχε η "Αννα—Μαρία με τα στρατιωτικά ρούχα που φόρεσε στο μερ... Τραβάει τώρα όλοια από τις γερμανικές γραμμές...

Τό ήμερώματα ένας Γερμανός άξιωματικός του πυροβολικού μ' ένα ύπαξιωματικό και μ' ένα στρατιώτη που προχωρεί για να συνπύση την πρώτη γραμμή του πεζικού τους, άκούει ξαφνικά θύματα μπροστά του, μέσα στο δάσος. Με τό περιστροφή στο χέρι, έτοιμος να πυροβολήσει, κρδεται με τους άνδρες του πίσω από ένα γλαρό θάμνο και βλέπει σε λίγο να περνά από τό έσφοιο ένας Γάλλος στρατιώτης!

—'Αι! φωνάζει ο Γερμανός άξιωματικός. Ψηλά τα χέρια!

Κι είχε έτοιμος να πυροβολήσει αν ο έχθρος δεν ύπακούσει στη διαταγή του.

Ο στρατιώτης στέκεται άμέσως και σπρώχνει τα χέρια. Ο άξιωματικός τεντώνει τ' αυτί του μια στιγμή, μήπως άκούσει τίποτ' άλλα θύματα μέσα στο δάσος κι έπειτα ήσυχος, μ' ένα πήδημα, δρύνεται κοντά στο Γάλλο στρατιώτη και τόν φωνάζει:

—Αιμάτωτος!

Εκείνος βιάζει άμέσως τό πήδημά του. Η χρυσές μπούκιες των αυτιών του έρχονται στους ώμους του. Είχε γυναίκα!...

—'Εα τέλος!... Λέει γερμανικά μ' ένα βαθύ άναστεναγμό. Όρμησε με άμέσως στο πλησιέστερο 'Επιτελείο...

Ο Γερμανός άξιωματικός τα έχει χάσει.

—Κάνετε γρήγορα, του λέει πάλι η γυναίκα που φορεί τη στολή του Γάλλου στρατιώτη. Κάντε γρήγορα λοιπόν! Είμαι Γερμανίδα κατάσκοπος. Είμαι η φρουλάιν Ντόκτορ! "Έχω συγκεντρώσει πολλές πληροφορίες για τό 'Επιτελείο μας!

Και τό μεσημέρι της ίδιας ήμέρας η "Αννα—Μαρία Λέσσερ φεύγει για τό Βερολίνο, άφου πάρεται πρώτα στο γερμανικό 'Επιτελείο του Μάρνη ένα πλήθος από σχεδιαγράμματα για τις θέσεις που είχαν τα σημαντικά στρατεύματα του βορειοδυτικού μετώπου.

Είχε κατορθώσει, άκόμη μια φορά, να ξεφύγει την τελευταία στιγμή, μέσα από τα χέρια των έχθρων της.

Η ΜΠΕΡΝΤΟΦ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΓΡΑΒΑΤΕΣ 'ΔΕ ΜΠΑΡΖΥ

Ο περίφημος Γάλλος ήθοποιός Λέ Μπαρζύ, έως από τους κορυφαίους Παρισινούς της έπης, που είχε λανσάρει κάποτε μια γραβάτα διέ της έρευνέσους πολλή ιδιότροπη, η οποία φορούσε από όλους τους κομμειομένους των μετανάστευων της Εύρωπης.

Σχετώς λοιπόν με τη μόδα αυτή συνέβη κάποτε τό εξής νόστιμο αινιγματικό στον μεγάλο ήθοποιό:

Ο Λέ Μπαρζύ έπρόκειτο μια άνοιξη να κάνει μια θεατρική τουρνέ στην 'Ελβετία. Μόλις όμως έφτασε εκεί και κατάρχησε σ' έναν καφέ της ξενοδοχείου που κατέλυσε, είδε δια κατά λάθος είχε φορέσει μια πολύ άσχημη γραβάτα. Βιασπάζει τότε, ο βασιλεύς της κομμειώσας την ένα άμύδι κι έτρεξε σ' ένα καπνίστρια άνδρικών άλλων για να πάρη μια γραβάτα του γούστου του.

Η υπάλληλος του καταστήματος του παρουσίασε ένα σορό γραβάτες της τελευταίας μόδας, χωρίς όμως ν' άρση καμιά στον Λέ Μπαρζύ καλλιτέχνη με τα δύσκολα γούστα.

Η υπάλληλος τότε του παρουσίασε την τελευταία γραβάτα που είχε και τόν είπε:

—Να μια ύπεροχη γραβάτα, κύριε! Δεν πιστεύω να μη σας άρεσει αυτή! Είχε η περιφημη γραβάτα «Λέ Μπαρζύ». Δεν θα ήμνη παρμένα σε κανένα άλλο κατάστημα.

—Είσθε βέβαια πως η γραβάτα αυτή είχε στυλ «Λέ Μπαρζύ»;

—Είπατε ο καλλιτέχνης γελώντας.

—Βεβαιότητα, κύριε! Προ όλίγων μάλιστα πέρασε απ' έδω ο Λέ Μπαρζύ και άγόρασε μια δοδεκάδα απ' αυτές. Θα έμάτε βέβαια πως ο μεγάλος ήθοποιός ήλθε σήμερα στην πόλη μας με τόν διακό του.

—Μα! Πέρασε απ' έδω ο Λέ Μπαρζύ;

—Και... που να πήγε;

—Είχω κι εγώ. Σε κανένα μπαρ βέβαια.

—Γρήγορα, δεσποινίς, σάς παρακαλώ, διδάστε μου τη γραβάτα. Βάζω να πάω να βρω τόν Λέ Μπαρζύ.

—Τον γνωρίζετε; ρώτησε η υπάλληλος.

—'Αν τον γνωρίζω;

—Από εμένα έγω ο έ...

Κάπου κι ύπα...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Στό Βερολίνο ιδρύθηκε τελευταία ένας «Σύλλογος προστάσις των άνέργων». Μέλη του συλλόγου αυτού είχε οι πρόεδροι όλων των Σωματείων των διάφορων επαγγελματικών και εργατικών τάσεων του Βερολίνου.

—Σκοπός του δέ η ένίσχυσις των άνέργων κατοίκων της Γερμανικής πρωτεύουσας.

—Σύμφωνα, τέλος, με τό καταστατικό του συλλόγου αυτού, κάθε εργαζόμενος εργάτης, καθώς και κάθε δημόσιος ή ιδιωτικός υπάλληλος, είχε υποχρεωμένοι να καταθέτουν εβδομαδιαίως σε ειδικό ταμείο ένα ήμερομισθίο τους ύπερ των άνέργων.

—Ο καθηγητής Ράιμπερτ Ράινσι του Πανεπιστημίου Μισουρ, βεβαιώνει ότι η πλουσιωτέρα γλώσσα του κόσμου είναι η 'Αγγλική.

—Εκ της συγκριτικής μελέτης των διάφορων Ευρωπαϊκών γλωσσών, την οποία έκανε, έδωσε τό συμπέρασμα, ότι η 'Αγγλική γλώσσα έχει 250.000 λέξεις.

—'Ακολουθούν κατόπιν η Γερμανική με 180.000 λέξεις, η Φραγκο 'Ελληνική με 97.000, η Γαλλική με 95.000, η 'Ιταλική με 64.000 και τέλος η 'Ισπανική με 53.000.

—Η 'Αμερική διαθέτει έτησίως 10 εκατομμύρια δολάρια για πειραματικές μελέτες κατασκευής άγνώστων δηλητηριωδών άερων, για να τα χρησιμοποιήσει σ' ένδεχόμενο πόλεμο, ο οποίος προβλέπεται ότι θα είχε κυρίως χημικός.

—Οι ιδιογενείς των νήσων Σάνοντες έκαμνουν την καλλονή των γυναικών των άναλόγων του βάρους του σώματός των. 'Όσο περισσότερο ζυγίζουν εκεί η γυναίκες, τόσο άραιότερες θεωρούνται.

—Ο Γερμανός καθηγητής της Βιολογίας, 'Ερρίκος Σχέττερ, άποδεικνύει διά της έσσης, ότι οι διανοητικώς εργαζόμενοι είναι οι μακροβιότεροι άνθρωποι.

—Ο μέσος όρος της ζωής των άστρονόμων είναι 64 έτη, των μαθηματικών 72 έτη και των φιλοσόφων 75.

—Υπό των 'Ατλαντικών άνεμών διέρχονται δεκατέντε εν όλη τηλεγραφικά καλώδια. Η άξια των καλωδίων αυτών άνέρχεται σε 25.000.000 λιβρών.

—Η 'Ισπανική σημαία με τό κίτρινο και κόκκινο χρώμα, είχε η άρχαιότερα όλων των Ευρωπαϊκών σημάτων. Καθεστήθη στό 1785.

—Η Δημοκρατία του 'Αγίου Μαρτίνου είναι τό μόνο κράτος της Εύρωπης στο οποίο δεν άπόχει σιδηροδρόμου.

—Η όλη άξια των φαριών που συλλέγονται καθημερινώς σ' όλη τα παράλια της 'Αγγλίας ύπολογίζεται σε 35.000 λίρες.

—Ένα από τα μεγαλύτερα ήφαιστεια του κόσμου είναι και τό ήφαιστείο Κιλάουα, που βρίσκεται στις νήσους Χαβάι.

—Ο κρατήρ του ήφαιστείου αυτού βρίσκεται σε ύψος 1.800 μέτρων, η δέ λάβα που έξέρνεται απ' αυτόν καταλαβαίνει έκτακτα 1.200 εκταρίων.

—Την περασμένη βδομάδα έγιναν στο Λονδίνο η έτήσιες λιθοδρμίες μεταξύ των Πανεπιστημίων της 'Οξφόρδης και του Καίμριτζ.

—Η λιθοδρμία αυτές που γίνονται στον Τάμεσι, εγκαινιάσθηκαν για πρώτη φορά τό 1848. 'Ο αγών γίνεται επί καθάρους δύο χιλιομέτρων. Τό σκόδι της ταχύτητας —18 και 20' λεπτά— άσπρ μειώθηκε τό 1911 κι' από τότε δεν κατερίσθη άκόμη.

—Σ' άλλόληρη την 'Ισπανία φονεύονται κάθε χρόνο στις ταυρομαχίες 5.000 άλογα και 1000—1500 ταύροι.

—Τα παγκραμίου σφύρας έργοστάσια άρρωμάτων Κορτί στο Πιερσί, χρησιμοποιούν έτησίως ως πρώτη ύλη 5.000 τόννους ρόδων.

—Μια μεγάλη ποσότητα από τα ρόδια αυτά προμηθεύονται από την Ανατολική Ρωμυλία, όπου η καλλιέργεια και τό έμποριο των ρόδων είναι η πιο έπικερδής έπαισιονία των κατοίκων της.

—Ο 'Αμερικανός μηχανολόγος δόκτωρ Ροβέρτ Σμιπτον, σε μια τελευταία άνακοίνωσή του λοχηρίζεται ότι πολύ γρήγορα ο όμιλών κινηματογράφος θ' άναστασταθή με ειδικά μηχανήματα τηλεόρασεως.

—Τό πλουσιώτερο άλατωρυχείο του κόσμου βρίσκεται στον κάπο Καραμπουρνα της Κασπίας θαλάσσης.

—'Από τόν Νοέμβριο ως τόν Μάρτιο, άπείτε παγώνει η Κασπία θαλάσση και σταματά τό κίνημα των νερών, άπόμενοι εκεί άλλά 5-6 δισεκατομμύρια τόννων.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΜΙΑ ΩΡΑ ΜΕ ΤΗΝ ΡΟΥΘ ΣΑΤΕΡΤΟΝ

(Τι είπε ο Έναν Παρισινός δημοσιογράφος ή γοητευτική βεντέτα της όθνης)

Ρουθ Σάτερτον — διάσημη όχι μόνο για την τέχνη της, αλλά και γιατί παίρνει τον μεγαλύτερο μισθό απ' όλες τις βεντέτες του κόσμου — βρίσκεται τώρα στο Παρίσι, κάνοντας ένα μεγάλο ταξίδι αναψυχής, που ίσως να τη φέρει και στην Αθήνα... Από τη συνέντευξη που της πήρε ο συντάκτης ενός παρισινού κινηματογραφικού περιοδικού, παραλαμβάνουμε τα πιο χαρακτηριστικά σημεία, εκείνα δηλαδή που μας βοηθούν να κατανοήσουμε καλύτερα τη νοοτροπία και τα συναισθήματα του γοητευτικού αστερός.

«Πιθανόν πολλοί Γάλλοι — γράφει ο παρισινός δημοσιογράφος — να μη ξέρουν τη Ρουθ Σάτερτον τόσο καλά, όσο τη Μαίρη Πίκφορντ, την Γκερέτα Γκάρμπο, την Τζέιν Κράουφορντ, τη Μάρλεν Ντήτριχ και άλλες «σούπερ» του αμερικανικού κινηματογράφου. Απ' αυτό όμως δεν πρέπει να βγάλει κανείς το συμπέρασμα ότι η Ρουθ είναι καλλιτέχνης μικρότερης αξίας απ' αυτές που σ' αναφέραμε παραπάνω... Κάποιο γαλλικό Κοινό κάνει άσχημα ν' άγνοη αυτή τη βεντέτα. Γιατί η Σάτερτον είναι μια από τις πιο χαριτωμένες καλλιτέχνιδες του κινηματογράφου, τις οποίες γνωρίσα από τον καιρό που, χωρίς να χάσω την επαφή μου με την πραγματικότητα, ζω διαρκώς ανάμεσα σ' άστρες...»

— Τι ήρθε να κάνει εδώ, δυστυχισμένη μου φίλε; με ρώτησε η Ρουθ Σάτερτον, μιλώντας μου στον ένοχο, όπως συνηθίζεται στο Χόλλυγουντ μεταξύ των καλλιτεχνών και των δημοσιογράφων. «Αν μιλήσεις στους αναγνώστες του περιοδικού σου για μένα, θα νομίσουν ότι με ανακάλυψε πρώτος εσύ — γιατί άσφαλως δεν θα με ξέρουν — άδιάφορο αν στην Αμερική και στην Αγγλία είμαι πασίγνωστη από δω και πολλά χρόνια...» Άς είναι... Αυτό δεν έχει σημασία... Θα πάω σ' ένα ούισκι;

Και, χωρίς να περιμένη την απάντησή μου, έπιασε ένα μπουκάλι ούισκι, που βρισκότανε πρόχειρο σ' ένα τραπέζι του σαλονιού, και μου γέμισε ως άκμας ένα μεγάλο ποτήρι... «Ομολογώ, ότι η γενναία αυτή χειρονομία μ' έκανε να την συμπαθήσω περισσότερο...»

«Ήρθα στο Παρίσι — συνέχισε η Ρουθ Σάτερτον — κάνοντας ένα ταξίδι αναψυχής. Ήρθα για να ξεκουραστώ, αλλά ακόμα δεν βρήκα την ανάπαυση που ζητώ... Τά μάτια μου πονάνε ακόμα από το φως των προβολέων των γαλλικών σπουντιό, που μ' έβαλαν διά της βίας να τα έπαιρνω και από όλην μάγισσα τα δύο μου δάχτυλα στην πόρτα του αυτοκινήτου... Είπε λοιπόν αυτή; Πές μου, σε παρακαλώ...» «Όσο, το μισό μου εξακολουθεί να λειτουργεί κανονικά...»

Ρητορικό ερώτημα: μήπως στο Χόλλυγουντ περνούσατε καλύτερα; Είπε αλήθεια, ότι ο Μωρίς Σεβαλιέ άρνηθηκε να δεχτεί έκτακτα το μισθό του 50 ολό για δέκα δολάριας δόσας...

— Απορώ πως σου πέρασε από το νου τέτοια ιδέα! μου αποκρίθηκε η Ρουθ, δγάζοντας ένα βαθύ άναστεναγμό, που θα έκανε πολλές καρδιές να ραγίσουν, αν τον άκουγαν σ' ένα φίλι παλάν. «Ο Μωρίς άπειναντίας ήταν ο πρώτος που δέχτηκε αυτή την εξευτελιστική μείωση των μισθών, με μια προθυμία που μάς παραξένεψε όλους. Το ίδιο όραδο που μάς κοινοποιήθηκε αυτή η άπόφασις της έταρείας, πήρα το Σεβαλιέ στο τηλέφωνο και τον ρώτησα:

— Δέχεσαι να σου περικόψουν τ' μισθό;

— Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό! μου άπάντησε.

Θυμάμαι πολύ καλά ότι το βράδυ εκείνο πήγαμε να ράμε σ' ένα μεγάλο ρεστοράν του Χόλλυγουντ, ο Μωρίς Σεβαλιέ, ο Ρίτσαρντ Μπράντλεϊ, ο Άνδρας μου ο Ζωρζ Μπρέντ και γώ... Και οι τέσσαρες μαζί κάθοντανε μισθούς είκοσι πέντε εκατομμύρια φράγκα το χρόνο. Όταν όμως ήρθε η στιγμή να πληρώσουμε, του κάκου οι τρεις καβαλιέροι μου έβγαζαν τις τσέπες τους. «Όλη-όλη η χρηματική μας περιουσία δεν ιππερέβαινε τα πέντε δολάρια...» Όλες ή Τράπεζες ήσαν τις ημέρες εκείνες κλειστές λόγω της κρίσεως και δεν μπορούσαμε να εξοργωθούμε ένα τσέκ... Φοιχτή άπενταρία, με δύο λόγια!

— Πάω να δω μήπως ο σωφός έχει τίποτα φιλά πάνω του, είπε ξαφνικά ο Ζωρζ Μπρέντ.

— Έχει άλλα πέντε δολάρια μ' αυτό! μάς είπε με μεγάλη άπάθεια.

— Α! το ζώο! φώναξε τότε γαλλικά ο Μωρίς Σεβαλιέ, ξεχνώντας από τη συγκίνησή του ότι μιλούσε άγγλικά ως τότε... Μα ο σωφός

αυτός είχε πλουσιώτατος!...

Στο σημείο αυτό μάς διέκοψε μια καμαριέρα, ή οποία παρουσίασε τον υπάλληλο ενός μεγάλου παρισινού καταστήματος άνδρών ειδών, φορτωμένο μ' ένα τεράστιο δέμα.

— Έφεραν μερικά πουκάμισα για τον κύριο Μπρέντ, έξηγήσε ή καμαριέρα.

— Στο διπλανό δωμάτιο, παρακαλώ πολύ! είπε ή Ρουθ με άπαστη γαλλική προφορά, που θα την ήγλενε και μάς άριστοποίησε το μπουλντόρ Ρωμάν.

Η Ρουθ Σάτερτον είναι, ίσως, λιγότερο γνωστή στη Γαλλία από πολλές άλλες άμερικανίδες συναδέλφους της, μά ξέρει τα γαλλικά καλύτερα από όλες τις ξένες καλλιτέχνιδες που πέρασαν από το Παρίσι. Δισθάνομαι την υποχρέωση να της το πω.

— Μα, είμαι πενήντα τοίς εκατόν Γαλλίδα! μου αποκρίθηκε ή Ρουθ Σάτερτον. Έμαθα τα γαλλικά σχεδόν μαζί με τη μητρική μου γλώσσα. Με την ευκαιρία αυτή, πρέπει να σου πω ότι σαραντόχρονα πολύ ήταν, φτάνοντας στο σταθμό του Άγιου Λαζάρου, είδα να με περιμένουν ένα σωρό δημοσιογράφοι, αν και δεν είμαι πολύ γνωστή στον τόπο σας...

— Ίσως να έμαθαν ότι πρόκειται να πάρете διαζύγιο από το σύζυγό σας και να σ'ς ζητήσουν σχετικά πληροφορίες! είπα με άρκετη δόση άναίδειας.

Η Ρουθ Σάτερτον χαμογέλασε. Τα μεγάλα γαλανά μάτια της πέταξαν πονηρές σπίδες. Και μου είπε με σιγαλή φωνή:

— Ω! μάι ντίναρ! Δεν είναι δυνατό να παίρνει κανείς διαζύγιο πάνω από μια φορά το χρόνο!

Η Ρουθ, λέγοντας αυτά, θα είχε έλ' όψει της, ότι παντρεύτηκε τέσσερες άνδρες, που έλαβαν από αυτή τη φορά το όνομα της. Φαίνεται όμως ότι αυτή τη φορά η άρ' γήση πολύ να ξεαναδοκίμασε τις χαρές ενός καινούργιου γάμου, γιατί είναι τρελά έρωτευμένη με τον άντρα της.

— Ποιά είναι τα μελλοντικά σας σχέδια; την ρώτησα σ' λίγο.

— Πρώτα-πρώτα να συνεχίσω το ταξίδι μου. Θέλω να έπισκεφθώ τη Γερμανία, την Αίγυπτο, την Κωνσταντινούπολη και την Ελλάδα. Έχω από την έταρεία άδεια ως το Νοέμβριο. Ως τότε δεν θα γυρίσω κανένα φίλο. Το άκυβριο λίγχει το συμβόλαιο μου με την έπιχείρησή... Α! δεν πρόκειται να το άναθεώσω τόσο εύκολα! Έννοω να άατηρήσω την άνεξαρτησία μου... Είμαι πελά σε θέσι σήμερα να έπιάσω ένω τους όρους μου στην έταρεία... Δεν άποκλείεται να ξεαναγυρίσω και στο άτατρο, από το όποιο με έφάρδεν ο κινηματογράφος. Άν γίνει αυτό, θα κάνω μια μεγάλη τουρνέ στη Νότιο Αμερική... Το πιθανότερο όμως είναι να μ' άποροφήσει και πάλι ο κινηματογράφος — εάν, έννοείται, γίνουν δεκτά ό όροι μου...

— Μήπως θα ήταν άδικαρία;...

— Θέλει να μάθης τους όρους μου; (Η Ρουθ Σάτερτον, παση στην παρ' όδοι του Χόλλυγουντ, για την οποία σ' άσ' άποδοι, από το όποιο με έφάρδεν ο κινηματογράφος. Άν γίνει αυτό, θα κάνω μια μεγάλη τουρνέ στη Νότιο Αμερική... Το πιθανότερο όμως είναι να μ' άποροφήσει και πάλι ο κινηματογράφος — εάν, έννοείται, γίνουν δεκτά ό όροι μου...

— Μήπως θα ήταν άδικαρία;...

— Θέλει να μάθης τους όρους μου; (Η Ρουθ Σάτερτον, παση στην παρ' όδοι του Χόλλυγουντ, για την οποία σ' άσ' άποδοι, από το όποιο με έφάρδεν ο κινηματογράφος. Άν γίνει αυτό, θα κάνω μια μεγάλη τουρνέ στη Νότιο Αμερική... Το πιθανότερο όμως είναι να μ' άποροφήσει και πάλι ο κινηματογράφος — εάν, έννοείται, γίνουν δεκτά ό όροι μου...

— Μήπως θα ήταν άδικαρία;...

— Θέλει να μάθης τους όρους μου; (Η Ρουθ Σάτερτον, παση στην παρ' όδοι του Χόλλυγουντ, για την οποία σ' άσ' άποδοι, από το όποιο με έφάρδεν ο κινηματογράφος. Άν γίνει αυτό, θα κάνω μια μεγάλη τουρνέ στη Νότιο Αμερική... Το πιθανότερο όμως είναι να μ' άποροφήσει και πάλι ο κινηματογράφος — εάν, έννοείται, γίνουν δεκτά ό όροι μου...

— Μήπως θα ήταν άδικαρία;...

— Θέλει να μάθης τους όρους μου; (Η Ρουθ Σάτερτον, παση στην παρ' όδοι του Χόλλυγουντ, για την οποία σ' άσ' άποδοι, από το όποιο με έφάρδεν ο κινηματογράφος. Άν γίνει αυτό, θα κάνω μια μεγάλη τουρνέ στη Νότιο Αμερική... Το πιθανότερο όμως είναι να μ' άποροφήσει και πάλι ο κινηματογράφος — εάν, έννοείται, γίνουν δεκτά ό όροι μου...

— Μήπως θα ήταν άδικαρία;...

— Θέλει να μάθης τους όρους μου; (Η Ρουθ Σάτερτον, παση στην παρ' όδοι του Χόλλυγουντ, για την οποία σ' άσ' άποδοι, από το όποιο με έφάρδεν ο κινηματογράφος. Άν γίνει αυτό, θα κάνω μια μεγάλη τουρνέ στη Νότιο Αμερική... Το πιθανότερο όμως είναι να μ' άποροφήσει και πάλι ο κινηματογράφος — εάν, έννοείται, γίνουν δεκτά ό όροι μου...

— Μήπως θα ήταν άδικαρία;...

— Θέλει να μάθης τους όρους μου; (Η Ρουθ Σάτερτον, παση στην παρ' όδοι του Χόλλυγουντ, για την οποία σ' άσ' άποδοι, από το όποιο με έφάρδεν ο κινηματογράφος. Άν γίνει αυτό, θα κάνω μια μεγάλη τουρνέ στη Νότιο Αμερική... Το πιθανότερο όμως είναι να μ' άποροφήσει και πάλι ο κινηματογράφος — εάν, έννοείται, γίνουν δεκτά ό όροι μου...

— Μήπως θα ήταν άδικαρία;...

— Θέλει να μάθης τους όρους μου; (Η Ρουθ Σάτερτον, παση στην παρ' όδοι του Χόλλυγουντ, για την οποία σ' άσ' άποδοι, από το όποιο με έφάρδεν ο κινηματογράφος. Άν γίνει αυτό, θα κάνω μια μεγάλη τουρνέ στη Νότιο Αμερική... Το πιθανότερο όμως είναι να μ' άποροφήσει και πάλι ο κινηματογράφος — εάν, έννοείται, γίνουν δεκτά ό όροι μου...

— Μήπως θα ήταν άδικαρία;...

— Θέλει να μάθης τους όρους μου; (Η Ρουθ Σάτερτον, παση στην παρ' όδοι του Χόλλυγουντ, για την οποία σ' άσ' άποδοι, από το όποιο με έφάρδεν ο κινηματογράφος. Άν γίνει αυτό, θα κάνω μια μεγάλη τουρνέ στη Νότιο Αμερική... Το πιθανότερο όμως είναι να μ' άποροφήσει και πάλι ο κινηματογράφος — εάν, έννοείται, γίνουν δεκτά ό όροι μου...

— Μήπως θα ήταν άδικαρία;...

— Θέλει να μάθης τους όρους μου; (Η Ρουθ Σάτερτον, παση στην παρ' όδοι του Χόλλυγουντ, για την οποία σ' άσ' άποδοι, από το όποιο με έφάρδεν ο κινηματογράφος. Άν γίνει αυτό, θα κάνω μια μεγάλη τουρνέ στη Νότιο Αμερική... Το πιθανότερο όμως είναι να μ' άποροφήσει και πάλι ο κινηματογράφος — εάν, έννοείται, γίνουν δεκτά ό όροι μου...

— Μήπως θα ήταν άδικαρία;...

— Θέλει να μάθης τους όρους μου; (Η Ρουθ Σάτερτον, παση στην παρ' όδοι του Χόλλυγουντ, για την οποία σ' άσ' άποδοι, από το όποιο με έφάρδεν ο κινηματογράφος. Άν γίνει αυτό, θα κάνω μια μεγάλη τουρνέ στη Νότιο Αμερική... Το πιθανότερο όμως είναι να μ' άποροφήσει και πάλι ο κινηματογράφος — εάν, έννοείται, γίνουν δεκτά ό όροι μου...

— Μήπως θα ήταν άδικαρία;...

— Θέλει να μάθης τους όρους μου; (Η Ρουθ Σάτερτον, παση στην παρ' όδοι του Χόλλυγουντ, για την οποία σ' άσ' άποδοι, από το όποιο με έφάρδεν ο κινηματογράφος. Άν γίνει αυτό, θα κάνω μια μεγάλη τουρνέ στη Νότιο Αμερική... Το πιθανότερο όμως είναι να μ' άποροφήσει και πάλι ο κινηματογράφος — εάν, έννοείται, γίνουν δεκτά ό όροι μου...

— Μήπως θα ήταν άδικαρία;...

— Θέλει να μάθης τους όρους μου; (Η Ρουθ Σάτερτον, παση στην παρ' όδοι του Χόλλυγουντ, για την οποία σ' άσ' άποδοι, από το όποιο με έφάρδεν ο κινηματογράφος. Άν γίνει αυτό, θα κάνω μια μεγάλη τουρνέ στη Νότιο Αμερική... Το πιθανότερο όμως είναι να μ' άποροφήσει και πάλι ο κινηματογράφος — εάν, έννοείται, γίνουν δεκτά ό όροι μου...

Η ΣΦΙΔΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΔΕΣ

Κάλλιο καβάλλα χωρίς σέλλα, παρά πεζός με μπότες.

Κάλλιο γυναίκα πεζοπόρου, παρά χήρα καβαλλάρη.

Καλό ή κακό το άλογο, πάντα χρειάζεται σπηροφύνη.

Σαν δεν ξέρεις καλά το δρόμο, μη βιάζεις τ' άλογό σου.

Όποιος είν' καβάλλα στού άλλονού τούς όμους, βλέπει πιο μακριά από αυτόν που καβαλλάει.

Όταν δεν καβαλλικεύεις, δεν φοβάσαι μήπως πέσεις.

Ό καλύτερος καβαλλάρης είναι εκείνος που καβαλλικεύει τα πόδια του.

Πήγαινε καβάλλα, μά κύτταζε και μπροστά σου.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

Ό καλός καβαλλάρης, δεν φοβάται μήπως πέσεις.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Συνέχεια... Μας άνηκει...!

Καθώς η Πρίσκα πέρασε πλάι του, του μίλησε ρωσικά και τον παρακάλεσε να την ακολουθήσει. Έκείνος υπάκουσε άμέσως.

Η Πρίσκα βάδισε χωρίς να βιάζεται, με γαλήνη και πεποίθηση στον έαυτό της. Ο Τάταρος την ακολουθούσε από απόσταση, με σεβασμό.

Όταν έφτασαν σ' ένα έρημο μέρος, η νέα που έκανε νόημα να κλειστεί. Τότε ο Τάταρος έβγαλε το καπέλο κ' άκουσε δυο του ελτε εκείνη, με τα μάτια καρφωμένα στη γη, σαν ύπνρτης άρχοντος σσιπού.

— Μας παρακολουθείτε από την 'Ιταλία, του ελτε η Πρίσκα. Σας έφερα! Ελτε ο παλιός έπιστάτης των Κιρκών. Βρισκόσαστε τώρα στην ύπνρσία του στρατηγού Ροστοπόφ! Μας ένοχλείτε. Να χλιμα ρουβίλια για να μη σάς ξανασημαντήσουμε ποτέ πειά στο δρόμο μας...

Μά εκείνος κούνησε άρνητικά το κεφάλι του.

Τότε η Πρίσκα χλόμασε κ' έβγαλε το περιστοφό της.

— Δεν θα μω κλέψης πειά το παιδί μου! φώναξε.

Κ' έτοιμάστηκε να τον πυροβολήσει. Μά έβγαλε, ο Τάταρος όχτηκε γονατιστός μπρος στα πόδια της και ύψωνοντας βίετυικά τα χέρια του προς αυτήν, της ελτε:

— Σας δοκίμομαι, κυρία, δι δεν είμαι πειά στην ύπνρσία του πρίγκηπος στρατηγού Ροστοπόφ. Άπεναντίας ο πρίγκηψ μ' έδωξε από κοντά του, γιατί δεν θέλησα να κλέψω το παιδί της αυτού ύπνρλότητος. Παρακολουθώ παντού την αυτού ύπνρλότητα με την ελπίδα, δι η αυτού ύπνρλότης θα θέληση να με προσλάβη στην ύπνρσία του.

Καθώς ο Τάταρος έλεγε τα λόγια αυτά, τα μάτια του είχαν κλημμώσει από δάκρυα.

Η Πρίσκα τότε τον διάταξε να σηκωθεί και τον άδήςσε κοντά στον 'Ιβάν, ο όποιος έμεινε κατάλυτος, βλέποντας την να γυρίζει μαζί με τον Τάταρο.

Έκείνος όχτηκε πάλι γονατιστός μπρος στον πρίγκηπα, έπανάλαβε τις βίετες του και του προσέφερε τις ύπνρσίες του.

Καθώς μίλούσε, ο γίγας αυτός έκλειψε σπαρακτικά σαν παιδί έξη χρόνων. Ο 'Ιβάν του υπάβαλε ένα σπορό έρωτήσεως.

Έτσι έμαθε πώς είχε μείνει έπί εικοσιτέντε χρόνια στην ύπνρσία των Κιρκών, μέχρι του γέρου πρίγκηπος. Τότε ο στρατηγός Ροστοπόφ, ο όποιος τον Κιρκών, τον έτρεψε στην ύπνρσία του.

Όλα αυτά ήταν άπολύτως άσχετα.

Κατόπιν ο Τάταρος άνιφερε πώς ο κύριός του τον είχε διατάξει να άπαγάγη το παιδί του 'Ιβάν. Να κλέψη το παιδί ενός Ρωμανόφ! Καλύτερα να του έκοβαν τα χέρια! Θά έδινε τη ζωή του για τον 'Ιβάν Άντρογιέβιτς! «Ό! η Ρωσία θα έδινε τη ζωή της για τον 'Ιβάν Άντρογιέβιτς!» ελτε.

Ο 'Ιβάν ήξερε καλά τη φάτσα αυτών των ανθρώπων. Πίστευε λοιπόν στα λόγια του Τάταρου ή ταλάχιστον έκανε πώς τα πίστευε.

— Καλά! του ελτε. Σε παύω μαζί μου! Έξέρεις να γράφης;

— Όχι, ύπνρλότης!

— Έ! λοιπόν, θέλω να μην ξέρης και να μιλάς! Δεν θα πής πειά ούτε λέξη! Ποτέ, σε κανένα! Θά μείνεις βουδός για πάντα.

Ο Τάταρος έκοιψε το κεφάλι του και δέχτηκε δίους αυτούς τους

δρους με μία ιερή χαρά.

Την ίδια μέρα κιάλας, άρχισε την ύπνρσία του.

— Άν λεί την άλήθεια, δεν θα μπορούσαμε ποτέ να βρούμε πλ διακριτικό ύπνρτη, έλεγε ο 'Ιβάν στην Πρίσκα. Άν λεί πλ ψέμματα, είνε καλύτερα να βρισκείται μαζί μας, γιατί δεν θα κω ρέση να ξεφύγη απ την έπιβλεπή μας. Μά, πιστέψτε με, δεν λεί ψέμματα. Έτσι είν' αυτοί οι Τάταροι!

IV

Ο κ. ΚΑΙ Η κ. ΦΟΥΡΝΙΕ

Ο κ. και η κ. Φουρνιέ ήταν ένα νεαρό ζευγάρι που κατοικούσε σ' μία άποψη γωνία του Λονδίνου, στην άκρη του Στρέιτ.

Είχαν ένα παιδάκι πολύ μικρό: ήμιας πού το λένεταν πλ μικρούλη Ζάν, κ' έναν ύπνρτη που δεν μίλούσε καθόλου.

Ο κ. Φουρνιέ δεν φαινόταν και τόσο καλά στην ύγεια του και γ' αυτό χωρίς άλλο θα είχε άαλλαγεί κάθε στρατιωτικής ύπνρσεως τη στιγμή που δίος ο κόσμος πολέμοιζε.

Μά κ' η κ. Φουρνιέ δεν φαινόταν περισσότερο ύγιης. Ζούσαν έποταυγήμενοι και όπως έλεγαν οι γείτονές τους, η ζωή τους δεν κυλούσε έπάνω σε χρυσάφι.

Για να βγάλουν τα έξοδά τους, ο κ. Φουρνιέ, ο όποιος ήξερε πλ λές γλώσσες, έδινε μαθήματα ξένων γλωσσών, ενώ η κ. Φουρνιέ δινε μαθήματα πλάνου.

Κέρδιζαν τόσο, δυ άκριβώς έφταναν για να τα βρύνουν πειά. Κατοικούσαν στο πέμπτο πάτωμα ενός μεγάλου μεταγλωσσίου σσιπού, που τους τούχους του τους είχε μαυρίσει η αλωνα δίηξη του Λονδίνου.

Ο κ. Φουρνιέ έβγαυε έξω και το πρωί και το άπόγευμα. Η κ. Φουρνιέ, η όποια καταγινόταν με το νοικοκυριό της, δεν έβγαυε, παρ ό μόνο το άπόγευμα.

Κατά την άπουσία της, έμπιστευαν τον μικρό Ζάν σ' έναν ύπνρτη, ο όποιος έκανε καθήκοντα παρασκώας και καυ αέρας συγχρόνως.

Μολονόη η ζωή τους, έξοτερως, τουλάχιστον, δεν είχε καμιά λαμπρότητα, όστόσο διαν ο κ. και η κ. Φουρνιέ έομιγαν για να φάνε στη μικρή σσιπή τους τραπέζια, την έπλεμένη μετσα μιά δου βασιλευ ή πλ άδύλη καθορίστης, κάποια άμμοσφαιρα εύνης, πλ δεν την συναντάει κανείς σ' άλλα πλ πλούσια διαμερίσματα, έκανε έναν ζου να μην παραπονιέθ καθόλου γιατί δι γ' νύταν δεκτός εκεί μέσα.

Η κ. Φουρνιέ, διηδή η Πρίσκα ή των άραότερη από ποτέ. Τα χαρακτιστικά της είχαν έκλεπτενθεί ά' τους παρασκώους πόνους κ' άλλομονο ά' την έργασία που έκανε τότε.

Η φυσιογνωμία της είχε μιά θία άχρότητα.

Ο 'Ιβάν επίσης ήταν από χλωμός άπ άλιστα, μιά ο μικρός Ζάν είχε μάγνια οροδοκώνα, ύπνρση!

Υπήρχαν εκεί μέσα τρεις καρδιές που ζούσαν ένομένες. Η άπάνη τις έκανε εύτυχιμένες.

Ένα πρωί, κατά τις δέκα, ο Τάταρος ύπνρτης άνήγαγε στην Πρίσκα, δι στον αντίπαλό του έμεινε ένας κύριος που ήπιος να της μιλήσει. Η νέα γυναίκα σφέστηκε, δι θα έπρόκειτο για κανένα καινούργιο μάθημα και διάταξε να τον εισαγάγουν.

Μά μόλις ο έποικέτης βρέθηκε μπροστά της, έβγαλε μιά κραυγή κ' άρχισε να τρέμει.

Είχε άναγνωρίσει στο πρόσωπό του έναν άρχοντα που τον έβλεπε άλλοτε στο μέγαρο του κύριου Νερατόφ, τον παλιό άσπρη του Τσάρου, κύριου Βολγκορούκι.

Η Πρίσκα δεν μπορούσε να μιλήσει. Η έκκλησή της ήταν μιά γέλη κ' η άγονία της την έπνιγε.

Έδειξε ένα κάθισμα στον κύριου και σιωπαστηκε κ' η ίδια σ' μιά πολυθρόνα.

Ο κύριος Βολγκορούκι έθεωρείτο πάντα ως ένας τέλειος έπντλεμαν και ως άνθρωπος με καλή καρδιά.

Η έξαιρετική του εύγένεια φάνηκε από τα πρώτα λόγια που απήδινε στην Πρίσκα, λόγια γεμάτα σεβασμό.

— Κυρία, ελτε έπειτ' από μιά σσιπή που φάνηκε άτελειότη στην Πρίσκα, μολονόη η νέα γυναίκα έτρεμε γ' αυτά που δι της έλεγαν άκόμα, κυρία, θα μω έπνρψετε να σάς εκθέσω τον λόγο που μ' έ

φερε έδώ! Δεν θα όχόμουν, άν δεν ήξερα τα χαρίσματα της καρδιάς και του πνευμάτός σας και άν δεν ήμουν βέβαιος πώς θα μ' άκούσετε. Θά με καταλάβετε και θα μ' έπνδομάσετε διαν θα μ' άκούσετε. Πρόκειται για τον 'Ιβάν σας. Πρόκειται για το μέλλον του. Πρόκειται ίσως, άλλομονο! πρόκειται σίγουρα για την εύτυχία του!

— Πά την εύτυχία του! Έκανε η Πρίσκα με φωνή βαθεία. «Όστε ο 'Ιβάν δεν είν' εύτυχιμένος!»

— Κυρία, είνε τόσο εύτυχιμένος δυο μπορεί να είνε μιά εύγενή καρδιά κοντά σ' εμιά γυναίκα σαν κ' έσας!... Ο 'Ιβάν σας ήμια! Σας το έχει άποδείξει αυτό! Δεν θα σάς έγκαταλείψη, ποτέ!... Η ένοσί σας πού την εύλγησε ο ούρανός με την γέννησή αυτού που μαρτύρι έπνι έσρη για δίους! Μ' άκούτε;... Ελτε για δίους! Άν βρισκόμα έδώ, άν δέχτηκα να κάνω ένα διάβημα άπολύτως άναγκαίο, το έκανα αυτό γιατί έχω το δικαίωμα να σάς μιλήσω έτσι!... Άν δεν ήμουν άγώ, θα μπορούσαν να σάς πνρσουν...

Η Πρίσκα, άκούγοντας αυτά τα λόγια, σπνρθηκε. Ήταν πλ ριμική από ποτά μιά δεν έτρεμε πειά.

— Επνρσθήσαν να το κάνουν κ' αυτό, κύριε! ελτε. Μά δεν μ' άκούσαν...

— Το έξερα! άπάντησε ο κύριος. Ήταν μιά δδελυρή άπόπειρα. Ελτε τις άπάντες μου γ' αυτή στο στρατηγό Ροστοπόφ και σ' άλλα παρ όμια ά' δίες τις ένδργαες.

— Μά πού θέλετε να καταλήξετε, κύριε; φώναξε η Πρίσκα. Πάντως βλέπω δι άναγνωρίζετε πώς είνε άδύνατον να με χωρίσει από τον 'Ιβάν.

— Άκούστε, άπάντησε ο κύριος Βολγκορούκι. Δι πνρμας ποτέ να ξέφυκα πού βρισκόσαστε. Έν τούτος σάς άφήσαμε να όργανώσετε τη ζωή σας και να ύπνρψετε όπως θέλετε...

— Δεν έπνρψουμε, κύριε, σε κανένα να λογιώμετα πώς ύπνρσαμε. Υπαόχουν χαρές στη ζωή που δεν έκταμνται από μερικούς μόνο ανθρώπους κ' οι άνθρωποι αυτοί δεν ήπιον άλλες...

— Η αυτού ύπνρλότης ο μέγας δούξ έπνρψε κ' ελτε ο κύριος Βολγκορούκι. Υπαόφει άκόμα! Κι άν δεν προσέχαμε έμεις, αυτό θα μπορούσε να τελεσθό πλν άσχημα, πνρμας πού δεν έπνρτει να ήνη και δεν θα γίνη, γιατί νομίζω πώς έφτασα έγκώμως κ' με τη βοήθειά σας θα κατορθώσουμε να έπανορθώσουμε τα πάντα.

Η φτωχή Πρίσκα έφερε τα χέρια της στα όμορφα μάτια της για να μη δι αυτούς ο ένθρως της έλταγε...

Αλλά ο ένθρως μίλούσε με τόσο βεβαίτητα για τους πόνους του 'Ιβάν, όστε ήταν γ' αυτού παντός πώς ο έπνρνος των Ρωμανόφ δεν ελτε καθόλου χαρεί μιά φορά τόσο βαθεία όσο εκείνη σσιπή, σιμμερζόμενος κοντά της τη φτωχή του ζωή.

Ο κύριος έντοκμεταξύν περιέφερε το βλέμμα του και ήπιον διόνα και πλ διηδρό, στο μέτρο έπνρσόμια με την φτωχή έπίπλωσι πού δεν ελτε κανένα κομφο.

— Κυρία, έξακούσθησε, διαν λέω πώς η αυτού ύπνρλότης ύπνρτει έδαρεστίητε να πιστέψετε δι δεν ύπνρση την μετριότητα της ζωής σας, την όποια μόνος του δέχτηκε και στην όποια όστόσο δεν ήταν καθόλου σιμμερζόμενος. Τα μάτια πνρ έινε πάντοτε άσπνλόμενα και έτοιμα να δεχτούν κάθε βίεση. Ω έρωτεύμνι προτιμούν να θυσιάσουν τα πάντα, παρ ό να παρασκώσουν την καρδιά τους. Όστόσο, σιμμερζοι συχνά, έπειτ' από μερικούς μήνες, χωρίς η καρδιά να μεταξύν' άλλάξη καθόλου, η σιμμερζο και τα βάσανα μιάς ζωής δυσάρεστης και δύσκολης να καταβάλουν και τον πλ έβρωστο όργανισμό. Κυρία, θα σάς καθορίσω τη σιμμερζο. Πιστεύω, δι η αυτού ύπνρλότης δεν ύπνρφε η καρδιά γ' δι' αυτά, μιά ύπνρφει φυσικά. Η αυτού ύπνρλότης είνε έρωστική, κυρία!

— Ό! Θεέ μου! ελτε άναστενάζοντας η δυστυχισμένη γυναίκα. Ο κύριος Βολγκορούκι την κνρταξε κ' έξακούσθησε με άπάθεια:

— Η αυτού ύπνρλότης γεννήθηκε για να καθήση στο θρόνο της Ρωσίας, για να φέρση το στέμμα του Μεγάλου Πέτρου και να πνρ ήνη πνρ μάθημα! Αιτός πού ήταν καμμένος για να προπνρ ήνη διόλκρη λαός, θα σσιπή τώρα το κεφάλι του μπροστά σ' ύπνρση πού τον πνρβνουν. Όση κ' άν είνε η πνρπνρνεία ενός έπνρτος αιδώματος: πού το θανμάζω, είνε άναγκασιμένος να παλεύει πνρ σιμμερζο για να μην τον σιμμερζο η πνρπνρνότης κάτω ά' τον βαρύνει. Άν τον άναπαύετε γ' αυτόν τον ίδιο κ' δι για τον αυτό σας—πνρμας γ' αυτό που όποιο δεν άμνρδύλλω καθόλου— θα τον πνρπνρνεή, κυρία!

— Ό! Θεέ μου! ελτε άναστενάζοντας η δυστυχισμένη γυναίκα. Η αυτού ύπνρλότης γεννήθηκε για να καθήση στο θρόνο της Ρωσίας, για να φέρση το στέμμα του Μεγάλου Πέτρου και να πνρ ήνη πνρ μάθημα! Αιτός πού ήταν καμμένος για να προπνρ ήνη διόλκρη λαός, θα σσιπή τώρα το κεφάλι του μπροστά σ' ύπνρση πού τον πνρβνουν. Όση κ' άν είνε η πνρπνρνεία ενός έπνρτος αιδώματος: πού το θανμάζω, είνε άναγκασιμένος να παλεύει πνρ σιμμερζο για να μην τον σιμμερζο η πνρπνρνότης κάτω ά' τον βαρύνει. Άν τον άναπαύετε γ' αυτόν τον ίδιο κ' δι για τον αυτό σας—πνρμας γ' αυτό που όποιο δεν άμνρδύλλω καθόλου— θα τον πνρπνρνεή, κυρία!

— Ό! Θεέ μου! ελτε άναστενάζοντας η δυστυχισμένη γυναίκα. Η αυτού ύπνρλότης γεννήθηκε για να καθήση στο θρόνο της Ρωσίας, για να φέρση το στέμμα του Μεγάλου Πέτρου και να πνρ ήνη πνρ μάθημα! Αιτός πού ήταν καμμένος για να προπνρ ήνη διόλκρη λαός, θα σσιπή τώρα το κεφάλι του μπροστά σ' ύπνρση πού τον πνρβνουν. Όση κ' άν είνε η πνρπνρνεία ενός έπνρτος αιδώματος: πού το θανμάζω, είνε άναγκασιμένος να παλεύει πνρ σιμμερζο για να μην τον σιμμερζο η πνρπνρνότης κάτω ά' τον βαρύνει. Άν τον άναπαύετε γ' αυτόν τον ίδιο κ' δι για τον αυτό σας—πνρμας γ' αυτό που όποιο δεν άμνρδύλλω καθόλου— θα τον πνρπνρνεή, κυρία!

— Ό! Θεέ μου! ελτε άναστενάζοντας η δυστυχισμένη γυναίκα. Η αυτού ύπνρλότης γεννήθηκε για να καθήση στο θρόνο της Ρωσίας, για να φέρση το στέμμα του Μεγάλου Πέτρου και να πνρ ήνη πνρ μάθημα! Αιτός πού ήταν καμμένος για να προπνρ ήνη διόλκρη λαός, θα σσιπή τώρα το κεφάλι του μπροστά σ' ύπνρση πού τον πνρβνουν. Όση κ' άν είνε η πνρπνρνεία ενός έπνρτος αιδώματος: πού το θανμάζω, είνε άναγκασιμένος να παλεύει πνρ σιμμερζο για να μην τον σιμμερζο η πνρπνρνότης κάτω ά' τον βαρύνει. Άν τον άναπαύετε γ' αυτόν τον ίδιο κ' δι για τον αυτό σας—πνρμας γ' αυτό που όποιο δεν άμνρδύλλω καθόλου— θα τον πνρπνρνεή, κυρία!

— Ό! Θεέ μου! ελτε άναστενάζοντας η δυστυχισμένη γυναίκα. Η αυτού ύπνρλότης γεννήθηκε για να καθήση στο θρόνο της Ρωσίας, για να φέρση το στέμμα του Μεγάλου Πέτρου και να πνρ ήνη πνρ μάθημα! Αιτός πού ήταν καμμένος για να προπνρ ήνη διόλκρη λαός, θα σσιπή τώρα το κεφάλι του μπροστά σ' ύπνρση πού τον πνρβνουν. Όση κ' άν είνε η πνρπνρνεία ενός έπνρτος αιδώματος: πού το θανμάζω, είνε άναγκασιμένος να παλεύει πνρ σιμμερζο για να μην τον σιμμερζο η πνρπνρνότης κάτω ά' τον βαρύνει. Άν τον άναπαύετε γ' αυτόν τον ίδιο κ' δι για τον αυτό σας—πνρμας γ' αυτό που όποιο δεν άμνρδύλλω καθόλου— θα τον πνρπνρνεή, κυρία!

— Ό! Θεέ μου! ελτε άναστενάζοντας η δυστυχισμένη γυναίκα. Η αυτού ύπνρλότης γεννήθηκε για να καθήση στο θρόνο της Ρωσίας, για να φέρση το στέμμα του Μεγάλου Πέτρου και να πνρ ήνη πνρ μάθημα! Αιτός πού ήταν καμμένος για να προπνρ ήνη διόλκρη λαός, θα σσιπή τώρα το κεφάλι του μπροστά σ' ύπνρση πού τον πνρβνουν. Όση κ' άν είνε η πνρπνρνεία ενός έπνρτος αιδώματος: πού το θανμάζω, είνε άναγκασιμένος να παλεύει πνρ σιμμερζο για να μην τον σιμμερζο η πνρπνρνότης κάτω ά' τον βαρύνει. Άν τον άναπαύετε γ' αυτόν τον ίδιο κ' δι για τον αυτό σας—πνρμας γ' αυτό που όποιο δεν άμνρδύλλω καθόλου— θα τον πνρπνρνεή, κυρία!

— Ό! Θεέ μου! ελτε άναστενάζοντας η δυστυχισμένη γυναίκα. Η αυτού ύπνρλότης γεννήθηκε για να καθήση στο θρόνο της Ρωσίας, για να φέρση το στέμμα του Μεγάλου Πέτρου και να πνρ ήνη πνρ μάθημα! Αιτός πού ήταν καμμένος για να προπνρ ήνη διόλκρη λαός, θα σσιπή τώρα το κεφάλι του μπροστά σ' ύπνρση πού τον πνρβνουν. Όση κ' άν είνε η πνρπνρνεία ενός έπνρτος αιδώματος: πού το θανμάζω, είνε άναγκασιμένος να παλεύει πνρ σιμμερζο για να μην τον σιμμερζο η πνρπνρνότης κάτω ά' τον βαρύνει. Άν τον άναπαύετε γ' αυτόν τον ίδιο κ' δι για τον αυτό σας—πνρμας γ' αυτό που όποιο δεν άμνρδύλλω καθόλου— θα τον πνρπνρνεή, κυρία!

— Ό! Θεέ μου! ελτε άναστενάζοντας η δυστυχισμένη γυναίκα. Η αυτού ύπνρλότης γεννήθηκε για να καθήση στο θρόνο της Ρωσίας, για να φέρση το στέμμα του Μεγάλου Πέτρου και να πνρ ήνη πνρ μάθημα! Αιτός πού ήταν καμμένος για να προπνρ ήνη διόλκρη λαός, θα σσιπή τώρα το κεφάλι του μπροστά σ' ύπνρση πού τον πνρβνουν. Όση κ' άν είνε η πνρπνρνεία ενός έπνρτος αιδώματος: πού το θανμάζω, είνε άναγκασιμένος να παλεύει πνρ σιμμερζο για να μην τον σιμμερζο η πνρπνρνότης κάτω ά' τον βαρύνει. Άν τον άναπαύετε γ' αυτόν τον ίδιο κ' δι για τον αυτό σας—πνρμας γ' αυτό που όποιο δεν άμνρδύλλω καθόλου— θα τον πνρπνρνεή, κυρία!

— Ό! Θεέ μου! ελτε άναστενάζοντας η δυστυχισμένη γυναίκα. Η αυτού ύπνρλότης γεννήθηκε για να καθήση στο θρόνο της Ρωσίας, για να φέρση το στέμμα του Μεγάλου Πέτρου και να πνρ ήνη πνρ μάθημα! Αιτός πού ήταν καμμένος για να προπνρ ήνη διόλκρη λαός, θα σσιπή τώρα το κεφάλι του μπροστά σ' ύπνρση πού τον πνρβνουν. Όση κ' άν είνε η πνρπνρνεία ενός έπνρτος αιδώματος: πού το θανμάζω, είνε άναγκασιμένος να παλεύει πνρ σιμμερζο για να μην τον σιμμερζο η πνρπνρνότης κάτω ά' τον βαρύνει. Άν τον άναπαύετε γ' αυτόν τον ίδιο κ' δι για τον αυτό σας—πνρμας γ' αυτό που όποιο δεν άμνρδύλλω καθόλου— θα τον πνρπνρνεή, κυρία!

— Ό! Θεέ μου! ελτε άναστενάζοντας η δυστυχισμένη γυναίκα. Η αυτού ύπνρλότης γεννήθηκε για να καθήση στο θρόνο της Ρωσίας, για να φέρση το στέμμα του Μεγάλου Πέτρου και να πνρ ήνη πνρ μάθημα! Αιτός πού ήταν καμμένος για να προπνρ ήνη διόλκρη λαός, θα σσιπή τώρα το κεφάλι του μπροστά σ' ύπνρση πού τον πνρβνουν. Όση κ' άν είνε η πνρπνρνεία ενός έπνρτος αιδώματος: πού το θανμάζω, είνε άναγκασιμένος να παλεύει πνρ σιμμερζο για να μην τον σιμμερζο η πνρπνρνότης κάτω ά' τον βαρύνει. Άν τον άναπαύετε γ' αυτόν τον ίδιο κ' δι για τον αυτό σας—πνρμας γ' αυτό που όποιο δεν άμνρδύλλω καθόλου— θα τον πνρπνρνεή, κυρία!

— Ό! Θεέ μου! ελτε άναστενάζοντας η δυστυχισμένη γυναίκα. Η αυτού ύπνρλότης γεννήθηκε για να καθήση στο θρόνο της Ρωσίας, για να φέρση το στέμμα του Μεγάλου Πέτρου και να πνρ ήνη πνρ μάθημα! Αιτός πού ήταν καμμένος για να προπνρ ήνη διόλκρη λαός, θα σσιπή τώρα το κεφάλι του μπροστά σ' ύπνρση πού τον πνρβνουν. Όση κ' άν είνε η πνρπνρνεία ενός έπνρτος αιδώματος: πού το θανμάζω, είνε άναγκασιμένος να παλεύει πνρ σιμμερζο για να μην τον σιμμερζο η πνρπνρνότης κάτω ά' τον βαρύνει. Άν τον άναπαύετε γ' αυτόν τον ίδιο κ' δι για τον αυτό σας—πνρμας γ' αυτό που όποιο δεν άμνρδύλλω καθόλου— θα τον πνρπνρνεή, κυρία!

— Ό! Θεέ μου! ελτε άναστενάζοντας η δυστυχισμένη γυναίκα. Η αυτού ύπνρλότης γεννήθηκε για να καθήση στο θρόνο της Ρωσίας, για να φέρση το στέμμα του Μεγάλου Πέτρου και να πνρ ήνη πνρ μάθημα! Αιτός πού ήταν καμμένος για να προπνρ ήνη διόλκρη λαός, θα σσιπή τώρα το κεφάλι του μπροστά σ' ύπνρση πού τον πνρβνουν. Όση κ' άν είνε η πνρπνρνεία ενός έπνρτος αιδώματος: πού το θανμάζω, είνε άναγκασιμένος να παλεύει πνρ σιμμερζο για να μην τον σιμμερζο η πνρπνρνότης κάτω ά' τον βαρύνει. Άν τον άναπαύετε γ' αυτόν τον ίδιο κ' δι για τον αυτό σας—πνρμας γ' αυτό που όποιο δεν άμνρδύλλω καθόλου— θα τον πνρπνρνεή, κυρία!

κρατορικό πνργκηπα, να γυρίση τη όάχη του στα καθήκοντά του, για ν' ακολουθήση άπολύτως τις κιάσεις της καρδιάς του. Ποιός ός έλτε, δι η αυτού ύπνρλότης σε σιμμερζο πού βρισκείται μόνος, σε σιμμερζο καταθλίψεως, δεν κατατρίχεται, δι ίσως από μετάνοια γιατί δεν έκανε δι έπνρτε να κάνει, μιά από τύψεις, γιατί δεν κατώρθωσε να συνόδηση την πνρπνρνότη που εύτυχία (βλέπετε δι δεν την διασκιμμερζο καθόλου) με δυα τον ύπνρσύνουν να κάνει το αίμα του, το όναμά του, οι ύπνρ κ' οι του.

Κυρία, ύπνρχει σιμμερζο ένας λαός διόλκρης, άποτελούμενος από πολλές δεκάδες έκατομμυρίων, πού δεν μπορεί ν' άνορθωθί παρ ό μόνο ά' αυτού. Και τον βρισκω έδώ, τον κληρονόμο του σσιμματος των Ρωμανόφ, σ' αυτή τη γωνία του Λονδίνου, να δινη μαθήματα ξένων γλωσσών! Μά, κυρία, ύπνρξαν βασιλείς πού άγάπησαν βοσκοπούλες, χωρίς να γίνουν κ' οι ίδιοι βοσκοί!...

«Υπήρχε και ύπνρχει πάντοτε στη σκιά ενός θρόνου και μιά θέσις για την άγία πη. Κ' διαν από αυτή την άκόμη ένα παρ όχεται στον κόσμο, η τύχη του είνε πάντα έπιτευτή! Γίνεται ένας όρωος πνργκηψ κ' ένας όρωος στρατιώτης! Και κανείς, σάς δοκίμομαι, δεν θα το κατηγορήση ποτέ για τη γέννησή του. Άπεναντίας, πολλοί θα το ήπνρουν.

Κυρία, σάς ελτε άρκετά, μω φαίνεται, για να με καταλάβετε. Πρέπει δι' αυτά να τελειώσουν, και δυο το δυνατόν γρηγορότερα. Και ύπνρζω σε σάς αυτό, σε σάς πού άγαπάτε την αυτού ύπνρλότητα και έξασκείτε τόσο έπίδραση σ' αυτόν. Μετά την μεταβολή αυτή πού περιμένουμε, θα κανονίσουμε τα πνργκηπα έτσι, όστε να μην ύπνρφετε καθόλου και το μέλλον του παιδιού σας να είνε λαμπαρό.

Έλθα να ήρησω από σάς τη δόξα του 'Ιβάν Άντρογιέβιτς και να σάς φέρω τη λαμπαρή σταδιοδρομία του γιου του.

Η Πρίσκα σπνρθηκε.

— Έπλ τέλους, σάς κατάλαβα κύριε, ελτε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο άπέραντη άπόγνωση. Έλθατε να μω μιλήσετε για την δόξα της αυτού ύπνρλότητος και για το μέλλον του γιου του. Άλλομονο! Δεν θέ το θυμίσω καθόλου το όκιστό τέλος του Τσάρου και τις σιμμερζοές του δυστυχισμένου Τσάρεβιτς. Θά έπαναλάβω πιστά στην ύπνρλότητά του τα λόγια σας και σάς δοκίμομαι, δι ένώ δεν δι φέρω όστε το παραμικρό έμπόδιο, είμαι πρόθυμη να θυσιάσω...

Κυρία, ελτε ο κύριος Βολγκορούκι με σεβασμό, δεν περιμένα λιγότερα από μιά μεγάλη καρδιά σαν τη δική σας. Μπορώ επίσης να έπιτύχω μιά άκράσια από την αυτού ύπνρλότητα, μιά ιδιαιτέρα άκράσια, σιμμερζο μάλιστα.

— Άναλαμνάνω εύχαρίστως, έξοχότατε! ελτε η Πρίσκα. Να ελτε έδώ το βράδι, στις έφτά. Η ύπνρλότης του θα σάς δεχθί.

Ο κύριος Βολγκορούκι σπνρθηκε, έκανε μιά δαιδαλώδη έπίπλωσι, φήσε με σεβασμό το χέρι της Πρίσκας κ' άποσύρθηκε.

Σας έφτά η όρα το βράδι, ο κύριος Βολγκορούκι έαντίηκε στο σσιπ του μεγάλου δαυτός.

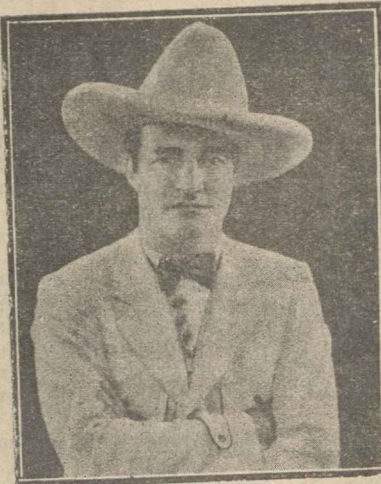
Αυτή τη φορά ο 'Ιβάν Άντρογιέβιτς βρισκόταν εκεί και τον πνρβναιε. Μαζύ του ήταν κ' η Πρίσκα, γιατί ο μέγας δούξ είχε άπαύσει να παρακολουθήση κ' εκείνη τη σσιπή.

Μόλις ο κύριος μπήκε μέσα, ο 'Ιβάν τον παρακάλεσε να καθήση και, χωρίς πολλές διαπνρσεις, άρχισε να του λέη:

— Έξοχότατε,

ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΤΥΧΙΕΣ ΤΟΥ ΤΟΜ ΜΙΞ

Ο Τόμ Μιξ.

Πρό δέλιον ακόμη ετών ο Τόμ Μιξ έθεωρείτο και ως ένας από τους πιο ευτυχημένους ανθρώπους του κόσμου. 'Η τανιές του τον είχαν κάνει πλούσιο. Είχε ένα θαυμαστό σπίτι στο Χόλλυγουντ που του είχε στοιχίσει πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια και που προκαλούσε τον θαυμασμό αυτών που το επισκέπτοντο. Είχε μια χαριτωμένη γυναίκα και μια κόρη, τις οποίες έλατρευε. Είχε ένα όμοιο μοναδικό σ' όλο κληρο τον κόσμο και το όμοιο αυτό το θεωρούσε περισσότερο ως φίλο, παρά ως υίολο. Τέλος, είχε μια σιδηρένια υγεία που του επέτρεπε να εκτίθεται σε όλους τους κινδύνους και σε όλες τις κακοπτώσεις και να βγαίνει πάντα οσός.

Μά, κατά βάθος, ο Τόμ Μιξ δεν ήταν ευτυχής. 'Ηταν ένας άνθρωπος που έπαιζε πάντοτε να βοηθί την ευτυχία και δεν την έβρισκε. Παρά τα πλούτη του, παρά τη δόξα του, είχε μείνει μέσα του ένας αληθινός κάουμπου, κ' ένας άνθρωπος σαν τον Τόμ Μιξ δύσκολα μπορεί να βοηθί την ευτυχία σ' ένα περιβάλλον σαν το Χόλλυγουντ.

Πρό πολλών ετών, όταν ο Τόμ Μιξ ήταν ακόμη ένα νεώτατο παιδάκι, που αναζητούσε περιπέτειες, εγγνώρισε την κόρη ενός κτηματίου στην επαρχία Ουκλαμά και την παντρεύτηκε. Με τον καιρό όμως ο Τόμ αντίληψε ότι η αντίληψη του ήταν τελείως διαφορετική από τις γυναίκες που κ' ήταν αδύνατο να ξεκολλούνησαν από τη ζωή της. Το 1917, την χώρισε. Τότε μάλιστα είχε τα ξήλα: «ΟΙ νεοί κάνουν πολλά λάθη στη ζωή τους σαν κ' αυτό που εκάνε εμείς, να παντρευτούμε χωρίς να συλλογιστούμε τα χρόνια που θα μετέβαλλαν τον χαρακτήρα μας. Ευτυχώς εγώ επανόρθωσα το λάθος μου. Και όταν έπληρα το διαζύγιο, ήμουν για δεύτερη φορά ο ευτυχέστερος άνθρωπος του κόσμου».

Αργότερα ο Τόμ παντρεύτηκε για δεύτερη φορά τη Βικτώρια Φόρντ και ο γάμος αυτός του έδωσε τη μεγαλύτερη ευτυχία και τη μεγαλύτερη δυστυχία που μπορεί να αισθανθή άνθρωπος, τον έκανε να χάσει όλες τις ελπίδες και όλα του τα όνειρα και την εμπιστοσύνη του στους ανθρώπους.

Όταν συνήγαγε για πρώτη φορά τη Βικτώρια, ο Τόμ Μιξ έπαιξε ρόλους απλών κάουμπου σε βωδές ταινίες. 'Η Βικτώρια πάλι ήταν ένα κοριτσάκι που έπαιζε εκτάκτως τριτοβάθμια ρόλους στα στούντιο της εταιρείας Ουίντσερσλ.

Η μητέρα της Βικτωρίας, μια σκληρή και ήλικωμένη γυναίκα, είχε παύσει σε μικρές ταινίες μαζί με τον Τόμ. Μια μέρα λοιπόν, ο Τόμ Μιξ είχε πάει να παρακολουθήσει μαζί της μια από τις ταινίες αυτές σ' ένα μικρό σινεματικό κινηματογράφο. Μετά το τέλος της παραστάσεως, η κυρία Φόρντ έσπρωξε στον Τόμ την κόρη της, η οποία την περιέμενε απ' έξω. 'Ηταν ένα κοριτσάκι δεκαεπτά ετών, με τριανταφυλλίνα μάγουλα κ' ένα φωτισμένο ξανθόν μαλλιών στο κεφάλι της.

Ο Τόμ Μιξ μαγεύτηκε με το πρώτο αντίκρουμα της και φρόντισε να ξεκαρδισθεί που έρχονταν η Βικτώρια. Και το άλλο πρωί κιάλια πήρε το αυτοκίνητό του — ένα φτηνό φορτάκι — και τράβηξε ίσια στο στούντιο που βρισκόταν η Βικτώρια, με την ελπίδα να τη συναντήσει. Τόσο μάλιστα ήταν ταρμαμένος γιατί θα την ξανάβλεπε, ώστε έρωσε το αυτοκίνητό του επάνω σ' ένα άλλο που βρισκόταν σταθμευμένο σε μια γωνία. Για τις ζήμιες που έκανε, αναγκάστηκε να πληρώσει τους μισθούς δέκα εβδομάδων ως αποζημίωση.

Μά κι' αυτά δεν τα λογάριασε ο Τόμ. Αυτός είχε ένα και μόνο σκοπό: Να κερδίσει την αγάπη της Βικτωρίας. Και έπαι τέλους το κατάφερε. Το 1918 παντρεύτη

Ο Τόμ Μιξ, με την τρίτη του σύζυγο Μίμπελ Γουόρντ και την κόρη του Τομαζίνα.

και τα όνειρα της ευτυχίας. Ο πρώτος του έρωσ και η πρώτη του με τη Βικτώρια Φόρντ. 'Η κοσμική κυρία και το έλεος του πλούτου που φέρνει τη δυστυχία. 'Η αγάπη του Τόμ προς την κόρη του Τομαζίνα. 'Η ατυχίες έρχονται ή μια κατέπιν της άλλης. Το διαζύγιο ή ευτυχία αρχίζει να χαμογελάει και πάλι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Καν και ο Τόμ πετούσε στα σύννεφα, τρισευχαρισμένος. Είχε κερδίσει εκείνο που θα έκανε τη ζωή του ευτυχισμένη, που θα έκανε ήσυχη και τη βαρύτερη δουλειά, που θα τον βοηθούσε να πραγματοποιήσει και τα πιο τρελά όνειρά του.

Για αρκετά χρόνια, ο Τόμ και η Βικτώρια ήταν ευτυχισμένοι. Χρηματα πολλά δεν είχαν, ζούσαν σ' ένα μικρό διαμέρισμα με δυο δωμάτια, αλλά όλα τα συμπλήρωνε η αγάπη τους. Και ο Τόμ έδωσε της τις δυνάμεις στη δουλειά του, με την ελπίδα να αποκτήσει πλούτο και δόξα, όχι για άλλο λόγο, αλλά για να μπορούσε να προσφέρει στην αγαπημένη του Βικτώρια ό,τι θα επιθυμούσε η καρδιά της.

Είχε όμως κ' αυτός μια επιθυμία: 'Ήθελε ν' αποκτήσει ένα γυαλί. Θά τον δόναμε κ' αυτόν Τόμ, θά τον μάθαινε να τσιπάρει και να πιάσει το «άσπαστο», όπως είχε μάθει ο ίδιος στο πατρικό κτήμα του στη Τέξας, όταν ήταν μικρό. Από τον πρώτο του γάμο είχε αποκτήσει δυο κορίτσια, την Ρούθ, η οποία όμως ζούσε διαρκώς με τη μητέρα της. Τέσσερα χρόνια μετά τον γάμο του με τη Βικτώρια, ο Τόμ απέκτησε το παιδί που επιθυμούσε. Δεν ήταν όμως γυαλί. 'Ηταν και πάλι κορίτσι. Ο Μιξ μολοιόταν το έδωσε το όνομα που είχε προφέρει τον γυναικό και το έδωσε Τομαζίνα, παρ' όλη τη διαφωνία του, αγάπησε την κόρη του όσο λίγοι πατέρες είχαν αγάπησει τα παιδιά τους. 'Η Βικτώρια και το κοριτσάκι του ήταν τα δυο όνειρα που είχε αγαπήσει περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο.

Κάθε άνθρωπος όμως δεν μπορεί να είναι άπολύτως ευτυχής: Στην προσπάθειά του να κάνει πλούσιους και ανεξάρτητους αυτές τις δυο ευτυχισμένες υπάρξεις, ο Τόμ Μιξ έχασε τη Βικτώρια. 'Η εργασία του βρήκε αναγνώριση: Έγινε διάσημος, κέρδιζε χρήματα, η εταιρεία «Φόξ» τον προσέλαβε ως πρωταγωνιστή με κολοσσιαίο μισθό, έκανε ένα θαυμάσιο σπίτι στο Μπέβερλι Χιλς και ζούσε σαν πλούσιος άνθρωπος.

Όταν όμως η Βικτώρια έγινε πλούσια, άρχισε να γίνεται και με καλόδοξη. 'Ανοιξε σχέσεις με την κοσμική κοινωνία του Χόλλυγουντ, πήγαινε σε δεξιώσεις, στα κέντρα, προσπαθούσε να κερδίσει παντού. Τους φίλους της γυναίκας του, γιατί ούτε αυτός τους καταλάβαινε, ούτε αυτοί τον καταλάβαιναν. Μέσα του ξεκολλούσαν και έβλεπε τον γάμο του και άνοιχτοκαρδός κάουμπου.

Αντιθέτως η Βικτώρια άρχισε να ντρέσσεται για τον άντρα της. Ντρέσταν που εγγύριζε πάντοτε με την ενδυμασία του κάουμπου, με το πλατύγυρο κασκόλ στο κεφάλι και την κόκκινη ζώνη και τις φλιές μπότες και όλα διασκεδάζαν και ενθουσίαζαν τους θεατές των κινηματογράφων. Είχε την αίσθηση ο σύζυγός της να εμφανίζεται στους ξένους της με ονόμα και στην ιδιωτική ζωή του να ντρέσσεται «ερωταπαικός».

Αυτό όμως δεν το παραδεχόταν ο Τόμ Μιξ. Και τότε άρχισαν οι πρώτες κανγαδες μεταξύ των δυο ανθρώπων. 'Υστερα από κάθε ταινιά ή Βικτώρια έπαιζε τα πρόγινά της και έμενε από το σπίτι. Την έπεινε όμως ο Τόμ Μιξ που εξακολουθούσε ακόμη να την αγαπά, έτρεχε να την βρει και την έπαιζε να γυρίσει πίσω, για χάρη του και για χάρη του παιδιού τους.

Στο τέλος όμως το πρόβλημα έφτασε στο απροχώρητο. Βρισκόταν στο Παρίσι όταν έγινε ένας μεγάλος κανγάς. 'Η Βικτώρια θέλησε αμέσως να αποχωρήσει από τη δικαστήρια για να πάει το διαζύγιο, αλλά ο Τόμ δεν το δέχτηκε. Έτσι γύρισε πίσω στην 'Αμερική και έκανε αμέσως διαζύγιο και οι δυο. 'Η Βικτώρια έπαιζε ο' έθε ότι ο σύζυγός της φρόντιζε και σ' αυτή ακόμη σαν κάουμπου. Ο Τόμ πάλι είχε ότι ο πλούσιος κατέπιν την γυναίκα του.

Όταν ζούσαμε μαζί φτωχοί — είπατε και οι δυο ευτυχισμένοι. Έρωσε στην ίδια ταβία και ο πλούσιος των δυο μας ήταν εκατό δολάρια την εβδομάδα. Όταν όμως ήθελε ο πλούσιος ευτυχία έφτασε. 'Η κυρία Μιξ είχε σκεφτεί με πρόσωπα, τα οποία δεν ήθελε για φίλους μου. Έγώ δεν ήμουν ο πατέρας της, έδειχνε μεγάλη συμπάθεια και σ' αυτήν. Και με την έλπιδα να την αγαπήσει η κόρη μου, έφτασε στην Βικτώρια. Και έδειχνε, για να δώσει μια δεύτερη επιλογή στο παιδί του, απερίσπαστος ο Τόμ Μιξ στον τρίτο του γάμο. 'Ας το το ελπίσουμε!

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES AURIOL

Η ΜΑΝΤΑΜ ΝΤΥΣΟΤΟΥΑΡ...

—Ε, τότε δεχθήτε να φιλάει...

Ο παλιός μου φίλος βαρώνος ντ' Ουλάρ με θεωρούσε κάποτε ένα πρωί να βρω προσωπικά τη φίλη του μαντάμ Ντυσσοτουάρ — δόξ Κοντορέ 226 — και να της δώσω μια κατεπειγούσα επιστολή του...

Πήρα το τρένο, κατέβηκα στη διεύθυνση αυτή, ρούφηξα στο γοναίο περίπτερο μια λεμονάδα παγωμένη, κ' έπειτα τράβηξα για το 226, μια πολυκατοικία δηλαδή απ' τις πιο φινε που υπάχουν στο Παρίσι...

Στο θυρωρείο βρήκα άντρά για τη θυρωρό, την κόρη της. 'Ηταν ένα τσαχαλινό, μυξιάρικο κοριτσάκι ως επτά-οχτώ χρόνων, το οποίο μου είπε:

— 'Η μάμ μου λείπει, ξέρετε...

— Μπάρ, μωρό, τί μου λές;... Κι' εσύ, μη τυχόν λείπεις κ' εσύ;...

— Όσοι, μωρό...

— Πρίεργο... 'Ας είχε όμως, μια που δεν λείπεις, θέλεις να δεχθείς να φραγάς;... 'Ε;...

— Εύχαριστώ, μωρό...

— Θα προτιμούσε να ήταν διάφανο;...

— Όχι, σέξτιν, μωρό...

— Φίνα... Πάρε τώρα το ένα φραγάκι και τ' άλλο θά το καταβείς σ' ένα σου στην «Τράπεζα της Γαλλίας», ώστε ίσως τότε να δώ μεγαλώσις, σάχης μια πρόκα πρώτης τάξεως... Και τώρα μου ξέρεις αν κάθεται εδώ η μαντάμ Ντυσσοτουάρ;...

— Έδω, μωρό... Νουίσι το τρίτο πάτωμα... Μά ίσως και στο τέτατο...

— Καλά... Εύχαριστώ, χαριτωμένη δεσποινίς... 'Ωρεβουάρ...

— 'Ωρεβουάρ, μωρό...

Μόλις ανέβηκα στο τρίτο πάτωμα και χτύπησα μια πόρτα που βρήκα μπροστά μου, παρουσιάστηκε αμέσως μια ξανθομάλα καμαριέρα, άγγελος επίγειος, κ.τ.λ., θαυμασμένη απ' την όμορφιά της, αλλά διασκεδασμένης για να ξεμπερδέψει με την καταραμένη αυτή πόρτα, τη ρώτησα τρανιλλίζοντας:

— Μόνα είναι η μαντάμ Ντυ...

— Μάλιστα, κύριε... Περάστε... Περάστε... Τρέψτε να την ελπίσετε...

Κι' έκανε να φύγει. Μά απίστευτο το χέρι μου και την έπιασα απ' το φρένο, λέγοντάς της:

— Μη βιάσεσαι, μικρή μου... Μπορώ να ξεποστάσω την πόρτα σου...

— Όπως επιθυμείτε, κύριε... Καθίστε...

Έβια από λίγες στιγμές άμνηστος σιωπής, της είπα:

— Είστε ευχαριστημένη απ' τη ζωή σας, δεσποινίς;...

— Κατενθουσιασμένη, κύριε... 'Η μαντάμ είναι ένα κομμάτι μά...

— Πόσο παίρνετε το μήνα;...

— Τριάντα πεντάσια φράγκα...

— Είστε πάντα ντυμένη στα ρόζ, όπως σήμερα;...

— Σήμερα λίγο ή μάλιστα, κ' αποκόπηκε χαμογελάοντας:

— Κάθε άλλο, κύριε... Είμαι άλλοτε στα μαύρα, κ' άλλοτε στα λευκά, κατά τα κέφια που έχω...

Τώρα όμως ότι το κοριτσάκι του Τόμ Μιξ, η Τομαζίνα, θα μείνει τους επόμενους μήνες με τη μητέρα της και τους άλλους έξω με τον πατέρα της.

Η άγρια όμως κατάσταση που τον Τόμ Μιξ, αμέσως μετά την άγρια του διαζύγιο, ο διαχειριστής της περιουσίας που έκανε φτερά, από το κατεχόμενο πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια, δηλαδή περιουσία από τα μισά του χρηματία. Και λίγον καιρό αργότερα, ο άτυχος Τόμ προσεβλήθη από όξινη σκαλωσιούδα, η οποία έληξε σε περιτομή.

Τελ μήνες διάλειψος ο Τόμ Μιξ έπαιζε με τον θάνατο. Μά, έπαι τέλος, η κόρη του έφτασε. Και μαζί με τη γυναικαριά και τη τύχη, 'Η εταιρεία «Φόξ» του έκανε συμφωνημένες προτάσεις για να γυρίσει φίλιος στο στούντιο, να τα οικονομικά του διορθώσουν και, τέλος, η κόρη του Τομαζίνα τον έπεισε... να ξαναπαντρευτεί.

Το κοριτσάκι αυτό, το οποίο σήμερα είναι μόλις ένδεκα ετών, με τη διαθήκη του παιδιού, ανέληφθη ότι μια μικρή ποσότητα του αποδομίου, στο οποίο εφοζόταν τον τελευταίο μήνα της πατέρα ευτυχισμένη, τον έπεισε να παντρευτεί την Μίμπελ Γουόρντ. Κι' εκείνος, για να δώσει μια δεύτερη επιλογή στο παιδί του, απερίσπαστος ο Τόμ Μιξ στον τρίτο του γάμο. 'Ας το το ελπίσουμε!

— Μεγαλείον!... Πόσα χρόνια έχετε στο Παρίσι;...

— Επάνω-κάτω τέσσερα, κύριε...

— Έστρα... Καί... αν τυχόν σας φιλήσει κανείς, μήπως φωνάζετε στα δάκρυ;...

— Όχι, κύριε...

— 'Ε, τότε δεχθήτε ένα φιλάκι κ' από μένα, γιατί, με τους άγιους Πάντας, είστε άγγελος!...

Την έπληρα. Και δεν έφερε καμιά αντίσταση. Κατόπιν την παρακάλεσα να ελπίσει την κυρία της. Έφυγε, και σε λίγο ξαναγύρισε και μου είπε:

— 'Η μαντάμ βρίσκεται... στη σκάφη και παίρνει το λουτρό της... Μά, μην ανησυχείτε όμως... Μπορείτε κ' εκεί να τη δείτε...

Στη σκάφη!... Σεράβηξα από κρυφή ντροπή κ' ακολουθήσα την καμαριέρα στο μπάνιο της κυρίας, την οποία βρήκα πραγματικά καμαμένη ξενουαστα μέσα σε μια σκάφη...

Φορούσε το γοητευτικό κοστούμι της Ελίας κ' εξακολουθούσε να σαπουνίζει, με άταραξία κ' άφελεια νεογέννητου μουσικού... Ο Θεός να με φυλάξει, αγαπητοί μου αναγνώστα, μια με τέτοια άδυσωτα — το να δημοσιεύσω δηλαδή τον επίσημο κατάλογο των γοητευτικών θελήσεων της — ποτέ μου δεν θα κάνω...

Όστόσο, θα σας πω μονάχα ότι μου φάνηκε μέσα στη σκάφη της σαν χαριτωμένο βατραχάκι, καθισμένο πάνω σ' ένα νούφαρο. Μου μουχούρισε παρηνιδιάρικα.

— Συγχωρήστε με, που σας δέχομαι εδώ μέσα... 'Η ξέστη, ξέρετε...

Βιάστηκα να τη διακόψω:

— Πούφ!... Πραγματικάς είχε φωτιά και λαύρα, μαντάμ... Μόλις ήμουν έτοιμος κ' εγώ να σας ανακοινώσω τις σκέψεις μου γι' αυτό το «επλέγνο» ζήτημα...

Άρχισε να γελάει κακοτράχαλα. Της πρόσφερα σιγάρο. Κι' άρχισα να κοινοδοκώ, καπνίζοντας και χαμογελώντας.

Πόση ώρα κάθισα εκεί;... Τί είπαμε;... Τρέχα-γύρους!...

Τέλος, θυμήθηκα ξαφνικά την εμπιστευτική και κατεπειγούσα επιστολή του φίλου μου βαρώνος ντ' Ουλάρ.

Έβγαλα την επιστολή απ' την τσέπη μου και την έδωσα στην όμοια κυρία.

Μόλις την πήρε στα χέρια της όμως και διάβασε παραξενεμένη την αντρέσσα του φακέλλου, με κούταξε κατ'άληρη και μουχούρισε:

— 'Η μαντάμ Ντυσσοτουάρ;... Μά δεν είμαι εγώ η μαντάμ Ντυσσοτουάρ. 'Η μαντάμ Ντυσσοτουάρ κάθεται στο επάνω πάτωμα...

Μου ήθελε ταπεινά και τραυλίσια συγχωμένους:

— 'Αστε;... 'Αστε;... Κι' εγώ που σας νόμιζα γά... γά...

Για τη μαντάμ Ντυσσοτουάρ... 'Ε;... Μά μη συγχωρέστε τόσο, καλέ μου φίλε... Δεν ποτεύω να σας βλάψω το λάθος αυτό που κάνατε, γιατί η μαντάμ Ντυ...

— 'Αχ, έσείς!... 'Εσείς!... 'Ας είναι... 'Ωρεβουάρ, μαντάμ...

— 'Ωρεβουάρ, μωρό... Και να σας βλέπουμε συχνά...

— Αυτό ν' απο γίνεται, μαντάμ...

Τί γάνα τώρα;... Τί θέλατε να κάνω;... Διαολοδωτέλα τον φίλο μου βαρώνο, διαολοδωτέλα και τη μαντάμ Ντυσσοτουάρ, καθώς και την κατεπειγούσα επιστολή της. Κι' όταν ξαναβρήκα τον βαρώνο, μετά ένα μήνα στο δρόμο, του είπα:

— 'Α, ναι!... Εξήχασα... 'Η μαντάμ Ντυσσοτουάρ πέθανε!...

Ο βαρώνος σούφρωσε τα φρύδια του και μου απάντησε βράζοντας σαν ρεακτάζα απ' την όργη του:

— Τό ξέρω...

— Ποδ το ξέρετε;...

— Μοδ το έπε ή... ίδια. Ρευσμασμέ σήμερα μαζί... βλάκα!... Βλάκα!... 'Αν δέ... τον πέτυχε δά το βλάκα...

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

Η μεγαλειότητα αυτή του ανθρώπου ουσιαστικά στο νόημα να χαλιναγωγή τη γλώσσα του. Όποιος ξέρει να σιωπάει και μιλάει όταν έχει δική, γίνεται σοστός και στο Θεό.

Του οργάνου...

Όταν μάς δοχεται ή δόξα, μάς φεύγει το μνημονικό.

Μαντάμ γκέ Σαβινιέ.

Όσοι κ' από το νεκρό κούβεντα, όσοι κ' από τον φιλόσοφο γρά...

Σωκράτης.

Σε όλους δίνει το αυτί, σε όλους τη φωνή σου παίρνει τη γνώση καθένος, αλλά σ' αυτόν μόνο...

Σαβινιέ.

Πνεύμα χωρίς ευγένεια, μοιάζει με μέλισσα που δεν κάνει μέλι.

Ι. Κλαρετί.

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ "ΧΡΥΣΟΥ ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΥ"

Ο ΠΟΕ ΚΙ' Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ ΚΙΝΤ

Πώς εβρίσκει τις υποθέσεις των διηγημάτων του ο 'Αμερικανός συγγραφέας. Ο Θρόλος ενός κρυμμένου θησαυρού. Το έγκλημα του «Ναπολέοντος των Μαύρων». Πώς έκρυψε στην 'Αϊτή εκατομμύρια χρυσά φράγκα, κ.τ.λ.

ΣΦΑΛΛΩΣ ο «Χρυσός Σκαρβαίος» είνε ένα από τα πιο όμορφα και τα πιο γνωστά διηγήματα του μεγάλου 'Αμερικανού ποιητού και συγγραφέως 'Εντγάρ Άλλαν Πόε. Έχει μεταφραστεί πολλές φορές στη γλώσσα μας, κι' δόσι άγαπών τις παλιές και συναρπαστικές περιπέτειες, θα θυμούνται δίχως άλλο την υπόθεσή του.

Ο Πόε στο «Χρυσό Σκαρβαίο» του μάς αφηγείται τις έπιμονες κι' υπομονητικές έρευνες κάποιου Ουίλλιαμ Λεγκράν και του μαύρου υπηρέτη του Ζούπτερ, για ν' ανακαλύψουν τον άμύητο θησαυρό του καπετάνιου Κίντ, του περίφημου άρχιπαιρώ του της

Νήσου της Χελώνης.

Η άλλοτε λοιπόν αυτή ιστορία φαίνεται σ' όλους τους άναγνώστες ότι δεν είνε τίποτε άλλο παρά ένα ακόμη αξιοθαύμαστο δημιούργημα της καταπληκτικής φαντασίας του μεγάλου 'Αμερικανού συγγραφέως. Κι' όμως, όπως ξέρει με ποιά τρόπο εργαζόταν και πώς έβρισκε τις υποθέσεις των διηγημάτων του ο 'Εντγάρ Πόε, δεν θα έπρεπε να είναι άγνωστο στους έλληνες φίλους της λογοτεχνίας, που έλαβαν άποψη από τον άμύητο θησαυρό του καπετάνιου Κίντ, του περίφημου άρχιπαιρώ του της

Νήσου της Χελώνης. Ο Πόε είχε πάρει μία ιστορία που κυκλοφορούσε τότε στο Νέο Κόσμο, την είχε αλλάξει λίγο σε μερικά μέρη και είχε χρησιμοποιήσει την παράξενη υπόθεσή της για να γράψει ένα από τα πιο μεγάλα και τα πιο όμορφα διηγήματά του...

Μά δεν ήταν η πρώτη φορά που ο 'Αμερικανός συγγραφέας έπαιρνε τα θέματά του από την πραγματικότητα. Στον «Πολιτιανό», το μόνο δράμα που έπεριελάμβανε να γράψει και που τό άφησε άτελειότατο, ο Πόε έχει ως θέμα μία συνταρακτική υπόθεσι που είχε άναστατώσει εκείνα τα χρόνια την 'Αμερική και που έμεινε άεξήσαστη άπ' όλους ως σ'ή έρωτική τραγωδία του Κέντουικ... Ο 'Αμερικανός συγγραφέας δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να την τοποθετήσει, δίχως ν' αλλάξει τίποτα, σε μία άλλη έποχή, στο ρωμαντικό δηλαδή πλαίσιο της Ιταλίας 'Αναγεννήσεως.

Ένα άλλο άνατριχιαστικό διήγημά του, ο «Χόλμς Φρόγκ», είνε ή πιστή, θα λέγαμε, περιγραφή μιας τραγικής περιπέτειας που συνέβη στον Γάλλο σατιρικό ποιητή Σκαρόν, κατά τη διάρκεια ενός χορού στα άνάκτορα του Καρόλου δού. Ο Σκαρόν και μερικά φίλοι του, μεταμφιεσμένοι σε άρχιους, λίγο έλειψε να κιαούν ζωντανό σαν λαμπάδες, την ώρα που ο χορός βρισκόταν στη μεγαλύτερη τρέλλα του. Το τραυματικό λοιπόν αυτό επεισόδιο τό άναφέρει με κάθε λεπτομέρεια ο Ιστορικός Φρουασάρ στα χρόνια του.

Τό «Χειρόγραφο που βρέθηκε μέσα σε μία μπιλίτσα» είνε πάλι ή όμορφη και πιστή αφήγησι ενός παλιού ναυτικού άλλανδικού θρύλου.

Από άλλα άστυνομικά διηγήματά του, τό «Μυστήριο της Μαρίας Ροζέ», που έκτυλίσσεται στο Παρίσι, έχει ως θέμα την έγκληματική υπόθεσι της Μαίρν Ρόζε, που είχε άναστατώσει εκείνη την έποχή τη Νέα 'Υόρκη και ή «Διπλή δολοφονία της όδου Μόργκ» έχει ως βάση ένα παρόμοιο έγκλημα, που είχε δημοσιευθεί στο «Σφαιροσκόπιον Κρόνικλ»...

Κι' ο «Χρυσός Σκαρβαίος» λοιπόν στηρίζεται άπάνω σε πραγματικά και ιστορικά γεγονότα κι' ο περίφημος κορυφαίος Κίντ, ο άρχηγός των μοικωκιάνων, στο διήγημα του Πόε, άντικαθίστα τό έπίσης περίφημο μαύρο Τουσαίν-Λουβερέν, τον πρώτο Πρόεδρο της Δημοκρατίας της 'Αϊτής (ένος μεγάλου νησιού των 'Αντιλλών), τον πασιγνώστο «Ναπολέοντα των Μαύρων».

Όταν λοιπόν ο ήρωας του διηγήματος, ο Ουίλλιαμ Λεγκράν κι' ο μαύρος υπηρέτης του Ζούπτερ άνακαλύψουν τό κρύβτο με τον μυθικό θησαυρό του παλαιού, βόρκα, γράφει ο Πόε, τένα σοφό από ανθρώπινα λόγια, που σηματοδοτούν δύο δόλοληρους σκελετούς, μαζή με πολλά μετάλλια κομμάτια και με καλή κοινότητα που φαίνεται ότι ήταν παλιά και σάπια μέλλια θάσματος...

Ο Ουίλλιαμ Λεγκράν τότε έβη στην άνακάλυψή αυτών των άνθρωπίνων σκελετών με τ' άκόλουθα λόγια:

«Έκάνο την υπόθεσι ότι εδώ πέρα συνέβη ένα τόσο σκληρό και φρικαστικό έγκλημα, όστε δεν τολμάει κανείς να τό πιστέψει... Φαίνεται καθαρά ότι ο Κίντ — άν είνε ο καπετάνιος Κίντ που έκρυψε τον θησαυρό, πράγμα για τό όποιο εγώ δεν άμφιβάλλω — χραισάστηκε και βοηθούς γι' αυτή τη δουλειά. Όταν όμως έκοιμη τον θησαυρό, θεόσησε καλό να έξαρμόσει όλους εκείνους που ήξεραν τό μυστικό του...»

Αυτά όστόσο τό λόγια του Ουίλλιαμ Λεγκράν δεν είνε τίποτε άλλο

παρά ή περιγραφή ενός φρικαστικού έγκλήματος που είχε κάνει, ή πως τό δούσε πιά κάτω, ο περίφημος μαύρος Τουσαίν-Λουβερέν...

Την έποχή που ο Ναπολέων Βοναπάρτης ήταν Πρώτος 'Υπατος, ή γαλλική άποικία της Ταϊτής είχε επανάστασή κι' είχε άνακηρύξει Δημοκρατία με πρόεδρό της τον Τουσαίν-Λουβερέν, που αυτοαποφαινότο «Ναπολέων των Μαύρων»...

Ο Βοναπάρτης λοιπόν, άποφάσισε να στείλει άμέσως μεγάλες ένοχλίες στη γαλλική φρουρά της 'Αϊτής, για να καταλάβει με κάθε τρόπο την επανάστασι των μαύρων της άποικίας.

Λένε μάλιστα ότι ή 'Ιωσηφίνα ντε Μποαρναί θέλησε να τον καταλάβει κι' ότι του είχε πεί τό προφητικό αυτό λόγια:

—Θά έρθη μία ημέρα που θα μετανοήσετε παρά γι' αυτούς τους στρατιώτες που τους στέλνετε να πεθάνουν εκεί κάτω στις 'Αντίλλες...

Ο Βοναπάρτης όμως δεν την έκουσε κι' όποτε από λίγες ημέρες έβρεσε χιλιάδες άνδρες με τον στρατηγό Λεζλιέ, τον πρώτο άντρα της

Γαλλίας Βοναπάρτη, μαρκάρισε από τη Βόρση για τις 'Αντίλλες.

Ο Τουσαίν-Λουβερέν, όταν είδε ν' άποδιβδώνεται στον 'Αγιο Δομίγκο, την πρωτεύουσα της 'Αϊτής, οι Γάλλοι στρατιώτες, έγκατέλειπε άμέσως κάθε αντίστασι και πήγε ο ίδιος και παραδόθηκε στον στρατηγό Λεζλιέ.

«Ήταν ένας μικρόσωμος μαύρος, έγραψε εκείνος με πρόσωπο παύχου, κι' ένα σαρμά από εμαντόρα, που γυάλιζε δόλοληρα από τον ιδρώτα, όπως ήταν έτσι με γυμνά χέρια και έλαιόλα...

Αυτός ο μαύρος Ναπολέων όστόσο, λίγες ημέρες πρίν, είχε κάνει κι' είχε κρύψει σ' ένα άγνωστο μέρος τό λεφτά που είχαν άναμει στα ταμεία της Δημοκρατίας, δηλαδή είκοσι πέντε δόλοληρα έκατομμύρια χρυσά φράγκα...

Ο Τουσαίν-Λουβερέν κατάπν' είχε διασπείρει ένα φρικαστικό έγκλημα, τό όποιο όποτε από σαράντα χρόνια τό περιέγραφε ο Πόε στο «Χρυσό Σκαρβαίο» του.

Ο μαύρος Πρόεδρος της Δημοκρατίας της 'Αϊτής, βλέποντας ότι δεν θα μπορούσε να φέρη καμιά αντίστασι στους Γάλλους, γέμισε μερικά σακάκια με τον κολλοσιώτο αυτό θησαυρό, για να μη τον άφήσει να πέσι στα χέρια των κατών, και με πιστούς άνθρώπους του τό μετέφερε έξω από την πόλι, κάπου εκεί τριγύρω, στο Κάτ-Φανσά.

Τό μέρος εκείνο, που τό είχε διαλέξει μόνος του και που τό ήξερε μονάχα αυτός, βρισκόταν ανάμεσα σε μερικά μικρά βούνα. Οι άνθρώποι που λοιπόν είχαν σκάψει ένα μεγάλο και βαθύ λάκκο και είχαν ρίξει κατόπιν εκεί μέσα τό σακάκι με τον θησαυρό, όταν όμως τελείωσαν τη δουλειά τους, ο Τουσαίν-Λουβερέν, που είχε άποφασίσει χτεί πίσω από ένα βόαχο για να παραμεινεί τάχα μήπως τυχόν φανεί κανείς, άρχισε έξωρα να περβολή, κρυμμένος πίσω από τον βόαχο και να σκοτώνει έτσι, τον ένα ότερο από τον άλλο, όλους τους υπηρέτες του. Έπειτα τους έβριζε στον ίδιο βαθύ λάκκο μαζή με τό έκατομμύριο, τους σκέπαζε ως έπάνω με τό χώμα και γύρισε κρυφά στον 'Αγιο Δομίγκο. Μ' αυτό τον τρόπο, ο «Ναπολέων των Μαύρων» άπόμεινε ο μόνος που ήξερε τό μυστικό του θαμμένου θησαυρού του...

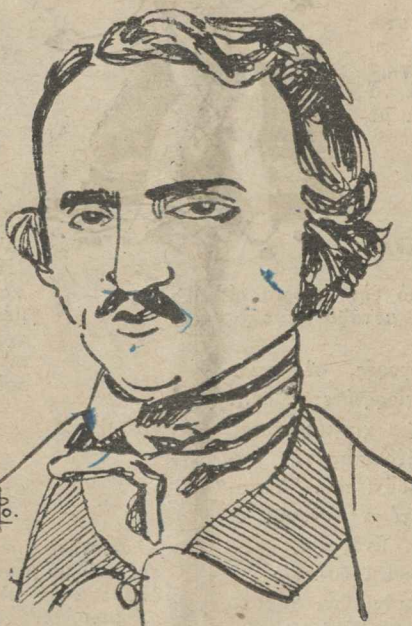
Μετά τον θάνατο του Τουσαίν-Λουβερέν τό 1803, στον πύργο του Ζού, στη Γαλλία, όπου τον κρατούσαν αχμαλώτο και σύμφωνα με μερικές άποκαλύψεις που είχε κάνει στις τελευταίες του στιγμές, ή γαλλική άρχή έκανε στην 'Αϊτή πολλές έπιμονες και προσεχτικές έρευνες, δίχως όμως να κατορθώσουν ποτέ να βρούν τον θησαυρό που τους σ'όταν τόσο πολύ.

Ο «Ναπολέων των Μαύρων» και τό θέματά του είχαν πάρει μάζα τους στον τάφο τό μυστικό. Αυτή λοιπόν ή ιστορία του μυστικού θησαυρού του πρώτου Προέδρου της Δημοκρατίας της 'Αϊτής, όπως άναφέραμε στην άρχή, ήταν πασιγνώστη στο Νέο Κόσμο και καθήκει φανερά, την ήξερε και ο Πόε και τη μεταχειρίστηκε στο διήγημά του.

Η Νήσος της Χελώνης πάλι, τό θρυλικό καταφύγιο των παλιών εκείνης της έποχής, είνε, όπως ξέρουμε, εκεί κοντά στην 'Αϊτή.

Όσο για τό πλαίσιο του «Χρυσού Σκαρβαίου», για τη νήσο Σαίλιν, όπου ο 'Αμερικανός συγγραφέας τοποθέτησε τις συναρπαστικές περιπέτειες του διηγήματος του, ξέρετε ότι ο Πόε έζησε άκακίτη ζωή εκεί πέρα, γιατί άνηκε στη δύναμι της φρουράς της, όταν έκανε τη θητεία του στον άμερικανικό στρατό.

Η ιστορία λοιπόν του θησαυρού του Τουσαίν-Λουβερέν κι' ή ιστορία του θησαυρού του περίφημου μοικωκιάνου Κίντ, ό οποίος, όπως περιγράφει ο Πόε, τον είχε κρύψει κι' αυτός με τον ίδιο τρόπο, που τόνοντας έπειτα τους ναύτες του, για να μη ξέρη κανείς άλλος έκτός άπ' αυτόν τό μυστικό του, είνε ή ίδια ιστορία, κι' έτσι βλέπουμε ότι ο συγγραφέας του «Χρυσού Σκαρβαίου» είχε πάρει κι' αυτή τη φορά την υπόθεσι του διηγήματός του από την πραγματικότητα!

Ο 'Εντγάρ Πόε.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΟΤΕ ο Σέρλοκ Χόλμς ένοιωσε να τον πάνουν άπ' τό χέρι και τό πόδια και να τον σηκώνουν ψηλά. Γι' αυτό άκριβώς έδωσε στο σώμα του την άκοιμία που έχει τό πτώμα ενός νεκρού. Έτσι, δεν μπόρεσε να καταλάβει κανένας άπ' τους κωδηλοποιούς τό κόλπο του.

—Πολύ σοβάρος είνε ο μακαρίτης, είπε ο Χάρπερ.

Κι' έπειτα γυρίζοντας στο Χόλμς συμπλήρωσε:

—Κοιμήσου ήσυχα, φιλαράκο μου. Κανένας δεν θα σε ξυπνήσει.

Οι άλλοι γελούσαν.

—Δόλολις! φώναξε ξαφνικά ο Χάρπερ. Είδετε τί πήγαμε να κάνουμε;

—Τι; ρώτησαν κι' άπορία οι άλλοι.

—Ξεράσαμε τον έπικήδειο. Πώς; Οά κηδέψουμε έναν τόσο διανοητικό, χωρίς έπικήδειο; Αυτό δεν είνε σαστό, κύριοι.

—Βέβαια, βέβαια, απάντησαν γελώντας οι άλλοι. Λόγο, λόγο, Χάρπερ.

—Είμαι πρόθυμος, κύριοι. Όχι χωρίς σαμπάνια όμως. Πρέπει να έτοιμασε κι' ένα μπουκάλι σαμπάνιας.

—Έτοιμα!... Θάνατος!...

Ο Χόλμς τ' άκουσε δλ' αυτά, μέσ' άπ' τό φέρετρό, στο όποιο αν είχαν τοποθετήσει, μά δεν σάλευε καθόλου. «Είρωνευθήτε, άθλιε, σκεπτόταν. Πίετε ύπερ άναπαύσεως της ψυχής μου. Να δούμε πως τί μούτρα θα κάμειτε άν γλυτώσω άπ' τό χέρι σας και σ' έτοιμασω όλους άπ' τό γινάσι».

Ο Δάν Χάρπερ άνοιξε ένα μπουκάλι σαμπάνιας, γέμισε τό ποτήρι, σήκωσε τό δικό του ψηλά, πήρε ύπερ περίλυπο και τεθυμμένο και είπε:

—Κίρρα!... 'Οδηγούμεν στην τελευταία του αναπνοή έναν ένδοξο νεκρό, ο όποιος θα μπορούσε να άνομισή ο μεγαλύτερος άστυνομικός του κόσμου. Κανένας έγκληματίας δεν θα μπορούσε να ξεφύγη από τό χέρι του. Ήταν τό καλύτερο λαγονικό της Εγγλάτης.

—Ήταν, είνε και θα είνε, άχρείο!... εί-

σε μέσα του ο Σέρλοκ Χόλμς.

—Και όμως, κύριοι, συνέχισε ο Χάρπερ, ήδη άπόνην και άκατάληπτον στον κόσμο αυτόν, μακάριτος ματαιότητων κύριοι, τό πάντοτε κατόπιν. Ο διάσημος Σέρλοκ Χόλμς βρισκόταν τη στιγμή αυτή μπροστά μας, νεκρός, και σε τέτοια σάνδια. Οι σκώληκες θα τον καταφάγουν έντός όλίγου και τό όσα τό θα γινώσκονταν. Είτε λοιπόν να τον άναστήσει ο Θεός! Γάιν έχεις έλαφρόν, δάσκαλε άστυνομικό του Λονδίνου!... Και!... ο δόλολις να πάρη την ψυχή σου!...

Σταματά άγρια και ταχυκίνητος ποτη-νιά διαδεχόταν τό τελευταία λόγια του Χάρπερ.

—Και τώρα, φίλοι μου, είπε ο σατανικός αυτός, άς κλείσουμε τό φέρετρό του μακαρίτη.

Πράγματι ο Χόλμς άντελήφθη να βάσουν τό σκέπασμα του φέρετρου άπό πάνω του και να τό διδώσουν.

—Εγώ γέλειαν, κύριοι! είπε μέσα του ο άστυνομικός. 'Ο Σέρλοκ Χόλμς άπέθανε! Να δούμε όμως τώρα πως θ' άναστήθω!...

Σκεπάζε τό φέρετρό κι' ένα ύφασμα και κατεβάστε τό σ' άπ' είνε ο Δάν Χάρπερ στους συνεχόμενους του. Προηγούμενος όμως ήρθε, Ουίλλιαμ, ένα μαζού πανοφόρι κι' ένα καπέτο. Δεν πρέπει να σε γινώσκουν.

Όλα πάλι ήσαν έτοιμα.

Ο Χόλμς άκουσε την 'Εδith να λή στον άδελφό της, ότι είν' άναστήσει να συνδένει τον Όθμβολδ.

—Καλό-καλό, της απάντησε ο νέος, πήγαμε. Θα πιά στον πατέρα σου άναστήσεις κι' έμεινες σε μία φίλη σου.

Σταματά κατόπιν τό φέρετρό και τό μετέφεραν κάτω, σ' άμάξι.

—Είπατος, όλοταγός για τό Σπρίγγκντ! φώναξε ο Όθμβολδ. Ο άμαξάς Παίρκενς που θα οδηγούσε τ' άμάξι μας είνε τυφλά άνομιμένος.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΤΑΦΟΥΣ

Από δόλοληρες ώρες έκαμε τό άμάξι για να φτάσει στο Σπρίγγκντ. Κι' ή δυν αυτές ώρες φάνηκαν στο Χόλμς δύο άπελειώτοι άν-

θρωποι τόσο στενόχωρα μέσα στο φέρετρό του!... Γι' αυτό μάλις κι' έβλεπε, έβγαλε σιγά τό εργαλείο που είχε πάρει μαζί του και μετατόπισε μία σανίδα. Κατ' αυτόν τον τρόπο μπορούσε ν' άνα-

στήσει τον άδελφό του.

«Έξω ο κακός ήταν άθλιος. Είχε ξεσπάσει μία τρομερή χιονοθύελλα κι' ο άέρας βογγούσε και βούιζε άγρια».

Όταν έφτασαν στο νεκροταφείο, ο άμαξάς Παίρκενς πήδησε κάτω άπ' τη θέση του και τοποθέτησε τό φέρετρό πάνω στο χιόνι πούχε σκεπάσει τη γή.

—Είδοποιήσε για την ταφή του φέρετρου τον ιερέα και τό σκευοφύλακα, του σύστησε ο Όθμβολδ άπομακρινόμενος με την 'Εδith.

—Μείνετε ήσυχοι, κύριοι, απάντησε ο Παίρκενς.

Όταν έμεινε μόνος ο άμαξάς έτριψε τό χέρι του κι' άρχισε να μονολογεί:

—Όχι, διαβολόκρυφο!... 'Αλλά θα τελειώσει, έπί τέλους, αυτή ή σκυλοζωή. 'Ο κόμης μου είπε πως θα γίνη άγριο-μεθαιριο σπαν-δαία μοιρασιά. Θα πάω κι' εγώ τό κερδικό μου. Και τότε θα τό σκάσω, μακριά άπ' την 'Αγγλία. Δεν ξέρω, μά με τρώει μία φοβερή ύποψια... Φοβάμαι πως θα την πάθωμε. Πφ!... Βρωμερό έ-πάγγελμα... Συμμορία άρχιόν!... Κωδηλοποιό!... 'Εμάς τους άλλους μάς μεταχειρίζονται σαν σκυλιά. Άραά δουλειά!... Και νάχης διαρκώς τον κίνδυνο να σε στείλουν στην κρεμάλα...

Έγινε για μερικές στιγμές σιωπή.

Ο Χόλμς είχε τεντώσει τ' αυτιά του κι' άκουγε.

—'Ας πάω να είδοποιήσω τον πατά και τό σκευοφύλακα, συνέ-χισε ο Παίρκενς. Προέπει, λέει, να άναγνώμε γρήγορα-γρήγορα τό φέρετρό. Τόσο τό καλύτερο. Κάνει ένα κρύο που σαρίζει άκόμα και πέτες».

Ο Χόλμς άκουσε τον άμαξά ν' άπομακρινείται. 'Ο ήχος των δι-μάτων του έσβησε σε λίγο, μακριά, μέσα στο χιόνι. 'Ο άστυνομικός περίμενε λίγο άκόμα κι' έπειτα, βέβαιος πως είνε έντελώς μόνος, άρχισε να εργάζεται πυρετωδώς. Δεν είχε καμιά για χόσιμο. Λίγο αν άργατούσε θα τον θάβανε ζωντανό!...

Έβγαλε άμέσως ένα γερό ψαλίδι κι' άρ-χισε να κόβη τις βίδες του σκεπάσματος του φέρετρου. Τό πράγμα δεν ήταν κι' εύκολο. Κασιόμειρες δέκα δόλοληρα λεπτά για τό δου-λειά αυτή. Τά χέρια του παύσαν. Είχε ι-δράσει, παρ' όλο τό κρύο πόικανε. Μά δού-λενε άδύναμα, φρενασμένα. Επρόκειτο για τη ζωή του...

Έπί τέλους τό σκέπασμα του φέρετρου ά-νοιξε από τό ένα μέρος. Ο Χόλμς μεγάλωσε τό άνοιγμα, απλώνοντας δυνατά με τους ώ-μους του και καθάρισε τέλος, με χιλίους κόπους, να γλυτώσει έξω. Έβρεσε πάνω στο χιόνι κι' έμεινε έτσι, μ' όλη τη χιονοθύελλα που λιαστούσε γύρω του, άρετά δευτεροέ-κτα. Άνέπνευ άσπαστά τον παγωμένο ά-έρα. Είχε σπείρει, την είχε γλυτώσει φτηνά.

Έπειτα σηκώθηκε και κάπνισε γύρω του. Πλάι του, σ' άπόσταση ενός-δύο ημάτων, ή-ταν άνομιμένος ένας τάφος.

—Ο τάφος μου! μουμιοήρισε. Μά πότε τον άνομιαν! Όκαθόποιτε τους έζωγαν, λίγο αν άργούσε ακόμα θα ήμουν χαμένος...

Τό νεκροταφείο του Σπρίγγκντ, ένα τε-κροταφείο φτωχό και παραμελημένο, άλω-νύταν γύρω του κατάλευκο άπ' τό χιόνι. Ψι-γρή δεν φανόταν πονηριά.

—Γιατί άγορεύ; άναρωτήθηκε ο Χόλμς.

—Τόσο τό καλύτερο όμως. Έτσι έχω καμιά να κάνω τη δουλειά μου, με τάξι. Και προσαρμόζω πρέπει να ξανακλείσω τό φέρετρό.

«Η καλύτερα να τό ξαναγείσω και να τό ξανακλείσω. Μά τι όμως; Άν έβδα μέσα μία μεγάλη πέτρα; Μά όχι, όχι. Θα βάρισε πολύ, θα χτυπούσε πάνω στα σκελετά και θα τό καταλυβάνανε όλα. Και τότε τί γίνεται;

Ο άστυνομικός έβριζε γύρω του ένα γρήγορο βλέμμα.

—Μα!... Η έγκλησία του νεκροταφείου είνε φωτισμένη, είπα.

«'Ας τοξέω ως εκεί να δώ τί γίνεται».

Πήγε ως τη μικρή έγκλησία και κητάξε μέσα από ένα παράθυρο. Πάνω σ' ένα μαζού τραπέζι, διασκόταν τοποθετημένο ένα φέρετρό. Και μέσα στο φέρετρό αυτό άναπαύονταν ένας νεκρός.

—Θαμνά!... Ήδησε ο Χόλμς. Τα πράγματα θα βολεντούν έτσι μία φορά.

Και χωρίς να χάνη καμιά, έσπρωξε την πόρτα της έγκλησίας, ή οποία ήταν ξεκλειδωτή, πήγε μέσα και πλησίασε στο φέρετρό.

Ο νεκρός που βρισκόταν μέσα σ' αυτό ήταν περιποιημένης ηλικίας. Έξωσ και πολύ φτωχικά ντυμένος, με μακριά μαλλιά και γενειά.

—Νά ένας κωμωικός, μουμιοήρισε ο Χόλμς, που θα μου προσφέ-ρη άπάντη τις έκδοχέσεις του! Σε καλή ώρα πέθανε. 'Ο Θεός να τον άναστήσει!... Γι' διαβολό τον άπρινον έδω και ξαναγράφει; 'Η σήρασε, φίλε μου. Θα φροντίσω να σε θάψουν, μέσα σε λίγα λεπτά. Πώς;... Είπες «εύχαριστώ»; Όχι; Λάθος θάνατος...

(Ακολουθεί)

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
 ἄλλως, εἶπε ὁ Γαβριήλ, λέει πὺς οἱ φύλα-
 κες σὰς μπερδεύουν καὶ πῆγαν ἐσένα στὸ
 κελλὶ τοῦ δικῶ τοῦ κ' αὐτὸν στὸ δικὸ σου.
 Κλαίει κ' ὀδύρεται γι' αὐτὸ καὶ ζητάει ὁ-
 λώνα νὰ μὲ ἰδῇ.

— Τὸν εἶδατε σεῖς, ἐξοχώτατε; ρώτη-
 σε ὁ Ἀρνὸ ντὸ Τὶλ.

— Ὁχι, μὰ τὴν πίστα μου! Φοβάμαι
 πολὺ τίς πανουργίες του. Θὰ ἦταν ἱκανὸς
 νὰ μ' ἐξαπατήσει καὶ μένα καὶ νὰ μὲ πεί-
 σῃ, ὅτι αὐτὸς εἶνε πραγματικὰ ὁ Μαρτὲν
 Γκέρ.

— Εἰν' ἕνας ἄγιος! φώναξε ὁ Ἀρνὸ,
 κλονώντας τὸν μαυισμένο.

— Τί μονία πού τοῦ ἔχεις σημεῖρα! εἶπε ὁ Γαβριήλ. Κι' ἐγὼ ἐρ-
 χόμουν ἐδῶ νὰ σοῦ πῶ ὅτι, ἂν καταδικασθεῖς σὲ θάνατο, πρέπει νὰ
 ζητήσεις τὴ χάρι του.

— Νὰ ζητήσω τὴ χάρι του; ἐπανέλαβε ὁ Ἀρνὸ, λίγο διατακτικῶς.
 καὶ πρόσθεσε ἀπορροιστικῶς:

— Ὁχι! Ὁχι! Δὲν πρέπει νὰ ζητήσω τὴ χάρι του!

— Ὁ! ἔκανε ὁ Γαβριήλ. Δὲν ἤξερα πὺς εἶσαι τόσο ἀδυσώπη-
 τος. Χθὲς ἀκόμα τὸν λυπόουν τὸν ἄλλο αὐτὸ καὶ δὲν ζητούσες τί-
 ποτε ἄλλο, παρὰ νὰ τὸν σώσεις.

— Χθὲς ἀκόμα, ἀπάντησε ὁ Ἀρνὸ, δὲν μὰς εἶχε παίξει αὐτὸ τὸ
 πελυνταῖο παιγνίδι πὺς εἶνε χειρότερο
 ἀπ' ὅλα τὰ προηγουμένα;

— Ἐχεις δίκιο, εἶπε ὁ Γαβριήλ.
 Ὄστε, κατὰ τὴ γνώμη σου, ὁ ἐνοχος
 πρέπει νὰ πεθάνῃ;

— Θεέ μου! ἔκανε ὁ Ἀρνὸ μὲ
 ὕψος μακάριον. Ἐσέρετε, ἐξοχώτατε, πό-
 σο καλὸς εἶμαι. Ἡ ψυχὴ μου συντρι-
 βεται, γιατί εἰμ' ἀναγκασμένος νὰ

μὴν κάνω τίποτε καὶ νὰ ἐμποδίσω τὴ
 θανατικὴ ἐκτέλεσι τοῦ Ἀρνὸ ντὸ Τὶλ.
 Μὰ αὐτὸ ἀποτελεῖ μὰ σκληρὴ ἀνάγκη.

Σκεφθεῖτε, ἐξοχώτατε, ὅτι ἂν ὁ
 ἄνθρωπος αὐτός, πὺς εἶνε τόσο ὁμιος

μ' ἐμένα, ἔλθῃ, δὲν θὰ βρῶ ποτέ μου
 ἡσυχίαν! Τὸ τελευταῖο κόλλο του φε-
 νερόναι πὺς εἶνε ἀδιόρθωτος. Ἄν

τὸν φυλακίσουν, θὰ δραπέτευσῃ. Ἄν
 τὸν ἐξορίσουν, θὰ γυρίσῃ πίσω. Ἐφά-
 σον ἔτι αὐτός, θὰ περμένω διαρκῶς
 δυστυχής...

— Τότε, ἂς πεθάνῃ! εἶπε ὁ Γα-
 βριήλ. Ἄν καταδικασθεῖς, ἐνοεῖται,
 γιατί στὸ κάτω-κάτω, ἡ ἀπόφασίς δὲν
 ἐξεδόθη ἀκόμα.

— Πὺς; ρώτησε ὁ Ἀρνὸ. Ὄστε
 τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε βέβαιον;

— Εἶνε πιθανότατο, ἀλλὰ ὅχι ἀ-
 κόμα βέβαιον! ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ.
 Αὐτός ὁ διάβολος ὁ Ἀρνὸ τὰ εἶπε
 περίφημα χθὲς στοὺς δικαστὰς του,
 ἐνὸς ἐοῦ, Μαρτὲν, ὁ ὁποῖος μοῦ ἀπέ-
 δεῖξε πρὸ ὀλίγου μὲ τόσο εὐγλωττία τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἐκτελέ-
 σεως τοῦ Ἀρνὸ, δὲν μπόρεσες ν' ἀναστῇς οὐτ' ἓνα ἐπιχείρημα
 γιὰ νὰ θριαμβεύσῃς ἢ ἀλύψῃς. Εἰχες ἀπομείνει σαστισμένος κ' οὐτε
 λέξι δὲν ἔδωκε ἀπὸ τὸ στόμα σου.

— Ὅλοι αὐτοὶ οἱ δικαστὰς μὲ φρόβιζαν. Ἔπειτα εἶνε μὲ τὸ μέρος
 μου τὸ δικαίον. Μὰ βλέτω τώρα κ' ἐγὼ, πὺς χρειάζεται νὰ τοὺς λὴν
 κανεῖς λόγια. Ὁ! ἂν δεχόντουσαν νὰ μὲ ξανακούσουν!

— Καὶ τί θὰ ἔκανες, Μαρτὲν;

— Θὰ ἐπιβαλλόμουν στὸν ἐαυτό μου καὶ θὰ μιλοῦσα! Θ' ἀνα-
 σκεῖσθα καὶ θ' ἀνέρετα ἓνα πρὸς ἓνα τὰ ἐπιχειρήματα αὐτοῦ τοῦ
 ἀδελφίου.

Καὶ παίρνοντας δρόμο, ὁ Ἀρνὸ ντὸ Τὶλ ἄρχισε ν' ἀντιρροῦν ἀπὸ
 τὴ μὲν ὡς τὴν ἄλλην τὸν λόγο πὺς εἶχε ἐκφράσῃς ὁ ἴδιος στὸ
 δικαστήριον τὴν προηγουμένη μέρα. Διαφώνησε τὰ γεγονότα καὶ τίς
 παρεξηγήσεις τῆς δικλῆς ὑπόθεσος τοῦ Μαρτὲν Γκέρ καὶ τοῦ Ἀρνὸ
 μὲ τὴν ἴδια εὐκολία πὺς τὰ εἶχε μιλήσει. Ὁ κόμης Μοργμερὺ
 εἶχε ἀφήσῃ μέσα στὸ πνεῦμα τῶν δικαστῶν μερικὰ σκοτεινὰ
 σημεῖα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχε ἐξηγήσῃς ἀκόμα οὐτε ὁ ἴδιος. Ὁ Ἀρνὸ
 ντὸ Τὶλ τοῦ τὰ ἐξηγήσε ὅλα μὲ καταπληκτικὴ εὐκολία. Καὶ τελειώ-
 νοντας, εἶπε:

— Τί κρίμα πὺς δὲν μποροῦν νὰ τ' ἀκούσουν ὅλα αὐτὰ οἱ δικαστὰς!

— Τ' ἀκούσαν! εἶπε τότε ὁ Γαβριήλ.

— Πὺς;

Ὁ Δουὲς ντὲ Γκέρ.

τοῖς ὁμοῖοις, ἐκμηδενισμένους, δὲν προσεπάθησε πρὸς ν' ἀρνήσῃ. Τὸ
 λινο πῶδι τοῦ Μαρτὲν ἐκμηδένιζε ἐκ τῶν προτέρων ὅλα τὰ ἐπιχειρή-
 ματά του.

Σωριάστηκε κάτω καὶ μονομύρητος:

— Εἶμαι χαμένος! Χαμένος!...

Ὁ Ἀρνὸ ντὸ Τὶλ ἦταν χαμένος πράγματα. Τὸ δικαστήριον συνε-
 δρίασε ὁμιέως κ' ἔπειτα ἀπὸ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας ὁ Ἀρνὸ ντὸ
 Τὶλ ἄκουσε τὴν ἀπόφασί του, διὰ τῆς ὁποίας καταδικαζόταν εἰς τὴν
 δι' ἀγχονίης θάνατον. Ἡ ἀγχονίη, σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφασιν, θὰ σπῇ
 νόταν μπρὸς στὸ σπῆμα τοῦ Μαρτὲν Γκέρ καὶ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν, τὸ
 πτώμα τοῦ κακούργου θὰ καυδάν.

Ὁ Ἀρνὸ ἄκουσε τὴν καταδίκη του σκαυτὸς καὶ συντημένους
 Κατόπιν σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ δείχνοντας κάτω μὲ πᾶν
 εἶπε:

— Ἐπιβαλλοῦμαι τὴν ἐπεικεῖα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ συνήθειαν τῶν ἀν-
 θρώπων καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ ὑποστῶ χριστιανικὰ τὴν πεινὴ μου.

Ὁ Μαρτὲν Γκέρ πὺς ἦταν παρών, ἔδωσε τότε μὰ νὰ ἀποδῇ
 τῆς ταπεινότητος του, ξεσηκώντας σὲ δάκρυα, καθὼς ἄκουσε τὰ λόγια
 αὐτὰ, τὰ ὑποκριτικὰ ἴσως, τοῦ ἐχθροῦ του.

Κατακλινόμενος μάλιστα τὴ συνθησικὴν δεῖλιά του, ρώτησε τὸν
 πρόεδρο ἂν ὑπάρχει κανένας τρόπος νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν χάρι τοῦ Ἀρνὸ
 ντὸ Τὶλ. Μὰ τοῦ ἀπάντησαν, ὅτι μόνον ὁ βασιλεὺς εἶχε τὸ δικαίωμα
 νὰ δώσῃ χάρι, τὴν ὁποία σίγουρα θ' ἀρνιόταν γιὰ ἓνα ἐγκλημα τόσο

— Κίτταξε!

Ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς ἀνοίξε ἔξωρα κ' ὁ Ἀρνὸ καταβύθηναι
 καὶ λίγο τρομαγμένος, εἶδε ὄρθιους, ἀκίνητους καὶ σοβαροὺς σὲ κα-
 τῶν τῆς τὸν πρόεδρο τοῦ δικαστηρίου καὶ δύο δικαστὰς.

— Τί σημαίνει αὐτό; ρώτησε, γυρίζοντας πρὸς τὸν Γαβριήλ.

— Ἀπλούστατα, τοῦ ἀπάντησε ὁ κόμης ντὲ Μοργμερὺ ἐκείνῃ
 φροδοῦν μίλως τὰ χάσεις μπρὸς τοὺς δικαστὰς σου, θέλησε ν' ἀκούσουν
 ἐν ἀγνοίᾳ σου οἱ δικαστὰς σου αὐτὰ πὺς ἄκουσαν πρὸ ὀ-
 λίγου.

— Περιφάνεια! ἔκανε ὁ Ἀρνὸ, ἀναπνεύοντας μ' ἀνακούφιαν. Σὰς
 εὐχαριστῶ χίλιες φορές, ἐξοχώτατε!

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τοὺς δικαστὰς, ἐπρόσθεσε μὲ ὕψος πρὸς προ-
 σπαθούσας νὰ τὸν κἀνὴν φροδομένο:

— Μπορὸ τώρα νὰ ἐλπίζω, ὅτι τὰ λόγια μου ἀποκατάστησαν τὸ
 δίκαιο;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου. Ἡ ἀποδείξις πὺς
 μὰς ἔδωκες, μὰς ἔπεισαν.

— Ἀ!... ἔκανε θριαμβευτικὰ ὁ Ἀρνὸ.

Μὰ, ἐξακολουθῶν ὁ πρόεδρος, ἄλλες ἀποδείξεις, ὅτι γὰρ
 τερες βέβαια, μὰς πείθουν ὅτι ἔγινε κάποιο μπερδεύμα κατὰ τὴν πε-
 πορὰ σας κ' ὅτι ὁ Μαρτὲν Γκέρ ὠδηγήθηκε στὸ κελλὶ σου, Ἀρνὸ
 ντὸ Τὶλ, ἐνὸς ἐοῦ βρίσκεσαι τώρα στὸ δικὸ του!

— Πὺς; Τί; πρᾶνιζε ὁ Ἀρνὸ, σὰν νὰ τὸν εἶχε χτυπήσῃ με-
 ραννός. Τί λέτε σεῖς, ἐξοχώτατε; ρώτησε τὸ Γαβριήλ.

— Λέω πὺς τὸ ἤξερα! ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ, αὐστηρὰ, θέλησε
 εἶπαι, Ἀρνὸ, γὰς νὰ κάνω ν' ἀποδεί-
 ξῃς ἐνὸς ὁ ἴδιος τὴν ἀπόφασιν καὶ
 Μαρτὲν καὶ τὴν ἐνοχὴ τὴ δική σου. Μὲ
 ἀνάγκασες, δυστυχισμένε, νὰ παῖξω ἐν
 ὀφλο πὺς μὲ ἀπιδίδει. Προβόδους λα-
 πὸν τώρα μόνος σου!

— Μὰ, ἐξοχώτατε, ἐγὼ εἶμαι ὁ
 Μαρτὲν, ὁ ἱστοκὸμος σας! Μὴ μ' ἐν-
 καταλείπετε!

— Μὴν ἐπιμένεις, Ἀρνὸ ντὸ Τὶλ,
 εἶπε ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου. Τὸ
 μπερδεύμα σου μὲ τὸν Μαρτὲν Γκέρ ἔ-
 γινε κατόπιν διαταγῆς τοῦ δικαστηρί-
 ου. Ἀποκαλύφθηκε ὁμοσταῶς πρὸς!

— Μὰ ἀφοῦ παραδέχεστε, ὅτι ἔγ-
 νει μπερδεύμα, φώναξε ὁ θρασυταῖος
 Ἀρνὸ, πὺς σὰς βεβαιώνει, ὅτι δὲν
 ἔγινε πλάνη στὴν ἐκτέλεσιν τῶν διατα-
 γῶν σας;

— Τώρα θὰ ἰδῇς, ἄλλε! φώναξε
 ὁ Γαβριήλ ἀναστασισμένως.

Κι' ἔρχετο πρὸς τὴν πόρτα Ἀρ-
 νὸς μὲσος ὁ Μαρτὲν Γκέρ παρουσιάζοντας.

Ὁ Μαρτὲν Γκέρ ἦταν μόνιμος
 καὶ φανόταν τὸ ξύλινο πῶδι τοῦ πὺς
 τοῦ εἶχε βάλει ὁ Ἀμβρόσιος Παρὲ,
 δταν τοῦ ἔκοψε τὸ ἀλφεινὸ!

Ὁ Γαβριήλ εἶδε τότε τὸ ξύλινο
 πῶδι καὶ εἶπε:

— Αὐτὸ ἐδῶ μὰς βεβαιώνει πὺς
 εἶνε ὁ πραγματικὸς Μαρτὲν Γκέρ.

Ὁ Ἀρνὸ ντὸ Τὶλ, χλωμός, συ-
 ντημένους, ἐκμηδενισμένους, δὲν προσεπάθησε πρὸς ν' ἀρνήσῃ. Τὸ
 λινο πῶδι τοῦ Μαρτὲν ἐκμηδένιζε ἐκ τῶν προτέρων ὅλα τὰ ἐπιχειρή-
 ματά του.

Σωριάστηκε κάτω καὶ μονομύρητος:

— Εἶμαι χαμένος! Χαμένος!...

Ὁ Ἀρνὸ ντὸ Τὶλ ἦταν χαμένος πράγματα. Τὸ δικαστήριον συνε-
 δρίασε ὁμιέως κ' ἔπειτα ἀπὸ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας ὁ Ἀρνὸ ντὸ
 Τὶλ ἄκουσε τὴν ἀπόφασί του, διὰ τῆς ὁποίας καταδικαζόταν εἰς τὴν
 δι' ἀγχονίης θάνατον. Ἡ ἀγχονίη, σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφασιν, θὰ σπῇ
 νόταν μπρὸς στὸ σπῆμα τοῦ Μαρτὲν Γκέρ καὶ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν, τὸ
 πτώμα τοῦ κακούργου θὰ καυδάν.

Ὁ Ἀρνὸ ἄκουσε τὴν καταδίκη του σκαυτὸς καὶ συντημένους
 Κατόπιν σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ δείχνοντας κάτω μὲ πᾶν
 εἶπε:

— Ἐπιβαλλοῦμαι τὴν ἐπεικεῖα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ συνήθειαν τῶν ἀν-
 θρώπων καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ ὑποστῶ χριστιανικὰ τὴν πεινὴ μου.

Ὁ Μαρτὲν Γκέρ πὺς ἦταν παρών, ἔδωσε τότε μὰ νὰ ἀποδῇ
 τῆς ταπεινότητος του, ξεσηκώντας σὲ δάκρυα, καθὼς ἄκουσε τὰ λόγια
 αὐτὰ, τὰ ὑποκριτικὰ ἴσως, τοῦ ἐχθροῦ του.

Κατακλινόμενος μάλιστα τὴ συνθησικὴν δεῖλιά του, ρώτησε τὸν
 πρόεδρο ἂν ὑπάρχει κανένας τρόπος νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν χάρι τοῦ Ἀρνὸ
 ντὸ Τὶλ. Μὰ τοῦ ἀπάντησαν, ὅτι μόνον ὁ βασιλεὺς εἶχε τὸ δικαίωμα
 νὰ δώσῃ χάρι, τὴν ὁποία σίγουρα θ' ἀρνιόταν γιὰ ἓνα ἐγκλημα τόσο

ἔργον καὶ καταπληκτικῶς.

Τότε ὁ Μαρτὲν Γκέρ, νοιώθοντας τὴν ἀνάγκη νὰ συγχωρήσῃ
 ὅλας διὰ τὰς τὴν ἀγαθὰ καὶ τὴν Βερτράνδη.

Ἡ Βερτράνδη δὲν χρειάζετο νὰ ἐκαλεσθῇ τὴν καλωσύνην του.

Ὁ Μαρτὲν τὴν φίλησε καὶ τὴν ἐπῆρε θριαμβευτικὰ καὶ χαρούμενος
 ἐκ τοῦ σπῆμα τοῦ, τὸ ὁποῖο εἶχε τόσο καιρὸ νὰ δῇ.

Μετὰ στὸ ἴδιο αὐτὸ σπῆμα πὺς εἶχε περιέλθει πάλι στὸν νό-
 μον διατάχῃ του, ἔγινε ἔπειτα ἀπὸ ὀχτὼ μέρες, ἡ ἐκτέλεσις τοῦ
 Ἀρνὸ ντὸ Τὶλ. Ἀπ' ὅλα τὰ περιγύρια ἔτρεξαν οἱ χωρικοὶ γιὰ νὰ
 παρακολουθήσουν τὸ μαρτύριό του καὶ οἱ δρόμοι τοῦ Ἀρτίξιν ξεχεί-
 λισαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἀπὸ κόσμο, ὅπως καὶ τοῦ Παρισίου.

Ὁ ἐνοχος, πρέπει νὰ τὸ πῶμε, ἔδειξε κάποιο θάρρος στὲς τελευ-
 τὰς τῶν στιγμῶν καὶ τεμνίστηκε ἔτσι μὲ κάποια ἀξιοπρέπεια τὴν ἐγ-
 καταπληκτικὴν ὥρην του.

Ὁνὸς ὁ δήμος φώναζε τρεῖς φορές, σύμφωνα μὲ τὴ συνήθειαν:

Ἡ διασπῆς ἀπεδόθη δ', ἐνὸς τὸ πλῆθος ἀποσπρόσαντο ἀργὰ, σω-
 νὰ καὶ τραγικῶς, μέσα στὸ σπῆμα τοῦ θύματος ὁ Μαρτὲν ἔκλαι-
 ν κ' ἡ Βερτράνδη προσεγγόταν.

Τὸ δύο βράδυ, ὁ Γαβριήλ πῆγε καὶ τοὺς ἀποχωρήτησε, φεύγον-
 τας γιὰ τὸ ἀγνωστο...

III

ΕΝΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΔΙΑΒΗΜΑ

Μερικοὶ μῆνες πέρασαν. Στὸ διάστημα αὐτὸ, ὁ Γαβριήλ συνέχισε
 τὰς παρατηρήσεις του, ξαναγυρίζοντας καθεὶς τὸς Πάριον. Εἶχε
 ἀποδείξει τώρα στεντόνιστα μὲ τοὺς ὀφειλόμενους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀρ-
 χίσιν ν' ἀντιπρὸς πρὸς φανερά ἐ-
 πιστὰν τῶν καταθέσεων τῶν Κα-
 τὰν.

Ἐπιμεταξὺ, ἡ Ἀρτεμὶς ντὲ
 Μαρτὲν, ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῇ στὸ
 πάλαι, κρυμμένη ἀπὸ τὸ σπα-
 ρισμὸ καὶ τὴν ἀπελπισία της.

Ὅσο, καθεὶς δεσμὸς μεταξὺ
 αὐτῆς καὶ ἐκείνου, τὸν ὁποῖο ἀγα-
 πῶς δὲν εἶχε κοπεῖ ἀκόμα. Κάθε
 ἀνάλυση, ὁ νεώρος ἀκόλουθος Ἀν-
 δρέας πῆγαν στὸ πάλαι καὶ τῆς
 εἶπε νὰ ἀπ' τὸν Γαβριήλ.

Τὰ νέα αὐτὰ δὲν ἦσαν καθόλου
 ἐπισημαστικὰ. Ὁ κόμης ντὲ Μον-
 τρεὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε
 ὁμοσταῶς σιωπηλός, θλιμμένος κ' ἀ-
 νήσας ἡ Ἀλφὼνα μιλοῦ-
 σεν Ἀνδρέα γι' αὐτὸ, ἔκλαιγε
 ἀπὸ τὸν πρὸς τὸν κατὰ τὸν ὅμοιο.

Ἡ Ἀρτεμὶς, ἀφοῦ δίστασε ἐπὶ
 ὀλίγον, τέλος ἔνα πρὸς τοῦ Ἰοννί-
 νου εἶπε τὴν ἀπόφασί της. Τυλί-
 νου εἶπε ὅτι εἶναι ἐπισημαστικὸν πρὸς τὸν ἀπὸ
 τὸν πρὸς τὸν κατὰ τὸν ὅμοιο.

Ὁ πρὸς τὸν κατὰ τὸν ὅμοιο, βγήκε
 ἐκ τοῦ πάλαι, συνοδευόμενὸς μόνον
 ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα, γιὰ νὰ πᾶν
 ἐπὶ στὸ Γαβριήλ.

Ἀφοῦ ἐκείνος τὴν ἀποφύγε,
 ὁ πρὸς τὸν κατὰ τὸν ὅμοιο, θὰ πῆγαν
 πρὸς αὐτόν.

Μὰ ἀδελφὴν μποροῦσε νὰ ἐπα-
 ρχῇ τὸν ἀδελφὸ της. Τὸ καθήκον της δὲν ἦταν τάχα νὰ τὸν πα-
 ρύσῃ;

Ἀλλοῖον ὅμως! Τὸ διάβημά της αὐτὸ πῆγε χαμένο.

Ὁ Γαβριήλ ἔβγανε πολὺ νωρὲς ἔξω, γιὰ νὰ περιπλανᾶται στοὺς
 ὁδοὺς τοῦ Πάριον κ' ὅταν ἡ Ἀρτεμὶς ἔφτασε στὸ μέγαρό του, τὴν
 εἶδε τὴν περμένη; Δὲν ἤξερεν ποτὲ ποῖα ὥρα μποροῦσε νὰ ἐπα-
 ρχῇ. Καὶ μὴ πολλὰ μετὰ ἀποφασίσας ὅτι τὸ Λουβρὸν μποροῦσε νὰ
 εἶναι τὸν Ἀρτεμίδα σὲ σπουδασιὰς.

Ἀπὸ τὸν πρὸς τὸν κατὰ τὸν ὅμοιο, ὅταν εἶχε ἀποφά-
 σῃ καὶ τὸν ἀνέστη.

ἔτρεξε λαλὺν νὰ ἰδῇ τὴν Ἀλφὼνα. Ὁ Ἀνδρέας τότε τὴν ὡ-
 νόνησε ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν τοῦ, διὰ τῆς ὁποίας καταδικαζόταν εἰς τὴν
 δι' ἀγχονίης θάνατον. Ἡ ἀγχονίη, σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφασιν, θὰ σπῇ
 νόταν μπρὸς στὸ σπῆμα τοῦ Μαρτὲν Γκέρ καὶ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν, τὸ
 πτώμα τοῦ κακούργου θὰ καυδάν.

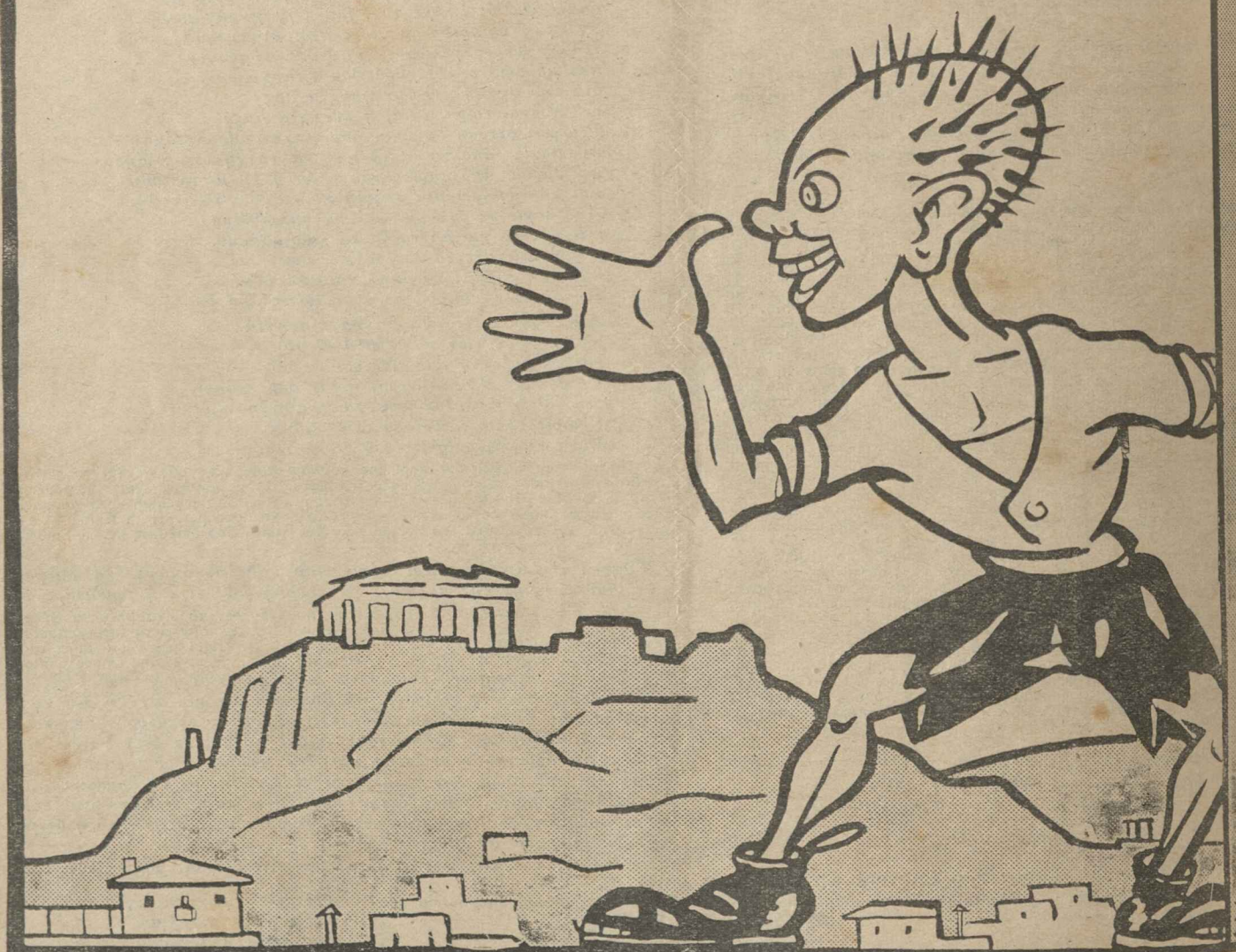
Ὁ Ἀρνὸ ἄκουσε τὴν καταδίκη του σκαυτὸς καὶ συντημένους
 Κατόπιν σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ δείχνοντας κάτω μὲ πᾶν
 εἶπε:

— Ἐπιβαλλοῦμαι τὴν ἐπεικεῖα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ συνήθειαν τῶν ἀν-
 θρώπων καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ ὑποστῶ χριστιανικὰ τὴν πεινὴ μου.

Ὁ Μαρτὲν Γκέρ πὺς ἦταν παρών, ἔδωσε τότε μὰ νὰ ἀποδῇ
 τῆς ταπεινότητος του, ξεσηκώντας σὲ δάκρυα, καθὼς ἄκουσε τὰ λόγια
 αὐτὰ, τὰ ὑποκριτικὰ ἴσως, τοῦ ἐχθροῦ του.

Κατακλινόμενος μάλιστα τὴ συνθησικὴν δεῖλιά του, ρώτησε τὸν
 πρόεδρο ἂν ὑπάρχει κανένας τρόπος νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν χάρι τοῦ Ἀρνὸ
 ντὸ Τὶλ. Μὰ τοῦ ἀπάντησαν, ὅτι μόνον ὁ βασιλεὺς εἶχε τὸ δικαίωμα
 νὰ δώσῃ χάρι, τὴν ὁποία σίγουρα θ' ἀρνιόταν γιὰ ἓνα ἐγκλημα τόσο

Προγκα...

**ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1^η ΜΑΪΟΥ
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 1**

Η ΠΛΑΝΑΣΘΕ
Στην επόμενη από των παντοπωλίων σας το

**ΛΟΥΛΑΚΙ
ΝΤΕΣΤΡΕ**

Μένουν με το
ΛΟΥΛΑΚΙ ΝΤΕΣΤΡΕ
θα έχετε πραγματικώς λευ-
κά ασπρόρουχα.

Προσέξτε την ετικέταν.
ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

«ΔΕΟ»

ΚΙΣΣΙΝΓΑ
ΠΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝΦΤΕΡΟ
ΠΙΝΕΤΕ ΜΕΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΠΑΧΥΣ ΑΡΚΙΑΣ

KISSINGA
Πίνονται εις τα φαρμακεία
ΑΝΤΙΠΡ ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ
ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ 9 - ΤΗΛΕΦ 23605

**Βάψετε τα περσινά Σας
φορέματα με Βαφές
ARTI**
και θα γίνουν καινούρια
και μεδέρνα. Πωλούνται στα
εμπορικά και φαρμακεία.

Βόμβουζ

**ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ
ΥΨΑΣΜΑΤΩΝ**
ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
ΣΒΟΛΟΠΛΟΥΣ
ΚΑΤΡΟΜΠΗΣ
ΕΡΜΟΥ 52
ΠΟΤΟΤΗΤΕΣ
ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΚΡΕΠΝΤΕ ΣΙΝ
ΚΡΕΠ ΜΑΡΟΚΕΝ
ΚΡΕΠ ΖΟΡΖΕΤ
ΚΡΕΠΝΤΕ ΣΟΥΑ
ΚΡΕΠ ΡΙΓΕ
ΕΜΠΡΙΜΕ
ΚΡΕΠ ΣΑΤΕΝ

ΠΡΟΣ ΔΙΑΚΡΙΣΙΝ
ΣΤΗΝ ΟΥΓΙΑΝ ΦΕΡΩΝ
ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΩ ΕΡΓΟΣΤΑ-
ΣΙΩ ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΑ ΕΙΣ
ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤΑ-
ΣΤΗΜΑΤΑ

Έφετος
έχομεν νά επιδείξωμεν
τά πλέον σίκ
ΜΟΝΤΕΛΛΑ
καί την πλουσιωτέραν
συλλογήν ύλικών
ήτοι:
**ΨΑΘΕΣ-ΜΟΤΙΦ-ΑΝ-
ΘΗ-ΚΟΡΔΕΛΛΕΣ**
ΑΠΡΕ Κ. Τ. Λ

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
ΚΛΕΙΤΙΟΥ 3
(Πάρος Εὐαγγελιστρίας)

ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝ
εις πάντας νά επισκεφθούν
την Έκθεσιν

JOSEPHINENKÜTTE
Φιλελλήνων 23

ΔΙΟΝΑΤΟΥ & ΟΡΦΑΝΟΥΔΑΚΗ

Είναι το μοναδικόν κατάστημα
στην πόλιν μας που συγκεν-
τρώνει με πράγματι εξαιρετικό
γούστο τα άριστοτερά γήματα των
μεγαλυτέρων εργοστασίων του
έξωτερικού.

Ποτηρικά κρυστάλλινα, Κομ-
ποτεχνήματα, Πορσελάνια Σεο-
βίς φαγητού-Τσαγιού-Καφέ.
Μαχαιροπήρουνα άργυρά-
έπάρυρα-άλπακά.

**ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ
ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ**

Παντός είδους φρολόγια, παλαιά αση-
μα, εικόνες Βυζαντινές, παντός είδους
νομίσματα Καποδιστρια (Φοίνιξ), παν-
τός είδους παρυσμια, έργοάζω με τι-
μὰς άνωτέρας όλων των άλλων κατα-
στημάτων.

*Οστις μὰς πωλήσει το χρυσόν του
φρολόγιον, αναλαμβάνομεν την τοποθέ-
τησιν της μηχανής του εις νικελένια χά-
σα. Μην πωλήσετε τα κοσμήματά σας
προτού μὰς έπισκεφθήτε, και κούτο προς
το συμφέρον σας.

Χρ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ώρολογιοποιός - Χρυσόχοος.
Εκτόλιδος και Αθηνάς 56. Έναντι Δη-
μοτικού Θεάτρου.

ΝΕΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΑΙ

★Ε★Ν★Ρ★

ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

ΠΙΖΑΝΗΣ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ

ΥΛΙΚΑ ΡΑΠΤΟΝ

Προϊόντα
παραγωγής
των πλέον
πεφημισμένων
ΑΓΓΛΙΚΩΝ, ΣΚΟΤΙΚΩΝ
Εργαστηρίων
δι' απ' ευθείας Εισαγωγής
ΠΛΗΡΗΣ
ΧΟΗΔΡΙΚΗ, ΛΙΑΝΙΚΗ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΗΓΗ
ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ
ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΝ

ΕΛΕΙΣΤΕ
ΣΤΕΙΛΕΤΕ

79 ΑΙΟΛΟΥ 79